

AP 75
297

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΕΤ

1932

Alphonso
Kerou
Oxi Taper

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη
ΚΑΤΑ ΤΡΕΙΣ ΑΠΟΧΡΕΙΣΙΣ ΛΕΥΚΟΤΕΡΑ
ΟΜΟΡΦΑ ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ
Δοκιμάσατε αυτόν τον εξαιρετικόν
αντισηπτικόν αφρόν της Κολύνος.
'Εάν τὰ δόντια σας εἶναι κιτρινωμέ-
να, γαλασιμένα, ἡ αἰτία ὀφείλεται
εἰς τὰ μικροβία τοῦ στόματός σας.
Οἱ ἐπιστήμονες ὀνομάζουν τὸ στόμα
αὐτὸ βακτηριώδες.
Διὰ τῆς χρήσεως τῆς Κολύνος δύ-
νασθε ν' ἀφαιρέσητε τὰ βακτηρίδια
αὐτὰ καὶ τὰ δόντια σας νὰ ἐπανα-
κτήσουν τὴν λευκότητά των. Αἱ κοι-
νὴ ὀδοντοκρέμα δὲν εἶναι εἰς θέαν
νὰ σας βοηθήσουν πρὸς ἐπίτευξιν
αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ.
'Ἡ ὀδοντοκρέμα Κολύνος ἀναλαμ-
βάνει καὶ ἐξολοθρεύει τὰ μικροβία.
Τὰ ὀξέα ἐξουδετερώνονται, τὰ δόντια
καθαρίζονται καὶ ἐπανακτοῦν τὸ
φυσικὸν λευκὸν των χρώμα διὰ τῆς:
ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΣ
ΚΟΛΥΝΟΣ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

Φορέσα σάν τὴν πρωτὴν δροσιά καὶ ἄ-
σπρα σάν τ' ἀνοιχτάκια λουλούδια, θά
γίνουν τὰ ρούχα σας ὅταν τὰ πλύνετε μὲ
τὸ σαποῦνι
ΠΕΡΣΙΛ
Πωλεῖται εἰς τὰ ἐξοδηματωλεῖα Γ.
'Αντ. ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΡΡΑΣ, 'Αθή-
ναι.
Παρακαταθήκαι:
Θεσσαλονίκη: Καραβίδας καὶ Σία,
Στοά Φορδύλου.
Πάτρα: Φωτόπουλος, Πατρέως 66.

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
'Ιατρός δερματολόγος. 'Επὶ δεκα-
εξαετίαν 'Επιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὲς Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
'Ὑπαι 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
'Αριθ. τηλεφ. 8215

ΕΝΑ ΚΑΣΕ
ΝΕΟΚΑΛΜΙΝΑ
Θεραπεύει: Γρίππην, κεφαλόπονον, ὀδοντοπό-
νον, ἡμικρανίας, ρευματισμούς, νευρικές διαταρά-
ξεις.
ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΤΟΥΣ ΜΗΝΙΑΙΟΥΣ ΠΕΡΙ-
ΟΔΙΚΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΑΝΕΥ ΟΥΔΕΜΙΑΣ ΠΕΡΙ-
ΠΛΟΚΗΣ.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.
Γενικὴ 'Αποθήκη ΤΡΙΑΝΤ. Μ. ΦΟΥΦΑΣ, Κρατίνου 11, ΑΘΗ-
ΝΑΙ. Τηλ. 72-19.

ΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΔΑΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Διπλωματούχου Μοδίστας
ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α
ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ
ΡΑΨΙΜΟ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ
ΚΑΙ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ
ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ
Μία ἐπίσκεψις θὰ σὰς πείσῃ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ
Σφυρήλατοι ἔτοιμοι καὶ ἐπὶ παραγγελία τελευταίας μέ-
δας, στενές καὶ πομπὴ (Καρατῶν 18 ἡγυμνέται, δράμια 3
το ζεύγος καὶ μὲ τὸ ἐνοματεπώνυμον ἐντὸς)
ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΗΤΕ
ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ
ΑΛΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ, ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ, ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΣΤΕΛΙΟΥ & ΖΕΡΒΑ
ΟΔΟΣ ΑΠΕΛΛΟΥ 3 (πάρδος πλατείας Δημοτ. Θεατροῦ)
'Αθῆναι
'Αποκέφατε καὶ φυλάξατε τὸ παρόν.

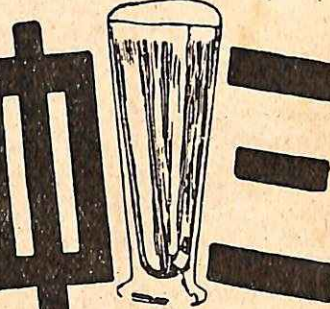
PÂTE DENTIFRICE GYGERINE
GELLE FRERES
'Ενα ἀπὸ τὰ μεγάλα
χαρίσματα τῆς γυναικὸς
εἶναι τὸ μειδιάμα.
Τὸ μεγαλειότερο θέλ-
γητρο τοῦ μειδιάματος
εἶναι τὰ ὀμορφα δόντια.
'Ἡ ὀδοντοκρέμα
GELLE FRERES
τὰ λευκαίνει σάν ἐλεφαντόδοντο καὶ ἀρωματίζει συγχρόνως, τὸ στόμα.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Μυροπωλεῖα καὶ Φαρμακεία.
Γενικὸν 'Αντιπρόσωπον: ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ΒΑΚΗΣ καὶ Σία, 'Αθῆναι 27, Α-
ΘΗΝΑΙ.

ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΜΑΣ διεκπεραιώνω-
μεν καὶ τὰς σεβαρώτερας τῶν κλη-
ρονομικῶν καὶ χρεωστικῶν υποθέ-
σεων, καθὼς καὶ ἐναντίον τοῦ Δη-
μοσίου, ὁμοίως καὶ διεκδικήσεις
οἰκοπέδων, ἐδὲς 'Αθῆναι 11, Ὑπαι
8-9 καὶ 3-4.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκία τριόροφος
νεόδμητος, ἐπὶ τῆς οἰκίας 'Αχαρνῶν
152, ἐκ μετῶν ἄρμε. 'Ανω ἔρροφος
δωμάτια 8, δεύτερος ἔρροφος δωμα-
τια 6 καὶ τρίτος ἔρροφος δωματῖα 5
μὲ χῶλλ μεγάλα, αὐλὴν, κλπ. καὶ
μὲ ὅλα τὰ χρεώδη. Τιμὴ 1.200.000.
Πληροφορίαι ἐναντὶ καφετειῶν.
Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-**
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, 'Υψηλοῦ
τῆς 'Οφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Δ) ὁκ **ΧΡΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ**
Βουλῆς 37α.
Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-**
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, 'Υψηλοῦ
τῆς 'Οφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-'Αθῆναι, Τηλ. 1-68

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΛΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

Ελαιόλ
ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ
ΠΕΥΚΗΣ & ΕΛΑΤΗΣ
Δυναμώνει τὰ νεύρα.
Ξεκουράζει τὸ σῶμα.
'Απαλλίσει ἀπὸ τὸν
ἰδρώτα.
Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΕΩΡΓΟΙ
ΠΑΡΑΓΟΥΝ
ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΡΓΑΤΑΙ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΥΝ
ΤΟ ΘΡΕΠΤΙΚΟΤΑΤΟΝ
ΠΟΤΟΝ
ΖΥΘΟΝ ΦΙΞ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ
ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ 209
'Αναλαμβάνονται παντός είδους
ἀστυνομικαὶ υποθέσεις παρ' ἅπασιν τοῖς
'Ελλήναις Δικαστηρίοις.
Εἰδικότης: Φορολογικαὶ, Διοικη-
τικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑ-
ποθέσεις. 'Ὑπαι γραφεῖου 8-9 π.μ.
καὶ 4-5 μ.μ.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 15 (294)

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡΧ. 150	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	80	ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	6		ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	6		
ΑΦΡΙΚΗΣ	30		
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ	30		

ΚΥΡΙΑΚΗ, 10 'Απριλίου 1932

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
'Εν 'Αμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 iv. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
'Εν Αἰγύπτῳ δ κ. **Σαράφης** 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
'Εν Βελγικῇ Κογκό δ κ. **Γ. 'Αντωνιάδης** B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
'Εν 'Αμερικῇ διὰ τὴν ἐκτὸς πόλιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
'Ὅπου δὲν ᾖ ἀπαυθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγινώσκουσι μὰς γράφουσι, ὅτι ἐπιθυμοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγράφωσιν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύου-
ται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνωμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, 'Ἡμερολογίων
κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰαδήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Ἡ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Θάνατον Κόκκορη: **ΧΑΡΑΥΓΕΣ ΚΑΙ**
ΣΟΥΡΟΥΠΑ. — Γιώργου Βου-
γιουκλάκη: **ΤΟ ΦΙΛΙΣΙΟ ΒΛΕΜ-**
ΜΑ...

Τὶ ὥρα θὰ ἦταν ἂν ἡ πολυτελής
ἐμφάνισις τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Κόκκο-
ρη ἀνταποκρινόταν καὶ πρὸς τὴν ποιό-
τητα τοῦ περιεχομένου του, ἂν δηλα-
δὴ καὶ τὸ γράμμα ἦταν ἀνάλογο πρὸς
τὴν ἐκτύπωσιν καὶ τὴν βιβλιοδέτησιν;
'Ἡ «Χαραυγὴς καὶ Σούρουπα» εἶναι
ὁμολογουμένως ἓνα ἀπὸ τὰ πρὶν ἐφαρ-
νίσματα βιβλίων ποὺ μὰς ἔρχονται ἀπὸ
τὸν Νέον Κόσμον, ἀπὸ τὴ χώρα τῶν
δολαρίων καὶ τῶν δολαριοῦσαν. Θὰ
περίμενε ὅμως κανεὶς κάτω ἀπὸ τὸ
λαμπρὸν αὐτὸ παρουσιαστικὸν νὰ ὑπῆρ-
χε καὶ μετὰ καρδίᾳ ποὺ νὰ παλλόταν
μετὰ ἀληθινὴν ἀνθρώπινον παλμό. Τόσοι
συμπαισιῶτες μὰς βρίσκονται στὴν
'Αμερικὴ καὶ ἀγωνίζονται ἐκεῖ ἄλλοι
γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψῆμό τους, ἄλ-
λοι γὰρ ν' ἀνέβουν σὲ ψηλότερα κοι-
νωμικὰ στρώματα. Μέσα στὸ πλῆθος
αὐτὸ ποὺ δουλεύει νύχτα-μέρα καὶ ὁ-
ποῖε, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ κυκλο-
φορῶν πολλὰς ἀγωνίες, πολλοὶ φέβει,
πολλὰς ἐλπίδες. Καὶ θὰ εἶχε κανεὶς
τὴν ἀπαίτησιν ἀπὸ τὸν τεχνικὴν νὰ μα-
ζεύῃ ὅλο αὐτὸ τὸ πλοῦστο ψυχολογικὸ
ὄψος καὶ νὰ τὸ παρουσιάσῃ σ' ὅλους
κατὰ τρόπον ποὺ νὰ μεταφερθῶμε στὴν
ἀνταπόκρισιν τοῦ καὶ νὰ ἀισθανθῶμε
τὴν διήγησιν σάν μιὰ πραγματικότητα.

Ὁ κ. Κόκκορη ὅμως δὲν κάνει τί-
ποτε ἀπ' αὐτὰ. 'Αντὶ νάρθῃ σ' ἐπι-
κοινωνία μετὰ τὴν γῆρα του ζωῆ, τὴν
καθημερινὴν καὶ αἰκίνητην, καὶ νὰ
προσπαθῇ νὰ τὴν ἀποδόσῃ λογοτε-
χνικῇ, ποτεμῇ νὰ νοσταλγῇ τὴ γα-
μῆν τὸν πατρίδα. Σ' αὐτὸ βέβαιον δὲν
θὰ εἴχαμε καθόλου νὰ τὸν κατηγορή-
σωμε, ἂν ἡ νοσταλγία τοῦ γινώσκου-
μεν, πηγὴ ἐμπνεύσεως καὶ τοῦ δονού-
σαν πραγματικὰ τὴν ψυχὴ. 'Αλλὰ δυστυ-
χῶς, ἐπαναλαμβάνομε, δὲν σημαίνει
τίποτε τέτοιο. 'Ἡ ἀναμνήσεως τοῦ κ.
Κόκκορη ἔχουν κατὰ τὸ ἀόριστον καὶ
ἀχρῶς καὶ μοιάζουν σάν νῆλκον ἔρ-
θει σὸ νοῦ τοῦ κατὰ παραγγελίαν.
Χαρίζοντες ἐκείνῳ ψυχικὸν κλονισμὸν ποὺ
πικρῇ...

προηγείται καὶ συνοδεύει τὴν ἐκφρα-
σὴν τοῦ ἀληθινοῦ λογοτέχνη. 'Επομένως
καὶ ἡ περιγραφὴ τοῦ βιβλίου βρίσκον-
ται καὶ αὐτὴ σὲ ἴδιον ἐπίπεδο, εἶναι
δηλαδὴ ὁρῆς καὶ ἄτονος, χωρὶς ἴχνος
προσωπικοῦ ὕψους. 'Αν τοὺς ἔλειπε
μάλιστα καὶ ἡ κανονικὴ δημοτικὴ,
ποὺ πράγματι τὴν προσέχει πολὺ ὁ
συγγραφεὺς, θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς
πὺς δὲν στέκουν παρὰ μιὰ σκῆλα πα-
ροπῶν ἀπὸ τὰ... ληστρονικὰ μυθιστο-
ρήματα! Λέμε τὴ γνώμη μας ὀρθο-
κοστὰ καὶ ἔως κάπως ἀσπρῆτα. 'Ας

μὰς πιστεύει ὅμως ὁ κ. Κόκκορη ὅτι
δὲν ἔχουμε κανένα πάθος μὰς τοῦ
καὶ ὅτι δὲν κερδίζουμε τίποτε μὲ τὸ
νὰ τὸν ἐπικρίνομε. Δὲν ἀπαλείεται
νὰ βρῇ καλὴ ὑπόδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ
κοινοῦ καὶ ν' ἀναρροήσῃ στὴν κρίσιν
μας. 'Ἡ γνώμη μας ἄλλωστε ἔρχεται
σὲ τόση ἀντίφασιν μετὰ τὸ ἐπαινετικὸν
τοῦ σημείωμα τοῦ πολιορκιστοῦ τοῦ
συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφου ὅπως
τὸν χαρακτηρίζει σὲ ἐξόφλητον, ὅ-
στε νὰ μὴν τοῦ χροιάσῃ κανεὶς
ἄλλος ἔπαινος ἀπὸ τὴν ἐν-
τέθεν τοῦ 'Ατλαντικῆς ἐ-
πικρατείας. Δικαίωμα τοῦ
ὅλ' αὐτὰ. 'Αλλὰ καὶ ἐμεῖς
ἔχουμε τὸ δικαίωμα τὴν ὁ-
πορεύσει μάλιστα, νὰ γρά-
ψωμε τὴν ἀλήθειαν πρὸς
ὁποιονδήποτε, γνωστὸν ἢ
ἀγνωστὸ, ὅσο καὶ νῦνα
πικρῇ...

Ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Βου-
γιουκλάκη ὁμολογοῦμε ὅτι δὲν ἐδια-
βάσαμε παρὰ τις δεκαπέντε πρώτες
τοῦ σελίδες. Παρακίτω δὲν μπορέσα-
με νὰ προσχωρήσωμε, γιατί, γὰρ νὰ
ἀποφασίσῃ κανεὶς ν' ἀφιέρωσιν δυό-
τρεῖς ὥρες σὲ διάβασμα ἑνὸς βιβλίου
μέσα σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀπατητικῆς σάν
τὴ δική μας, πρέπει νῆναι βέβαιον
πὺς δὲν στέκουν παρὰ μιὰ σκῆλα πα-
ροπῶν ἀπὸ τὰ... ληστρονικὰ μυθιστο-
ρήματα! Λέμε τὴ γνώμη μας ὀρθο-
κοστὰ καὶ ἔως κάπως ἀσπρῆτα. 'Ας

ποια δέσιν πρωτοτυπίας. 'Εχουμε ὅμως
τὸ σῶμα νὰ μὴ γοηισμοποιήσῃ κα-
λὰ τὰ προσόντα τοῦ καὶ νὰ ἀδικήσῃ
τὴν συγγραφικὴν τοῦ ικανότητα. 'Εν-
όμως συγκεκριμένως ὅτι ἓνα λογοτε-
χνημα, γὰρ νὰ τραβήξῃ τὸ ἐνδιαφέρον
τοῦ ἀναγνώστη, πρέπει νὰ εἶναι γραμ-
μένο σὲ ὕψος ὑπερβολικὸ καὶ ἀλλό-
κοστο, νὰ παρουσιάσῃ σκηνὰς ἐκκεντρι-
κὰς καὶ ὑπερφυσικὰς, νὰ κινεῖται μέ-
σα σὲ μιὰ ἀταύρωτα καθαροῦ ἐξο-
φρητισμοῦ. Δὲν ἀποδίδονται ὅμως κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ ἀληθινὰ αἰσθη-
ματὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν γύρω
μας καὶ βρίσκονται σ' ἐπὶ τὴν μαζὴν
μας καὶ μέλα. 'Απεικονίζονται ἡ
πλῆθς ψυχικὰς καταστάσεις ἀνθρώπων
ποὺ δὲν βρίσκουν καμμιὰ ἀνταπόκρισιν
μέσα μας, γιατί δὲν ἀνέχονται στὴν
πραγματικότητα καὶ γιατί, παρμέντες
ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ φανταστικοῦ, δὲν
μὰς παρουσιάζονται ἐκκεντρωμένους
ἀπὸ τὸν τεχνικὴν.

Ὅταν ὁ πῶς βασιλεὺς τῆς 'Ισπα-
νίας 'Αλφόνσος ἦταν ἀκόμα μικρὸς,
ἀπῆλθε μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν 'Αγγλίαν
παιδαγωγὸν τοῦ νὰ τὸν γράψῃ ἀπὸ τὸν
κῆπο τῆς βασιλικῆς ἐπαύλειος τοῦ
Βαυλιανδελίδ καὶ νὰ τὸν σεφηνήσῃ
στοὺς δρόμους τῆς πόλεως. Καθὼς
προχωροῦσαν λοιπὸν συνάντησαν δύο
καροτσέστας ποὺ μάλωναν καὶ κόν-
τευαν νῆλκον στὴ γῆρα.
'—'Ε, σταθίτε! τοὺς φώναξε ὁ ἐ-
στειμένος πτωχός. Γιατί μάλωνε-
τε; Εἴμαι ὁ βασιλεὺς καὶ θὰ σὰς κρί-
νω!...
Οἱ δύο ἀντίπαλοι, κατὰπληκτοὶ ἀπὸ
τὴν ἀπορροδομένη ἐπιθυσίαν, ἀναγκά-
στηκαν νὰ διακρίβουν τὴν φιλονεικίαν
τοὺς καὶ νὰ υποβιβασθῶσιν στὴν ὑψηλὴν
τοῦ κρίσι.
Τὸ ἀνέκδοτον ὅμως δὲν ἀναφέρει ἂν
ὁ μικρὸς βασιλεὺς τοὺς ἔκρινε δίκαια
ἢ ἀδίκαια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ
Ἡ ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΙΙ'
Ὅταν ὁ πῶς βασιλεὺς τῆς 'Ισπα-
νίας 'Αλφόνσος ἦταν ἀκόμα μικρὸς,
ἀπῆλθε μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν 'Αγγλίαν
παιδαγωγὸν τοῦ νὰ τὸν γράψῃ ἀπὸ τὸν
κῆπο τῆς βασιλικῆς ἐπαύλειος τοῦ
Βαυλιανδελίδ καὶ νὰ τὸν σεφηνήσῃ
στοὺς δρόμους τῆς πόλεως. Καθὼς
προχωροῦσαν λοιπὸν συνάντησαν δύο
καροτσέστας ποὺ μάλωναν καὶ κόν-
τευαν νῆλκον στὴ γῆρα.
'—'Ε, σταθίτε! τοὺς φώναξε ὁ ἐ-
στειμένος πτωχός. Γιατί μάλωνε-
τε; Εἴμαι ὁ βασιλεὺς καὶ θὰ σὰς κρί-
νω!...
Οἱ δύο ἀντίπαλοι, κατὰπληκτοὶ ἀπὸ
τὴν ἀπορροδομένη ἐπιθυσίαν, ἀναγκά-
στηκαν νὰ διακρίβουν τὴν φιλονεικίαν
τοὺς καὶ νὰ υποβιβασθῶσιν στὴν ὑψηλὴν
τοῦ κρίσι.
Τὸ ἀνέκδοτον ὅμως δὲν ἀναφέρει ἂν
ὁ μικρὸς βασιλεὺς τοὺς ἔκρινε δίκαια
ἢ ἀδίκαια.

ΑΠ' όλες τις γυναίκες της οικογένειας του Μεγάλου Ναπολέοντος, εκείνη που έζησε την πιο ταρταχιά και την πιο παράξενη ζωή, ήταν η αδελφή του Παυλίνα.

Ο ίδιος ο Ναπολέων την είχε επωνομάσει «η βασιλίσσα των ιδιοτροπιών». Και, πραγματικά, η ζωή της Παυλίνας Βοναπάρτη ήταν γεμάτη ιδιοτροπίες, τρέλλες, παραξενιές και σκάνδαλα.

Από κοριτσάκι ακόμα, η μέλλουσα πριγκίπισσα Μποργκέζε περνούσε τις μέρες της στην Αντίπη, όπου έμενε οικογενειακά, τρυπώντας στους ξένους κήπους και κλέβοντας φρούτα.

Συχνότατα οι κάτοικοι της πόλεως έβλεπαν κανένα γέρο κτηματία να την κυνηγάει με το ραβδί του, επειδή του είχε κλέψει φρούτα απ' το περιβόλι του. Κι' η Παυλίνα ενώ έτρεχε, έτρωγε κιόλας τα κλεμμένα και κάθε τόσο γύριζε και πετούσε στο διάκτυ της σ' απομεινάρια των μύλων ή τα κουκούτσια των ροδακινιών του κήπου του.

Έτσι ήταν η Παυλίνα στην παιδική της ηλικία: ζωηρή, ελαφρομάλη, τσαχπίνια και τέτοια έμεινε σ' όλη τη ζωή της κι' όταν έγινε πριγκίπισσα κι' όταν ακόμα ζούσε μέσα στην Αυτοκρατορική Αδελή του αυτοκράτορα αδελφού της.

Βλέποντάς την, δεν θα μπορούσε να την πη κανείς ωμόροφη. Ήταν πολύ λεπτή κι' υπερβολικά μελαγχολική και είχε χαρακτηριστικά όχι και τόσο κανονικά. Όσο που ήταν πολύ χειρτομωμένη.

Την εποχή που η οικογένειά της βρισκόταν στη Μασσαλία, ενώ ο Ναπολέων μόλις άρχισε ν' ανεβαίνει το θρόνο της δόξης, η Παυλίνα δεκαεφτά χρονών μόλις, έρωτευτηκε τρελλά με κάποιον άσημο πολιτευόμενο, ύψιστο ζήλο Στανίσλαο Φερρόν, σαραντάρι και χωρίς περιουσία.

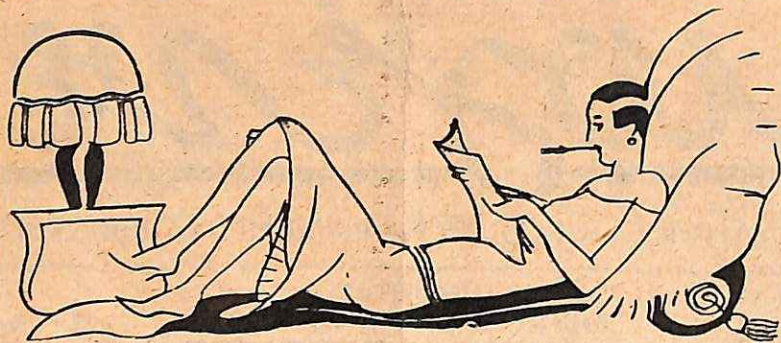
Η πεισματάρη Παυλίνα χάλασε τότε τον κόσμο για να τον παντρευτεί. Η οικογένειά της αντιδρούσε, μα εκείνη επέμενε κι' έλεγε πως αν δεν παντρευόταν τον Φερρόν, θ' αυτοκτονούσε.

Βλέποντας την επιμονή της η μητέρα της, αναγκάστηκε να προσκαλέσει τον ίδιο το Ναπολέοντα στη Μασσαλία για να την μεταπείσει. Ο Ναπολέων πήγε πραγματικά, κι' άρχισε να της λέει ότι δεν ήταν δυνατόν, αυτός ένας ένοχος στρατηγός, για τον οποίο μιλούσε με θαυμασμό όλκληρη η Γαλλία, να δώσει την αδελφή του σ' έναν άσημο επαρχιώτη πολιτευόμενο. Ζωηρές σκηνές επακολούθησαν μεταξύ τους, ως 'που στο τέλος ο Βοναπάρτης, βλέποντας ότι δεν θα μπορούσε να την μεταπείσει με τα λόγια επινεύριμά του, της φώναξε με το επιτακτικό του ύψος:

—Δεν θα παντρευτείς, ποτέ, τον άνθρωπο αυτό!...

—Αδελφούλη μου, θα κι' ελα, του άκουσέ την η Παυλίνα. Εξομολόγησε σ' αγαπώ και σε σέβουμαι. Μπορώ να κάνω για σένα ό,τι θέλεις, εκτός απ' αυτό που μου ζητάς. Είναι αδύνατο να σ' υπακούσω αυτή τη φορά. Ή θα παντρευτώ το Στανίσλαο, ή θ' αυτοκτονήσω, ή, τουλάχιστον, θα κλειστώ σε μοναστήρι!...

—Τίποτε απ' όλα αυτά δεν θα γίνει, της άκουσέ την ο Βοναπάρτης.

Η ΤΡΕΛΛΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΥΛΙΝΑΣ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ

Πώς η Παυλίνα έκλεβε, όταν ήταν κοριτσάκι, φρούτα από τους ξένους κήπους. Το κυνηγητό των περιβολαρέων. Το ειδικό της με τον σαραντάρι Φερρόν. Η έφεσθαις του Ναπολέοντος. Η φάρσες της Παυλίνας στα έπίσημα γεύματα. Ο γάμος της με τον Δεκλέρκ. Η αγάπη της προς τον σύζυγό της. Στο νησί του Άγιου Δομίνγκου. Η Παυλίνα χήρα. Ο δεύτερος γάμος της με τον πριγκίπα Μποργκέζε. Τα έρωτικά της σκάνδαλα με τους αξιωματικούς του Ναπολέοντος. Τα παθήματα του νομάρχου, κτλ. κτλ.

Θαότης μαζί μου στο Παρίσι και θά ιδής ότι σε λίγον καιρό θά ξεχάσεις τον αγαπημένο σου...

Η πρόβλεψή του αυτή δεν διαψεύστηκε. Πήρε μαζί του την Παυλίνα, η οποία δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να ξεχάσει στο Παρίσι το σαραντάρι Φερρόν. Κι' όταν σε λίγους μήνες, ο Ναπολέων της έπρότεινε να την παντοφύει μ' έναν απ' τους πιο άσπιωμένους του στρατηγούς, το Βίκτορα Έμμανουήλ Δεκλέρκ, η Παυλίνα δέχτηκε προθυμότητα.

Κατά το διάστημα της μηστείας της Παυλίνας με τον Δεκλέρκ, ολόκληρη η οικογένεια Βοναπάρτη είχε συγκεντρωθεί στο Μοντελλό της Ιταλίας, κοντά στο Ναπολέοντα, ο οποίος συνέχιζε τη νικηφόρο εκστρατεία του. Στο Μοντελλό διένευσαν ταχτικά μεγαλοπρεπή έπίσημα γεύματα, στα οποία προήδρευε ο Ναπο-

Η Παυλίνα Βοναπάρτη

Ο Ναπολέων, όσωνς αντιλαμβάνονταν τα καμώματα εκείνα της τσαχπίνιας αδελφής του, άλλοτε μὲν την κεραυνολούσε με άγριες ματιές, γινέφοντάς της να καθήση φρόνιμα, άλλοτε δὲ, όταν έβλεπε ότι δεν ένοούσε να συμμορφωθεί και το παράκανε, της φώναζε επιτακτικά:

—Παυλίνα, φρόνιμα!

Όσο που δεν κατώρθωνε ούτε αυτός ο ίδιος να κρατήσει πάντοτε τη σοβαρότητά του μπροστά της και να μὴ γελήσει με τα καμώματά της.

Επί τελους, κάποτε έγινε ο γάμος της με τον Δεκλέρκ κι' απόχτησε μαζί του ένα αγοράκι που τ' όνόμασε Ντερμίν. Η Παυλίνα λάτρευε τον άντρα της κι' όταν ο Ναπολέων τον έστειλε μ' ένα μικρό στρατεύμα να καθυποτάξει το κρατίδιο του Άγιου Δομίνγκου, τον ακολουθούσε κι' αυτή μαζί με το παιδάκι της, μολοντί της είπαν ότι ο πόλεμος με τους Νέγρους θά ήταν άγριος κι' ότι τον Άγιο Δομίνγκο τον μαστίζανε κακοήθεις πυρετοί.

Μιά μέρα που έπρόκειτο να δοθεί μια μεγάλη μάχη, ο Δεκλέρκ έμαθε ότι οι Νέγροι ήταν πενταπλάσιοι απ' τους δικούς του στρατιώτες. Φοβερόμηνος τότε μήπως νικήσει, έπρεπε στην Παυλίνα να επιδοθεί μαζί με το παιδί τους και με τις γυναίκες της ακολουθίας της σ' ένα πλοίο που ήταν αγκυροβολημένο στο λιμάνι, για να τη μεταφέρει σώα κι' άβλαβή στη Γαλλία, αν τυχόν οι Νέγροι νικούσαν το γαλλικό στρατεύμα. Η Παυλίνα όμως δεν θέλησε ν' ακούσει τίποτε.

—Τί λές, αγαπητέ μου; του φώναζε. Να φύγω εγώ, ενώ ο άνδρας μου θά πολέμη; Πώς φαίνεται ότι δεν με έρεεις καλά! Μην επιμένεις! Έγώ δεν φοβάμαι καθόλου. Μην ξεχνάς ότι είμαι αδελφή του Ναπολέοντος.

Εν τούτοις, ο Δεκλέρκ, που καταλάβαινε ότι δεν θα κατώρθωνε να διευθύνει με ψυχραιμία τη μάχη, ύψος θά ήξερε ότι κινδύνευε η γυναίκα του και το παιδί του, επέμενε. και στο τέλος διάταξε να την μεταφέρουν δια της βίας στο πλοίο. Η συνοδεία που μετέφερε την Παυλίνα στο πλοίο ήταν πολύ καμική. Απετελείτο από στρατηγούς και συνταγματάρχες με υπερέλλες, από κορίτες με τουαλέτες έσπεριδους, από νέγρους άρχαυφύρους μισόγυμνους κι' από μουσικούς ιθαγενείς στολισμένους με φτερά.

Για κυριότατες τι χωμικοί που φαινόμαστε! φώναζε σε κάποια στιγμή η Παυλίνα. Μοιάζουμε με τις μαγκαράτες που εμφανίζονται στις παραστάσεις της όπερας.

Η αναγκαστική εκείνη μεταφορά αποδείχτηκε άσκοπη, γιατί στη μάχη που δόθηκε, οι Νέγροι νικήθηκαν τελείως κι' έτσι η Παυλίνα με τις κυρίες της ακολουθίας της ξαναβγήκε απ' το πλοίο και γύρισε στον Άγιο Δομίνγκο. Αλλά ήταν γραμμένο να μην απολαύσει πλέον καιρό την εύτυχία κοντά στον άνδρα που αγαπούσε. Έπειτα από μερικούς μήνες ο Δεκλέρκ πέθανε κι' άμείως κατόπιν τον ακολουθούσε στον τάφο το παιδάκι της, ο Ντερμίν.

Η Παυλίνα ξαναγύρισε τότε κοντά στον Ναπολέοντα, ο οποίος σε λίγον καιρό την επάνοιξε με τον Ιταλό πριγκίπα Κάμιλλο Μποργκέζε, έναν απ' τους πλουσιωτέρους μεγιστάνες

της Ιταλίας. Ο δεύτερος όμως σύζυγός της ήτανε πολύ γέρος, πολύ άριστοκόρτης και πολύ άκηρος. Γι' αυτό η Παυλίνα δεν κατώρθωσε ποτέ στη ζωή της, όχι μόνο να τον αγαπήσει, αλλά ούτε καν να νοιώσει την παρμηκή συμπάθεια γι' αυτόν.

Στην αρχή εγκαταστάθηκαν στην Φλωρεντία, στο άπέραντο και μεγαλοπρεπές παλάτι του σιζύγου της. Αλλά η Παυλίνα υπέφερε πολύ εκεί από πληξία... Κατ' απαίτησίν της λοιπόν πήγαν κι' εγκαταστάθηκαν στη Ρώμη, στην περίφημη Έπαυλη Μποργκέζε που σώζεται ακόμα μέχρι σήμερα. Αλλά κι' εκεί η ζωή, ανάμεσα στους μαυροντυμένους καρδινάλιους και στις υπερβολικά σοβαρές Ρωμαίες άριστοκόρτισσες, δεν είχε καμιά ευχαρίστηση για την Παυλίνα.

Για να διασκεδάσει την ανία της, σπαταλούσε τρελλά, μυθόδοη ποτά, σε σουαλέτες, σε κοσμήματα και στην όργανωσι μεγάλωπερπών έσπεριδων, κι' έπλεκε αλλεπάλληλα και σκανδαλώδη έρωτικά ειδύλλια, ως επί το πλείστον, με αξιωματικούς του γαλλικού στρατού.

Κάθε τόσο, ο πριγκίπης Μποργκέζε, κατέφευγε στο Ναπολέοντα και του παραπονιότο ότι κι' αδελφή του τού είχε φτειάσει πάλι μ' ένα Γάλλο αξιωματικό. Κι' ο Βοναπάρτης αναγκαζόταν να εκδίδη άμείως έπείγουσες διαταγές, για ν' ανακαλέσει απ' την Ιταλία τον φίλο της αδελφής του και να τον εξορίσει στην άλλη άκρη του άπέραντου κράτους. Ο συνηθισμένος τόπος όπου εξορίζονταν οι αξιωματικοί, οι οποίοι είχαν τουλάχιστον να συνάψουν σκανδαλώδεις σχέσεις με την αδελφή του Αυτοκράτορος, ήταν η Ισπανία.

Πολλές φορές, όταν η Παυλίνα το παράκανε με τα έρωτικά της σκάνδαλα, ο Βοναπάρτης την καλούσε στο Παρίσι και την κρατούσε στην Αδελή του, υπό την άμεση επίβλεψή του. Αυτό όμως δεν έμπόδιζε καθόλου την Παυλίνα να συνεχίσει τη σκανδαλώδη διαγωγή της. Αναστάνωνε μάλιστα ολόκληρη την Αδελή κι' έτσι ο Ναπολέων αναγκαζόταν να την ξαναστέλνει στην Ιταλία.

Μιά απ' τις ιδιοτροπίες της Παυλίνας ήταν ότι ήθελε κάθε πρωί να χάνει το μπάνιο της με γάλα. Κάποτε πηγαίνοντας να παραθερίσει στην άκροβαλασία, έπρόκειτο να περάσει απ' την πόλη Μπάρο-ούρ-Ορμαίν. Ο άγγελιαφόρος που είχε στείλει μπροστά για να ειδοποιήσει το νομάρχη, να επομάσει τα της διαμονής της, τον πληροφόρησε συγχρόνως για την ιδιοτροπία αυτή. Και όταν η Παυλίνα, έφθασε, ο νομάρχης άνοιγόντας την πόρτα της άμάξης της, αντί άλλου χαρσατισμού, της είπε:

—Υψηλοτάτη, το έτοιμάσα.

—Ποιό πράγμα;

—Το λουτρό με γάλα. Έβκανα επίταξη σ' όλες τις άφελές της περιφέρειες μου, για να εξασφαλίσω το γάλα που χρειαζόταν.

Πολύ καλόν, κύριε νομάρχη, άποκαίθηκε η Παυλίνα. Αλλά έρεπε κάτι; Είμαι κατακουρασμένη και μου είναι αδύνατο να περπατήσω άνετα, να ανοίξουν στο ταβάνι τρυπίτσες για το ντους της πριγκιπίσσης.

Τότε ο φτωχός νομάρχης,—τι να

ΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Η καμπάνες σημαίνουν στους ναούς, τα λειβάδια σκεπάστηκαν με πράσινα χορτάρια και πλησιάζει ο υψώνος των έρωτων.

Κάθουμαι σκεπασμένος μέσ' στη γλόη και μετρώ κάθε στιγμή που περνά, γιατί καρτερά άνοπομωνα τον μήνα των έρωτων.

Η γυναίκες στρώσανε γρήγορα γρήγορα το νυφικό κρεβάτι με μπουμπούκια και με άλλα λουλούδια των έρωτων.

Μόλις τελειώσουν όλα τα τραγούδια και πέσει το ποθητό σκοτάδι της νύχτας, θά πάρω την αγάπη εύτυχισμένος μέσ' στην άγκαλιά μου και θά την κρατήσω ώρες πολλές πάνω στα στήθη μου.

Είνε μικρούλα και γλυκειά, από τα μαλλιά της πουναι στολισμένη με λουλούδια ως τα χιονάτα πόδια της, κι' η όμορφιά της μου φέρνει λιποθυμία, όπως τα φυτά μόνον γεμίζουν κατά το μεσημέρι το θερμό άγέρακι με άρωμα ναρκωτικών.

Αχ, πόσο θά ήθελα να έτρεχαν κι' η ώρα παρόμοια με τα μικρούλικά πόδια της, όπου φοράει άσημένα βραχιόλια.

Κουράστηκα πενά από το φως της μέρας και ποθώ τη νύχτα. Ω ρόδο μου που ευοιδιάσεις σαν γίγαντας, με συντρίψε η λαχτάρα που νοιώθω για το φως και για την όμορφιά σου...

κάνη;—υποχρεώθηκε να κουβαλήσει την Παυλίνα στους ώμους του, λαχρινάζοντας και ξεφυσώντας.

Αβλ' η άκαρπία του δεν τελείωσαν τόσο εύκολα. Όταν έφθασαν στο δωμάτιο της νομαρχίας, στο οποίο είχε έτοιμασθεί το λουτρό, η Παυλίνα, μόλις έβριζε μια ματιά, ρώτησε:

—Πού είναι το ντους, κύριε νομάρχη;

—Ποιό ντους; δεν μου είπαν τίποτε.

—Μά χωρίς ντους με γάλα, το μπάνιο δεν ώφελει. Φροντίστε σάς παρακαλώ να έτοιμασθεί γρήγορα. Θα βάλετε ν' ανοίξουν τρυπίτσες στο ταβάνι για να τρέχει από κεί το γάλα.

Θέλοντας και μη τότε ο νομάρχης αναγκάστηκε να σκαρπώσει άδωναν να περπατήσω άνετα, να ανοίξουν στο ταβάνι τρυπίτσες για το ντους της πριγκιπίσσης Παυλίνας.

ΝΥΧΤΑ

Περιμένω μοναχή μου ως 'που η νύχτα ν' ανοίξει ήσυχα τις πύλες του σκοταδιού και να προχωρήσει τυλιγμένη με την πορφύρα της δόξης.

Τ' άστέρια ρίχνουν το γλωμ τους φως, τρεμουλιάρικα άπάνω στα ζευγάρια των έραστών που πλανιούνται: σάν σκιές χειροπιασμένων.

Κάτω από τον άπέραντο ουρανό η νύχτα φέρνει στους ανθρώπους την αγάπη, χιλιάδες χρόνια τώρα. Γι' αυτό, μόλις το φως της μέρας αρχίζει να γίνεται θαμπό, αρχίζουν να ζυ-

κάνη;—υποχρεώθηκε να κουβαλήσει την Παυλίνα στους ώμους του, λαχρινάζοντας και ξεφυσώντας.

Αβλ' η άκαρπία του δεν τελείωσαν τόσο εύκολα. Όταν έφθασαν στο δωμάτιο της νομαρχίας, στο οποίο είχε έτοιμασθεί το λουτρό, η Παυλίνα, μόλις έβριζε μια ματιά, ρώτησε:

—Πού είναι το ντους, κύριε νομάρχη;

—Ποιό ντους; δεν μου είπαν τίποτε.

—Μά χωρίς ντους με γάλα, το μπάνιο δεν ώφελει. Φροντίστε σάς παρακαλώ να έτοιμασθεί γρήγορα. Θα βάλετε ν' ανοίξουν τρυπίτσες στο ταβάνι για να τρέχει από κεί το γάλα.

Θέλοντας και μη τότε ο νομάρχης αναγκάστηκε να σκαρπώσει άδωναν να περπατήσω άνετα, να ανοίξουν στο ταβάνι τρυπίτσες για το ντους της πριγκιπίσσης Παυλίνας.

Αβλ' η άκαρπία του δεν τελείωσαν τόσο εύκολα. Όταν έφθασαν στο δωμάτιο της νομαρχίας, στο οποίο είχε έτοιμασθεί το λουτρό, η Παυλίνα, μόλις έβριζε μια ματιά, ρώτησε:

—Πού είναι το ντους, κύριε νομάρχη;

—Ποιό ντους; δεν μου είπαν τίποτε.

—Μά χωρίς ντους με γάλα, το μπάνιο δεν ώφελει. Φροντίστε σάς παρακαλώ να έτοιμασθεί γρήγορα. Θα βάλετε ν' ανοίξουν τρυπίτσες στο ταβάνι για να τρέχει από κεί το γάλα.

Θέλοντας και μη τότε ο νομάρχης αναγκάστηκε να σκαρπώσει άδωναν να περπατήσω άνετα, να ανοίξουν στο ταβάνι τρυπίτσες για το ντους της πριγκιπίσσης Παυλίνας.

Θέλοντας και μη τότε ο νομάρχης αναγκάστηκε να σκαρπώσει άδωναν να περπατήσω άνετα, να ανοίξουν στο ταβάνι τρυπίτσες για το ντους της πριγκιπίσσης Παυλίνας.

Θέλοντας και μη τότε ο νομάρχης αναγκάστηκε να σκαρπώσει άδωναν να περπατήσω άνετα, να ανοίξουν στο ταβάνι τρυπίτσες για το ντους της πριγκιπίσσης Παυλίνας.

άκρη της άρκας, είδε μέσα στη θάλασσα τον κολυμπητή που την εκύταζε με μάτια λαχταριστά και την έπροσκαλούσε:

—Έλα να κολυμπήσουμε μαζί!...

Εκείνη ήταν τόσο κουρασμένη από τη μοναξιά της ζωής της, είχε τόσο βραδεί τη μονοτονία της άρκας της, ώστε μονομιάς λησμόνησε όλον τον κόσμο, εκτός από τ' ώραίο αγόρι που κολυμπούσε.

Κι' έτσι, άμα νύτωσε, ενώ το σούρουπο έκανε σκούρα τα νερά κι' η νύχτα άπλωνε σιγά-σιγά τα πέπλα της, η κόρη γλύστρησε έξω από τη άρκα της άνάλαφα κι' έτρεξε κοντά του.

Πανέμορφη μέσ' στο σκοτάδι και με τα φλογερά της μάτια όλο λαχτάρα, τον κύτταζε μέσα στα δικά του, καθώς το νερό φωφόριζε γύρω από τους ώμους του που μια ανασπρήωνταν και μια χαμήλωναν.

Όλη εκείνη την άφωνη νύχτα κολυπούσαν μαζί, πιασμένοι από το γέρι, με γέλια και χαρές, σ' άκροτάλη το βελούδινο.

Ω νύχτα απαλή και μαγική που δεν άφινες το ένοηλητικό σεργάκι να φωτίσει τη σκοτεινιά σου! Ω σκληρή κι' άνεπιθύμητη αύγη, που ήρθες τόσο γρήγορα να τους χωρίσεις!...

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ

Θάσαι δικιά μου, ω έρεία της φοβερής θεάς. Αυτά τα πόδια τ' άλαφρά σου που όταν χορεύεις πέφτουν άπάνω στη γη τόσο απαλά όσο και τα πέταλα του λουλουδιού πά σκορπισμένα άπό τον άνεμο. Θα τα πιάσω και θα τα φιλήσω με τα φλογερά μου χείλη.

Τά πυκνά και κυματιστά σου μαλλιά, το πρόσωπό σου το περσιέρα χλωμό, όλη τη λεπτή σου όμορφιά και γάλα, όλα τα σφρίγος το νεανικό σου και τα δροσερά σου ναις τα, όλ' αυτά θ' αναγκαστείς άπό τη μοίρα να μου τα χαρίσεις.

Αρνείσαι, άποραβίσαι και διαστίζεις, αλλά η παιδική σου άπροθυμία δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να μου άναδύη πιο πολύ τη μυστική σου όφλογα.

Ο έρωτας όμως περιμένει με τρυφερό χαμόγελο και μάς πως όποιος παίζει μαζί του έχει χαμένο το παιγνίδι.

ΜΟΛΙΣ πήρα το δίπλωμά μου και την άδεια, διωρίστηκα δικηγόρος στα δικαστήρια της Νεβίλ. Έπρεπε όμως να κάνω για λίγο καιρό τη θητεία μου κοντά σ' έναν παλιό δικηγόρο, πριν μου επιτρέψουν ν' ανοίξω δικό μου γραφείο κι' έτσι μπήκα στο γραφείο του Ραμώ, ως βοηθός του.

—Κάθισε καλύτερα κοντά στο παρόντο, νεαρό μου, μου είπε την πρώτη μέρα που πήγα στο γραφείο του. Θα μπορείς έτσι να ξεκαλλίσεις πόποτε, κυτώντας την κίνηση του δρόμου. Η δικαιοσύνη είναι συχνά σωστής πονοκέφαλος!...

Η προσωπικότητάς του Ραμώ με γοήτευε. Τού άρεσε η ουσία κάθε υποθέσεως, και μέσα στους κώδικες και στις δίκες έδινε πάντα μονάχα την ανθρώπινη αδυναμία. «Όταν αγόρευε στα δικαστήρια, τραβούσε κατ' εὐθείαν στο σκοπό, στο φητόν, παραμερίζοντας κάθε σχληρή πολυλογία, και χώνοντας τα επισημασμένα του στο μυαλό των δικαστών όπως τα χαρτιά στον τοίχο.

Πελώριος στο αντίσταν και άλλη τιμὴ στο κορμί, με άνοιξε κι' επιθετικό παρουσιαστικό, πάντα απότομος και μοναδικός να υπέκυψε τον καθένα με τις αποφασιστικές και βίαιες έρωστές του. Ήταν ο τόμος των συναδελφικών του κάθε φορά που παρουσιαζόταν αντιμέτωπος των πεισμένων δικη. Έπρεπε όμως να τον συναναστασώ κανένα πολύ, για να καταλάβω πότε έβουνα, λεπτότης και υπερβολική καλωσύνη κυρόταν στον γίγαντα εκείνον!

Ταύθηκα, λοιπόν, το γραφείο μου κοντά στο παρόντο και κάθισα. Ετοίμος για δουλειά:

—Κάτσε λίγο, μου λέει. Έτσι και τυχερός! Περιμένω μια μεγάλη κι' έπιστημη προσωπικότητα!

Προσπαθώντας, ή πόρτα άνοιξε, σπιδόν άπείσως, και κάποιος υπήκε μέσα, γωός να γυρίσει. Ήταν ένας γωός, φητός, ήλιοκαυμένος, άδύνατος σαν σκελετός, και νερόκοπος. Τά άπαια του πετούσαν σπίνες.

—Καλώς, κύριε δικηγόρε...

—Καλώς, δώστε, Μεγαλειότατε!

Ο Μεγαλειότατος (αυτό ήταν άπαλώς παρουσιάζει) γέλασε με ήρω άντασια άπ' τ' άγριεμένα κι' άταχα μουστάκια του, και βγάλλον άπ' τον κυνηγετικό σάκκο του έναν σαλαπέτειν σκουπόλεον, τον άκούμπησε στο γραφείο του προϊστάμενου μου.

—Πάτο για πεσκέσι! Είναι το πειστήριο του εγκλήματος, έπες.

—Παύλου, θύσε, βλέπω!

—Αν' για τί άλλο με κυβάλαν έμένα στα δικαστήρια;

—Δέν το κρατούσε: έσύ, χριστιανέ μου!

—Μπ! Τόσες φορές έγραφε τον κυρό σου για μένα. Γωός να δν-τι γωός άγει ή πενήτω μου και πάντα είσαι πόθωτος να με άποκατή-σαι στα δικαστήρια... «Την-στηλ-πεπεινός, καλός έιναι, να τί να χύνω πού δέν έγω τίποτ' άλλο!

Ο Μεγαλειότατος ήταν ο στυλβάτης του δικαστηρίου... Δέν περνούσε ή ώρα γωός να παρουσιασθώ σ' αυτό ως κατηγορούμενος! Ήταν παλίνωμος και στον τελευταίο κλητήρα και στον τελευταίο γραφέα... Μά τις πε-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ HENRY BORDEAUX

ρισσότερες φορές, τώρα τελευταία, τη γλύτωνε πάντα φτηνά, γιατί είχε πεί άποστήσει τους νόμους, τα άρθρα, τις έλαφροντικές κι' επιβαρυντικές περιπτώσεις κι' έτσι και με τη βοήθεια του προϊστάμενου μου, πού τον συμπαινώσε εξακριβικά, γλυτρούσε πάντα σαν γέλι άπ' τα νύχια του εισαγγελέως...

Ναι, τον συμπαινώσε ο προϊστάμενός μου, γιατί ήταν οικογενειαρχής και γιατί κάτω άπό μια, λίγο υπερ-δευμένη, επιφάνεια, κυρόταν ο πιο άπλος κι' άνοητόκαρδος χαρακτήρας!

Τι ψυχ' έβρωσε είχε πότε ένας σαλαπέτεινός και πότε ένα κοινέλι, πού τα γυποούσε, έτσι στα κλεφτά, μέσα στη άπείραντα κτήματα ενός γνωστού δουροχόνη; Ή δουλειές του ποδαριού πούκανε και ή γυναίκα του

Την ημέρα της δίκας ο Ραμώ ήταν δέροχος.

πού ξενόπλενε, δέν έδωζαν άκετό ψωμί για τα 5-6 μικρά στοματάκια των παιδιών του, πού το περιέμεναν πώς και πώς...

Αυτή τη φορά όμως, σαν δύσκολα φαινόνοσαν τα πράγματα, ο προϊστάμενός μου, τον άκουσε προσεχτικά να διηγείται την ύπθεση, κι' έλο έ-ζυνε το κεφάλι του!

—Μά πώς τα κατάφερες έτσι αυ-στη τη φορά, βοέ Μεγαλειότατε;

—Δέν φαντάστηκα ποτέ μου, μπα-μπα-Ραμώ, ότι γυποώντας τον σαλα-πέτεινό με στήναι, θα βοίσαν και το μουσάκι, τουπωμένο καθός ήταν μέσα στο ψηλό τριφύλλι...

—Και τί λέει για το συμβιβασμό ο έπιστάτης του κτήματος;

—Μου έγράφε 1500 φράγκα άπόξη-μίσσι, Ραμώ να τα βρω; Έίδα κι' έπα-θα πρόγες να δανιστώ 40 φράγκα,

να ξεφλήσω το μπακάλη πού ήταν έτοιμός για κατάσχεση... Φώναζε αυ-τός, φώναζε κι' έγω το δική μου, όπου νάσου και μπαίνουν στο μαγαζί δυό χωροφύλακες... «Τι φωνάζετε;» μάς λέν. «Μ' έλλεψε στο ζύγι» τους λέω, «Πού ένε τα φόνια;» μου λέν. «Μανέστρα και λένι ήταν, μά τα φά-γαμε γτές σπίνες» τους είπα... Κάτι μωπες, κάτι σούπα, τους πέταξα έ-ξω άπ' το μαγαζί. Έδωσα κι' ένα χα-στούκι σ' εκείνον το λωποδύτη το μπακάλη... κι' έβραγα... Έβαλα ότι μου κάναν καταγγελία...

Ο προϊστάμενός μου τινάχτηκε άπ' την καρέκλα του, σαν να τον άγκασε όχιά... Κότταζε τον Μεγα-λειότατο με τρομάρα και τον διέκοψε:

—Άλλο είν' αυτή πάλι; Όποτε δέν είναι μονάχα για την παράνομη θήρα και για τη ζωοκτονία;

Τέλος ο Ραμώ, ύστερα άπό σκληρό άγώνα, πέτυχε ως δυό μήνες φυλακή, για τον κατηγορούμενο...

—Θά με παραταέσετε και στο μέλλον, μά όχι πειά στα δικαστήρια. Έχετε το λόγο μου γι' αυτό, του έ-πε ο Μεγαλειότατος, όταν έδωκε ή άπόφασις, με δακρυσμένα μάτια, φι-λώντας του με σεβασμό και στοργή το χέρι...

Όταν βγήκε άπ' τη φυλακή, ο Ραμώ τον πήρε κοντά του κηπουρό και το νοίκιασε φτηνά ένα μικρό πε-ριβολάκι, στα περίχωρα, άφου συντή-ρησε έντωματάς και την οικογένειά του.

Ο Μεγαλειότατος έγινε άπό τότε άλλος άνθρωπος. Ξαναπήρε το παλιό του βουνα, Γκωτιέ, και δέν ήθελε πειά να τον φωνάζουν με το παρα-τρούχλι του. Μία σκληρή, έπιμονη, κοραστήρι με και τίμια δουλειά με-ταμύσωσε έντελώς την κατάσταση. Κι' ο Ραμώ δέν έπαυε να τον επισκέ-πεται, να τον συμβουλεύει, να τον βοηθά στις προσπάθειές του και μαζύ με τον προϊστάμενό μου πήγαινα κι' έγώ. Όταν φεύγαμε, ή ψυχ' μας ή-ταν άνακουφισμένη άπ' την άνισι, την πάσσα και την ύγεια, την ψυχ-κή και σωματική, πού παρουσιάζε στα μάτια μας όλοκληρη ή οικογένεια έ-κείνη...

Πέρασαν πολλά χρόνια...

Μία νύχτα, ένα μαζάκι μάς πήγε και τους δυό, άχώριτους πειά φίλους, στο περιβόλι του Γκωτιέ... Τον βρή-καμε σπές τελευταίες του στιγμές και πλησιάζαμε το κρεβάτι του, ένθ ή θλίψη μάς έσφιγγε την καρδιά. Ο σε-βαστός μου φίλος ο Ραμώ, τοσφίξε

έξωσας, έν τη έκταλεσι των καθη-κόντων των. Βιαιοπραγία ένέγρουσαι άρχην έκτελεσας; Άρθρα 224 και 230 του Ποινικού Νόμου: φυλάκισις άπό ένός μηνός μέχρι τριών έτών... Είναι ή ταρίφα, βλέπεις!

Η καταγγελία άκολούθησε το δρό-μο της. Ο Ραμώ έγινε άεκάτο κομ-μάτι, όπως λέν, για να υπερασπίση-τον προστατευμένο του. Έτρεξε, μί-λησε, παρακάλεσε για να άποσπείη τουλάχιστον την έπιείκειν των δικα-στών και να πετύχη το κατώτερο ό-ριο της ποινής, να θανατούσε παν-τού δυσκολίες. Ο πελάτης του ήταν παλίνωμος δουροχός. Είχε βέβαια καλή καρδιά, ήταν καλός οικογενε-άρχης, μά έλο μ' αυτόν είχε να κάνει ή εισαγγελέως...

Την ημέρα της δίκας ο Ραμώ ήταν ύπερόχος... Όλοι συγκινήθηκαν άπ' τις λεπτές περιγραφές του για τη βασανισμένη ζωή της φτωχιάς, για τους πειρασμούς πού σπρώχνον έναν γυλοδύτη πατέρα να παραστράτησθ, όταν βλέπει έξη άναγμένα στομα-τάκια να ζητούν ψωμί κι' αυτό να λείπει, κλπ. κλπ.

Ο Μεγαλειότατος, καθισμένος στον πάγκο, πού ήταν γι' αυτόν μια τόσο παλιά γνώριμη, κυτούσε με δουρο-μμένα μάτια τη σεβαστή κι' αγαπη-μοσή του συνηγόρου του, πού προ-σπαούσε να άσση κι' αυτόν και του-δικούς του. Καταλόβαινε καλώς ότι αν τον καταδίκαιαν σε δυό χρόνια φυλα-κή, τα παιδιά του θα πέθαιναν άπό την πείνα και την άθλιότητα... Μία επανάστασι γινόταν μέσα του, πού έ-σπασε σε λυγρούς άκρότητους και σε θυόο δάκρυ...

Τέλος ο Ραμώ, ύστερα άπό σκληρό άγώνα, πέτυχε ως δυό μήνες φυλακή, για τον κατηγορούμενο...

—Θά με παραταέσετε και στο μέλλον, μά όχι πειά στα δικαστήρια. Έχετε το λόγο μου γι' αυτό, του έ-πε ο Μεγαλειότατος, όταν έδωκε ή άπόφασις, με δακρυσμένα μάτια, φι-λώντας του με σεβασμό και στοργή το χέρι...

Όταν βγήκε άπ' τη φυλακή, ο Ραμώ τον πήρε κοντά του κηπουρό και το νοίκιασε φτηνά ένα μικρό πε-ριβολάκι, στα περίχωρα, άφου συντή-ρησε έντωματάς και την οικογένειά του.

Ο Μεγαλειότατος έγινε άπό τότε άλλος άνθρωπος. Ξαναπήρε το παλιό του βουνα, Γκωτιέ, και δέν ήθελε πειά να τον φωνάζουν με το παρα-τρούχλι του. Μία σκληρή, έπιμονη, κοραστήρι με και τίμια δουλειά με-ταμύσωσε έντελώς την κατάσταση. Κι' ο Ραμώ δέν έπαυε να τον επισκέ-πεται, να τον συμβουλεύει, να τον βοηθά στις προσπάθειές του και μαζύ με τον προϊστάμενό μου πήγαινα κι' έγώ. Όταν φεύγαμε, ή ψυχ' μας ή-ταν άνακουφισμένη άπ' την άνισι, την πάσσα και την ύγεια, την ψυχ-κή και σωματική, πού παρουσιάζε στα μάτια μας όλοκληρη ή οικογένεια έ-κείνη...

Πέρασαν πολλά χρόνια...

Μία νύχτα, ένα μαζάκι μάς πήγε και τους δυό, άχώριτους πειά φίλους, στο περιβόλι του Γκωτιέ... Τον βρή-καμε σπές τελευταίες του στιγμές και πλησιάζαμε το κρεβάτι του, ένθ ή θλίψη μάς έσφιγγε την καρδιά. Ο σε-βαστός μου φίλος ο Ραμώ, τοσφίξε

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΜΑΛΙΣΤΑ, Καίσαρ, άπάντησε ο άξιωματικός Πετρωνάς.

—Λοιπόν, εξακολούθησε ο Θεόφι-λος, θα διαλέξω μερικούς άνδρες της άπολήτου έμπιστοσύνης σου και θα τους βάλω να επιτηρούν άωστρηά το μοναστήρι, κυρμένοι στα περίχωρα, για να μη τους ιδή κανείς... Θα τους δώσης δέ διαταγή, μόλις ιδούν κανέ-να άτομο, να μπαίνει ή να θγαίνει κρυφά άπό τη μονή, να το συλλάβουν άμέσως... Άκουσες;...

—Μάλιστα, Καίσαρ, άπάντησε ο Πετρωνάς. Ή διαταγή σας θα έκτελε-σθ κατά γράμμα.

Και, άφου έκανε μια θαθεία υπό-κλιση, ο άξιωματικός άπέστρεθη.

Όταν έμεινε μόνος ο Θεόφιλος, βυθίστηκε πάλι στις θλιβερές σκέψεις του...

Η θλίψις του είχε μεγαλώσει ακό-μα περισσότερο, γιατί τον έθασάνιζε ή άμφροβία.

Ποιός ήταν λοιπόν ο μυστηριώδης αυτός άγνωστος, ο όποιος τόσες προ-σπάσεις κατέβαλε για να του ξεφύ-γη;...

—Ω! θα το μάθαινε χωρίς άλλο... Δέν μπορούσε παρά να το μάθ...

Την άλλη μέρα το πρωί, μόλις ο Θεόφιλος ξύπνησε, ζήτησε να ιδή τον Πετρωνά. Σε λίγο, ο έμπιστός του άξιωματικός παρουσιάστηκε μπροστά του.

—Λοιπόν, τον ρώτησε με άγωνία ο Αυτοκράτωρ. Συνέθη τίποτε τη νύ-χτα;...

—Όχι, Μεγαλειότατε, άπάντησε ο άξιωματικός.

Ο Θεόφιλος άρχισε να περπατά έννευριμένος μέσα στην αίθουσα και κατόπιν έπες στον άξιωματικό:

—Άκουσε, Πετρωνά... Πρέπει τό-σο έσύ, όσο κι' οι στρατιώτες σου ν' άγρυπνάτε άδιάκοπα έξω άπ' το μο-ναστήρι... Ξέρω πολύ καλά ότι ένας μυστηριώδης άγνωστος μπαίνει κάθε τόσο μέσα σ' αυτό... Λοιπόν, τον άν-θεωπο αυτό τον θέλω... Άκούς; τον θέλω!... Τον θέλω με κάθε θυσία... Πρέπει να τον συλλάβετε, όποιος κι' αν έιναι...

Ο άξιωματικός άποσώρησε χαιρο-τώντας με σεβασμό και ο Θεόφιλος έμεινε μόνος...

Κάθισε σε μια έδρα και βυθίστηκε στους συλλογισμούς του, όταν έξαφνα άκουσε έναν άνάστρο θόρυβο κοντά

το χέρι κι' άφρονε τον κυτούσε να χαροπαλεύει.

—Ο Θεός, ο καλός, να σε φωνά-ξη κοντά του άφεντικό, όταν θάρθ και σένα ή ώρα σου, έπες με τη συ-μμένη φωνή του...

—Κάνε κουράγιο, Γκωτιέ... Μία πνευμονία έίναι, θά περάση.

—Καταλαβαίνω ότι σόυνω... Σου χρωστάω όλη την άιτηρία πού έδω και τόσα χρόνια πλημυρίζεις τη φα-μίλια μου. Ο καλός Θεός να στο πλη-ρώση. Και έγω πάλι, σ' ότι σου υπο-σχέθηκα τόπος, έμεινα σταθερός. Δέν ξαναπάτησα σε δικαστήριο. Τώρα θ-μωσ, θέλοντας και μή, δέν θα κρατή-σω το λόγο μου πειά... Θα παρουσια-στώ, όπου και νάσαι, στο Μεγάλο Δι-καστήριο του Παντοδύναμου...

Και ξεφύγησε, φιλώντας ακόμα το χέρι του ευεργέτου του...

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

του. Σήκωσε το κεφάλι του και, ά-νοίγοντας τα μισοκλεισμένα του μά-τια, είδε μπροστά του τη σύζυγό του Αυτοκράτειρα Θεοδώρα.

—Αυγούστα, της έ-πε, πώς έδω τέ-τοια ώρα;

—Ή Θεοδώρα κάρφωσε επάνω του τα μάτια της και με τόνο φωνής πού τ-σπαλούσε να τον κάνει όσο το δυ-νατόν γλυκύτερο, τον έπες:

—Ξέρω, Καίσαρ, πώς είστε πολύ λυπημένος; και ήλθα να σας παρηγο-ρήσω...

Άκούγοντας τα λόγια αυτά, ο Θεό-φιλος πετάχτηκε άπό τη θέσι του και φώναζε:

—Πώς; Ξέρετε ότι είμαι λυπημέ-νος;... Ποιός σας έδωσε τις πληρο-φορίες αυτές, Αυγούστα;

—Η Θεοδώρα δέν του άπάντησε τί-ποτα, μά έβγαλε ένα χαρτί και το έ-δωσε στον Αυτοκράτορα.

—Όρίστε, του έπες. Διαβάστε!...

Ο Θεόφιλος, γεμάτος περίεργεια, πήρε το χαρτί και διάβασε τα έξης:

«Σεπτή Αυγούστα, σας πληροφο-ρώ ότι ο Καίσαρ είχε μεγάλες άπο-ρογυεσίες και θλίψεις αυτές τις ή-μέρες. Σας το γράφω αυτό για ν' ά-ναλάβετε να τον παρηγορήσετε. Πέ-στε του ακόμα ότι δέν ταιριάζει στην αυτοκρατορική του άξιοσέπεια να τρυπώσει και να μαθαίνει κρυφά μέ-σα στα μοναστήρια, στα όποια εύσε-

—Προέκυψε, περί δδελυράς συκο-φαντίας, στην όποια έχω την άπαί-τησι να μη δώσετε καμιά σημασία...

—Θά ήθελα πολύ, Μεγαλειότατε, κι' έγώ, άπάντης ή Θεοδώρα, να μη της έδινα σημασία, αλλά δέν μπορώ να το κάνω αυτό, γιατί ξέρω πολύ καλά ότι μέσα σ' ένα μοναστήρι βρί-σκειται και ή Κασσιανή, ή γυναίκα πού άγαπούσατε άλλοτε και την ό-ποι, αλλόκοτον, αγαπάτε πάντοτε...

—Αυγούστα!... φώναζε ο Αυτοκρά-τωρ, μη μωρώντας πειά να συγκα-τηρή και κάνοντας ένα βήμα εμπρός είπες: Σας άπαγορεύω να μη μιλήσε-τε άλλοτε για την Κασσιανή!...

Η Θεοδώρα είχε γίνει καταγλωπώ κι' έτρεφε άπό την ταραχή της...

—Καίσαρ, ψέφιστε, έμένα όμως

—Ο άλλος!... μουμυοείτε. Ά-κούς; να τουμήση να στείλι άνώνομο γράμμα στην Αυτοκράτειρα. Ω! θα μου το πληρώσει πολύ ακριβά, αν τον άναλώσω... Θα μου το πληρώσει με τη ζωή του...

Έπειτα άπό λίγο ή σκέψις του ξαναπήγε πάλι στην Κασσιανή... Προ-σπαούσε να καταλάβη, να μαντέψη πού σγέσι μπορούσε να έχη μαζύ της ο άγνωστος...

Την άγαπούσε τόσο πολύ, τη θεω-ρούσε τόσο άγνη και περφηγή, ώστε δέν τουμήσε να φαντασθ πώς ήταν δυνατόν να έχη όποιοδήποτε δεσμό με τον άνθρωπο εκείνο...

Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, ο Θεόφιλος, μη μωρώντας πειά να συ-κατηρή, φέρεσε μια άπλη στολή και, θγαίνοντας άπαρκατήρητος άπό σ' ά-ντατορα, διευδύνθηκε προς το μονα-στήρι της Κασσιανής.

Έσφιγγα και ήσυχία άπλωνόταν γύ-ρω άπ' το χέρι πού βρισκόταν στην άκρη της πόλεως, εκεί πού τελείω-ναν τα τείχη. Πού και πού μονάχα, ο Θεόφιλος διασπαρυσόταν με κανένα μοναχικό διαβάτη, ο όποιος πόν προ-σπερνούσε χωρίς να τον άναγνωρίση.

(Ακολουθεί)

—Ναι, έχετε δικήν. Καίσαρ, με τινάττει και με σεβαστήκατε πάν-τοτε ως σύζυγο και ως Αυτοκράτει-ρα, μά αυτό δέν σας έμπόδισε να δώ-σετε την καρδιά σας άλλοι... Έκαινο πού θα ήθελα πριν άπ' όλα είναι ή ά-γάπη σας... Όσο δέν την έχω, είμαι ή πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κό-σμου...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ή Θεοδώρα αναλόθηκε σε λυγμούς.

Ο Θεόφιλος είχε συγκινήσει κι' αυτός, αλλά δέν ήθελε να προδώση τη συγκίνησή του...

Πλησίασε ώστόσο τη Θεοδώρα και, πιάνοντάς την με τρυφερότητα άπό το χέρι, της έπες:

—Ήσυχα, Αυγούστα... Δέν έ-χετε δικήν σ' αυτά πού λέτε... Έχεται και έχετε πάντοτε την άγάπη μου... Σε τι μπορείτε να με κατηγορήσετε; Ξεγνώστε το παιδί μας, το όποιο μάς ένωσε για πάντα άδιάρρηκτα;... Ή συγκύστε... Ήσυχα... Έλάτε να σας οδηγήσω στα διαμερίσματά σας.

Και, πιάνοντάς την άπό το μπρά-τσο, την οδηγούσε ως τη γειτονική πτέρυγα των άνακτόρων, όπου βρι-σκόνοσαν τα διαμερίσματα της Αυ-τοκρατειρας.

Εκεί, την άφησε στις γυναίκες της ακολουθίας της και κατόπιν ξαναγύ-ρισε στο δωμάτιό του.

Μόλις βρέθηκε μόνος ο Θεόφιλος, άφισε την όγνή του να ξεσπάση πάλι. Προσπαούσε νευρικά και κάθε τό-σο φράσεις μανίας έδωγαν άπό το στόμα του...

—Ο άλλος!... μουμυοείτε. Ά-κούς; να τουμήση να στείλι άνώνομο γράμμα στην Αυτοκράτειρα. Ω! θα μου το πληρώσει πολύ ακριβά, αν τον άναλώσω... Θα μου το πληρώσει με τη ζωή του...

Έπειτα άπό λίγο ή σκέψις του ξαναπήγε πάλι στην Κασσιανή... Προ-σπαούσε να καταλάβη, να μαντέψη πού σγέσι μπορούσε να έχη μαζύ της ο άγνωστος...

Την άγαπούσε τόσο πολύ, τη θεω-ρούσε τόσο άγνη και περφηγή, ώστε δέν τουμήσε να φαντασθ πώς ήταν δυνατόν να έχη όποιοδήποτε δεσμό με τον άνθρωπο εκείνο...

Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, ο Θεόφιλος, μη μωρώντας πειά να συ-κατηρή, φέρεσε μια άπλη στολή και, θγαίνοντας άπαρκατήρητος άπό σ' ά-ντατορα, διευδύνθηκε προς το μονα-στήρι της Κασσιανής.

Έσφιγγα και ήσυχία άπλωνόταν γύ-ρω άπ' το χέρι πού βρισκόταν στην άκρη της πόλεως, εκεί πού τελείω-ναν τα τείχη. Πού και πού μονάχα, ο Θεόφιλος διασπαρυσόταν με κανένα μοναχικό διαβάτη, ο όποιος πόν προ-σπερνούσε χωρίς να τον άναγνωρίση.

(Ακολουθεί)

βείς χριστιανοί διέρχονται έν ειρήνη τας ήμέρας των.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΤΗΣ ΒΑΡΚΑΣ.

Ο Θεόφιλος έγινε κατακόκκινος άπό την όργη του μόλις διάβασε τις λίγες εκείνες γραμμές.

—Ποιός σας το έφερε αυτό, Αυγού-στα; φώναζε.

—Τό βρήκα ριγμένο στην είσοδο των διαμερισμάτων μου, άπάντης ή Θεοδώρα.

—Ξέρω, Καίσαρ, πώς είστε πολύ λυπημένος; και ήλθα να σας παρηγο-ρήσω...

Άκούγοντας τα λόγια αυτά, ο Θεό-φιλος πετάχτηκε άπό τη θέσι του και φώναζε:

—Πώς; Ξέρετε ότι είμαι λυπημέ-νος;... Ποιός σας έδωσε τις πληρο-φορίες αυτές, Αυγούστα;

—Η Θεοδώρα δέν του άπάντησε τί-ποτα, μά έβγαλε ένα χαρτί και το έ-δωσε στον Αυτοκράτορα.

—Όρίστε, του έπες. Διαβάστε!...

Ο Θεόφιλος, γεμάτος περίεργεια, πήρε το χαρτί και διάβασε τα έξης:

«Σεπτή Αυγούστα, σας πληροφο-ρώ ότι ο Καίσαρ είχε μεγάλες άπο-ρογυεσίες και θλίψεις αυτές τις ή-μέρες. Σας το γράφω αυτό για ν' ά-ναλάβετε να τον παρηγορήσετε. Πέ-στε του ακόμα ότι δέν ταιριάζει στην αυτοκρατορική του άξιοσέπεια να τρυπώσει και να μαθαίνει κρυφά μέ-σα στα μοναστήρια, στα όποια εύσε-

—Προέκυψε, περί δδελυράς συκο-φαντίας, στην όποια έχω την άπαί-τησι να μη δώσετε καμιά σημασία...

—Θά ήθελα πολύ, Μεγαλειότατε, κι' έγώ, άπάντης ή Θεοδώρα, να μη της έδινα σημασία, αλλά δέν μπορώ να το κάνω αυτό, γιατί ξέρω πολύ καλά ότι μέσα σ' ένα μοναστήρι βρί-σκειται και ή Κασσιανή, ή γυναίκα πού άγαπούσατε άλλοτε και την ό-ποι, αλλόκοτον, αγαπάτε πάντοτε...

—Αυγούστα!... φώναζε ο Αυτοκρά-τωρ, μη μωρώντας πειά να συγκα-τηρή και κάνοντας ένα βήμα εμπρός είπες: Σας άπαγορεύω να μη μιλήσε-τε άλλοτε για την Κασσιανή!...

Η Θεοδώρα είχε γίνει καταγλωπώ κι' έτρεφε άπό την ταραχή της...

—Καίσαρ, ψέφιστε, έμένα όμως

—Ο άλλος!... μουμυοείτε. Ά-κούς; να τουμήση να στείλι άνώνομο γράμμα στην Αυτοκράτειρα. Ω! θα μου το πληρώσει πολύ ακριβά, αν τον άναλώσω... Θα μου το πληρώσει με τη ζωή του...

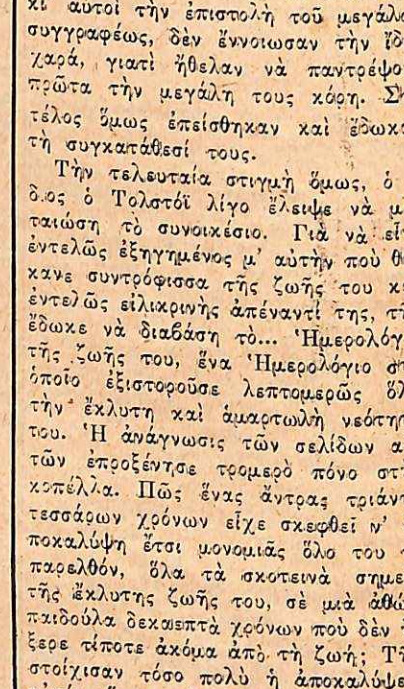
Έπειτα άπό λίγο ή σκέψις του ξαναπήγε πάλι στην Κασσιανή... Προ-σπαούσε να καταλάβη, να μαντέψη πού σγέσι μπορούσε να έχη μαζύ της ο άγνωστος...

Την

 ΜΙΑ ΦΩΝΗ
 ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ...

[illegible]

ὥρη. Μία μέρα ὅμως πού ὁ συννο-
 μέης βράδευε μονάχος μέ τή Σοφί-
 α, τό σπίτι της, ἔπηρε μία πέννα κα-
 χάρας σ' ἕνα χαρτί τό ἀρχικά μι-
 ῖς ῥάσεις μέ τήν ὁποία τῆς ἐξηγοῦ-
 νται δέν ἐνδιαφερόταν γιά τήν ἀδελ-
 φή της ἀλλά γιά ἐκείνην. Ὑστερα δέ
 τό λίγες μέρες τῆς ἔστειλε ἕνα γρά-
 μμα στό ὁποιο, ἀνάμεσα σ' ἄλλα, τί
 γράφε καί τό ἐξῆς:
 «Τά νεύτα σας καί ἡ ἀνάγ-
 νης εὐτυχίας μοῦ θυμίζουν πο-
 ῶν ἡμερῶν σήμερα τό γεράμιό μου καί
 τήν ἀδυναμία μου νά εὐτυχίσω».
 Πέρασε λίγος καιρός. Τόν ἴδιον
 εἰσινο χρόνο, στήν ὁνομαστική ἑορτή
 τῆς Σοφίας, ὁ Τολστόϊ τῆς ἔστει-
 λε ἕνα γράμμα, στό ὁποιο τῆς ἀπεκάλυ-
 πτε τήν ἐπιθυμία του νά τήν κά-
 νει γυναίκα του. Ἡ Σοφία, ὁμολο-
 γοῦσε τό γράμμα, κόντευε νά τρε-
 λαθῇ ἀπό τή χαρά της. Μά ὁ γονι-

τοίσιαν τὸς πολλοὺς ἀποκαλύψαι
αὐτῆς, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμή σκέφθη
νὰ διαλυθῇ τὸν ἀρραβώνα. Ἦταν
ἀπὴν της ὡστόσο νίκης τὸν πα-
της καὶ τοὺς δισταγμούς της. Ἐκλή-
σε πάλιν καὶ συγχώρησε τὸν ἀρραβό-
να τῆς.
Ύστερα ἀπὸ λίγο ἔβρινε ὁ γάμος
καὶ οἱ ἀμέσως οἱ νεόπαντροὶ ἐπι-
στάντες νὰ περάσουν τὸν ὠλιαν τοῦ μέ-
ρους στὴν Γρανάγια ποταμίου. Δυσ-
κολεύοντες ἀργότερα ὁ Τολστόϊ εἶπε
ἐν τὸν φίλον του Φέε:
«Εἶμαι παντρεμένος καὶ ἐδυχαρίζω
Εἶμαι ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος
καὶ ἐντελὲς καινούργιος».

Καὶ ἡ γυναῖκα τὸν ἀπ' τὴν ἄλλη
μερίδα, ἔγραψε σὲ κάποιαν φίλην της
«Παντρέψουν, κάνε τὸν ἄντρα σου
ἐντελὴν, ρώτησέ τον τί σκεπτεται
καὶ τί αισθάνεται, καὶ τότε θά νο-
ήσης πόσο μεγάλη εἷμα ἡ ψυχή».

Σηξεδὴν ἀνέστω; νᾶς ἀντάκωσσε
συνταγματάτσεγχε, ποὺ μαζὺ μὲ τὸ ἐπι-
τελεῖο τοῦ ἐπικανε ἀναφορᾶς...

—Πῶς ἔστωε νὰ θρεθῆτε ἔξω ἀπὸ
τὸ καλὺθὸ σας, Μορᾶο; Ἐνινε στά-
γητ ἀπὸ μιὰ ὀδίσκα!... Ἀπ' τὴν πρῶτη
πυρδὴν ποὺκασιε!

—Ἐστωε νὰ ἐμεῖα ἄγρουπνοσ, συν-
ταγματάτσεγχα μου, τὴ στιγμὴ ἐκείνην
καί, τελεῖωδόντασ: κάποια ἐπιγένοσσε
γροατικὴ ἐργασία, βύθχα μὲ τὸν ἐπι-
τελὴ μου νὰ ρῖξω μιὰ ματιὰ στὸν κα-
ταυλιστᾶ... Ἡ καλὴ μου τύχη θέλησε
νὰ μὴν ἐλάσσε μέσα ἐκείνην τὴν ὥ-
ρα κι' ἔσο: τὴ γλυτώσαμε φτηνά κι
οἱ δύο μα!

—Τὰ συγχαρητήριά μου καὶ σποὺ
δὺο σας, ἐπε γλυτώσατ ὁ συνταγμα-
τάτσεγχε, ἐν ἀπομακρυνθῆτε...

Κανένα ὄνομα ἔστωγῶς ἀπ' τὸ συμ-
βᾶν αὐτό. ἔκτοσ ἀπὸ ἐκεῖνα στασιάζον-
τασ, ἐλαφρῶς περναμπᾶ. Ἐγῶ, κυ-
ριευμένοσ ἀκόμα ἀπ' τὴν ἀγωνία τῶν
ἀλλοχτότων ἐκείνων σημερινῶν ποὺ πέ-
ρασα, κυττοῦσα ἄφωροσ τὸν παρμα-
τάτσεγχα μου, ποὺ γαμογελῶντασ μὲ
λεγε:

—Κάποια φυγὴ, ἀγαπημένου μα-
προσώπου, ἀγρουπνοῦσε γιὰ τὴν ἀσφά-
λειά μα!

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανοῦ, Δεωφόροσ Ἀ-
λεξάνδρασ 209. Ἀναλαμβάνοντα
παντὸς εἶδουσ ἀδικαίαι ὑποθέσεις παρ-
ᾶστα τοῖς ἐν Ἀθῆναις Δικαστηρί-
οις. Εἰδικὸν ἐν: Φορολογικαί, Διοι-
κητικαί καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαί ὑ-
ποθέσεις. Ὁραὶ γραφεῖον 8—9 π.μ.
καὶ 4—5 μ.μ.

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΕΤΡΟΣ, 35 ετών.
ΕΛΝΤΑ, 30 ετών.

(Σ' ένα σιδηροδρομικό σταθμό ο Πέτρος πληροφαιρείται από τον Ελντα. Εξασφαλίσει την εμφάνισή της ή Ελντα, με φόρεμα περιπάτου).

ΠΕΤΡΟΣ. — Έλα εσύ τέλος, 'Ελντα!... Σε περιμένω τόση ώρα...

(Η 'Ελντα σιωπάζει και φαίνεται ταραγμένη).

ΠΕΤΡΟΣ. — Μά τι έχεις; Γιατί είσαι έτσι διαφορετική; Μήπως έχεις συγγενή γιατ' από σήμερα θα γίνης παιδί δική μου; Γιατί πρόκειται να φύγουμε μαζί;

ΕΛΝΤΑ. — Όχι, Πέτρο... Δεν θα φύγουμε μαζί...

ΠΕΤΡΟΣ. (κατάπληκτος). — Τι λές, 'Ελντα;... Τι λές;... Δεν θα φύγουμε μαζί; Τι έννοιας; Μήπως θέλεις να φύγουμε χωριστά; Φοβάσαι μήπως μάς ιδούν;

ΕΛΝΤΑ. — Ούτε μαζί, ούτε χωριστά θα φύγουμε... Δεν θα σ' ακολουθήσω, Πέτρο...

ΠΕΤΡΟΣ. — Τρελλότητες 'Ελντα; Η μήπως θέλεις να με δοκιμάσεις; Είπες περιττό να με βασανίζεις άδικα. Τό τρανό θα φτάση σέ λίγο... Εύτηχώς είχε κάποια καθυστέρηση... Κι' έτσι θα το προοιόμισα.

ΕΛΝΤΑ. — Πέτρο, έλα να καθίσουμε σ' ένα παγκάκι... Θέλω να σου μιλήσω... (Πλησιάζει και κάθεται σ' ένα πάγκο. Ο Πέτρος την ακολουθεί και κάθεται κοντά της).

ΠΕΤΡΟΣ. — Λοιπόν;

ΕΛΝΤΑ. — Λοιπόν, σου το λέω σοβαρά, Πέτρο... Δεν θα φύγω μαζί σου, σήμερα...

ΠΕΤΡΟΣ. — Θέλεις ν' αναβάλουμε το ταξίδι μας;

ΕΛΝΤΑ. — Ό, μού φαίνεται ότι δεν θα γίνω ποτέ αυτό το ταξίδι!...

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν σε καταλαβαίνω, 'Ελντα... Χτες το βράδυ ακόμα ήσουν τόσο εύθυμη, γιατί σήμερα θα φεύγαμε μαζί. Δεν μού έλεγες ότι δεν μπορείς πια να υποκρίνεσαι, ότι δεν μπορείς να ζεις κοντά στον άντρα σου; Πού δεν τον αγαπάς, και να προσποιείσαι πως ενδιαφέρεσαι γι' αυτόν, ενώ λατρεύεις έμένα.

ΕΛΝΤΑ. — Όχι, αυτό σου το είπα και είναι αληθινά. Όπως επίσης είναι αληθινά ότι μόνο εμένα αγαπώ πάντα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Τότε γιατί δεν θέλεις να φύγουμε σήμερα μαζί;... Γιατί δεν θέλεις να σήκωσι τα δεσμά σου, και ν' ανήλθης μόνο σ' έμένα, αφού μ' αγαπάς πάντα;

ΕΛΝΤΑ. — Δεν ξέρεις λοιπόν τί έγινε χτες;

ΠΕΤΡΟΣ. — Τι έγινε; Μήπως ο άντρας σου αντέληφθη τίποτα και κατόρθωσε να σε συγκινήσει, και να σε πείσει να μείνεις κοντά του;

ΕΛΝΤΑ. — Όχι, όχι, ο άντρας μου δεν αντέληφθη απολύτως τίποτε...

ΠΕΤΡΟΣ. — Λοιπόν;... Μήπως σ' έφθισε το σκάνδαλο; Μήπως σ' τρομάζουν τα σχόλια του κόσμου;

ΕΛΝΤΑ. — Ξέρεις πολύ καλά, ότι ούτε το σκάνδαλο, ούτε τα λόγια του κόσμου φοβήθηκα ποτέ.

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα, σε βλεπώ, πές μου τελειοπόντως, τί είν' αυτό που σ' έκανε ν' αλλάξεις ξαφνα γνώμη;

ΕΛΝΤΑ. — Χτες το βράδυ ο άντρας μου γέμισε στο σπίτι πολύ στενοχωρημένος, σχεδόν απελπισμένος.

ΠΕΤΡΟΣ. — Γιατί;

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ ANDRÉ DAVID

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

ΕΛΝΤΑ. — Φαίνεται ότι έχασε όλη του την περιουσία.

ΠΕΤΡΟΣ. — Πώς;

ΕΛΝΤΑ. — Μά δεν ξέρεις, ότι με τη φοβερή κρίση που δέχνει σήμερα τον κόσμο, πολλοί πλούσιοι γίνονται ξαφνα φτωχοί;

ΠΕΤΡΟΣ. — Και δεν του μένει πια τίποτε του ανθρώπου;

ΕΛΝΤΑ. — Σχεδόν τίποτε. Μου τα έμπιστεύθηκε όλα... Υπάρχει μάλιστα κίνδυνος να τον φυλακίσουν. Δεν τόλμησε να μού το πει αυτό, αλλά κατάλαβα ότι δεν έλπιζε να σωθώ. Θα του δώσω, μάλιστα, τα κοσμήματά μου για να τον βοηθήσω στην κρίσιμη θέσι του... Θα του τα δώσω όλα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Δόσε του τα, αν θέλεις... 'Εγώ θα σου πάρω άλλα ωραιότερα.

ΕΛΝΤΑ. — Δεν θα μού πάρω τίποτα. Μόνο αν γινόμουν γυναίκα σου θα είχες το δικαίωμα να μού προσφέρεις κοσμήματα...

ΠΕΤΡΟΣ. — Μά μήπως δεν έχω αποφασίσει να σε παντρευτώ; Δεν τα έχωμε προσχεδιάσει όλα; Ο άντρας σου είναι ένας άνθρωπος, ο οποίος φοβάται τα σκάνδαλα. Μόλις λοιπόν θα μάθεις ότι έφυγες μαζί μου, θα σου δώση το διαζύγιο για να μπορέσουμε να παντρευτούμε...

ΕΛΝΤΑ. — Δεν θα παντρευτούμε ποτέ, Πέτρο.

ΠΕΤΡΟΣ. — Γιατί;

ΕΛΝΤΑ. — Ός χτες, Πέτρο, ήμουν βέβαιη ότι τίποτα πια δεν ήταν δυνατόν να με κρατήσει κοντά στον άντρα μου. Ός χτες, έλεγα: «Πότε επί τέλους, θα φύγω ελεύθερη μαζί με τον Πέτρο, για να γνωρίσω κοντά την αληθινή ευτυχία και τον έρωτα». Μά σήμερα πια δεν μπορώ να πω τίποτε άπ' αυτά... Δεν είναι δυνατόν ν' αφήσω τον άντρα μου και να φύγω μαζί σου.

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Δεν μ' αγαπάς πια.

ΕΛΝΤΑ. — Σ' αγαπώ πάντα, αλλά, σου το επαναλαμβάνω, δεν μπορώ πια ν' αφήσω τον άντρα μου. Ναί, δεν μπορώ να τον αφήσω, τώρα που είναι φτωχός, τώρα που έχει ανάγκη από τη βοήθειά μου και από την παρηγοριά μου. Θα ήταν άνδρικο εκ μέρους μου, αν σκεφτόμουν μόνο τη δική μου ευτυχία, τώρα που ο άντρας μου είναι τόσο δυστυχισμένος... Για σκέψου, Πέτρο... Τον άνθρωπο αυτόν τον πήρα μόνο για τα πλούτη του, χωρίς να τον αγαπώ καθόλου, έπειδή μού τον επέβαλαν οι γονείς μου... 'Υστε-

Η 'Ελντα πήγε και καθίσε σ' έναν πάγκο

ρα γνώρισα εμένα και σ' αγαπήσα... Και μη μπορώντας να υποκρίνομαι, μη μπορώντας ν' άπατώ τον άντρα μου, αποφάσισα να τον εγκαταλείψω και να σ' ακολουθήσω... Μά τώρα πια θα μείνω μαζί με τον άντρα μου.

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Αυτά που έλεγες και δεν λυπάσαι έμένα;...

ΕΛΝΤΑ. — Αυτή τη στιγμή ο άντρας μου είναι πολύ πιο αξιολάτρευτος από σένα... Δεν φαντάζεσαι πόσο μ' έκανε να πονέσω χτες το βράδυ. 'Εκλαιγε... Πρώτη φορά τον είδα να κλαίει... Και μού έλεγε ότι θέλει να σκοτωθώ. 'Οστόσο με τα λόγια μου κατόρθωσα να τον παρηγορήσω και να του δώσω χάρη. Τον έκανα, μάλιστα, να χαμογελάσει. Τον έπεισα ότι δεν μ' ενδιαφέρουν τα πλούτη. Και του πρόσφερα τα καλύτερα κοσμήματά μου, τα όποια, άλλως τε, μού έχει χαρίσει αυτός... Τότε κι' αυτός, πλημμυρισμένος από συγκίνηση, άρχισε να μ' αγκαλιάζει και να με φιλάει, λέγοντάς μου με δάκρυα στα μάτια: «Καλή μου, ανεκτίμητη 'Ελντα... Δεν ήξερα ότι μ' αγαπάς τόσο... Φανταζόμουν μάλιστα ότι δεν μ' αγαπάς καθόλου». 'Ας είναι ευλογημένη λοιπόν η ώρα, που έχασα την περιουσία μου, γιατί έτσι κατάλαβα τι θησαυρό έχω κοντά μου. Και φιλούσε τα χέρια μου, μ' ευγνωμοσύνη και με λατρεία. Πές μου, λοιπόν, Πέτρο, πως είναι δυνατόν πια να τον εγκαταλείψω αυτόν τον άνθρωπο; 'Εχω το δικαίωμα να τον ξαναρωτώ στο θάνατο, τη στιγμή ακριβώς που τον θάωσα;

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Δεν μ' αγαπάς πια.

ΕΛΝΤΑ. — Σ' αγαπώ πάντα, αλλά, σου το επαναλαμβάνω, δεν μπορώ πια ν' αφήσω τον άντρα μου. Ναί, δεν μπορώ να τον αφήσω, τώρα που είναι φτωχός, τώρα που έχει ανάγκη από τη βοήθειά μου και από την παρηγοριά μου. Θα ήταν άνδρικο εκ μέρους μου, αν σκεφτόμουν μόνο τη δική μου ευτυχία, τώρα που ο άντρας μου είναι τόσο δυστυχισμένος... Για σκέψου, Πέτρο... Τον άνθρωπο αυτόν τον πήρα μόνο για τα πλούτη του, χωρίς να τον αγαπώ καθόλου, έπειδή μού τον επέβαλαν οι γονείς μου... 'Υστε-

ρα γνώρισα εμένα και σ' αγαπήσα... Και μη μπορώντας να υποκρίνομαι, μη μπορώντας ν' άπατώ τον άντρα μου, αποφάσισα να τον εγκαταλείψω και να σ' ακολουθήσω... Μά τώρα πια θα μείνω μαζί με τον άντρα μου.

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Αυτά που έλεγες και δεν λυπάσαι έμένα;...

ΕΛΝΤΑ. — Αυτή τη στιγμή ο άντρας μου είναι πολύ πιο αξιολάτρευτος από σένα... Δεν φαντάζεσαι πόσο μ' έκανε να πονέσω χτες το βράδυ. 'Εκλαιγε... Πρώτη φορά τον είδα να κλαίει... Και μού έλεγε ότι θέλει να σκοτωθώ. 'Οστόσο με τα λόγια μου κατόρθωσα να τον παρηγορήσω και να του δώσω χάρη. Τον έκανα, μάλιστα, να χαμογελάσει. Τον έπεισα ότι δεν μ' ενδιαφέρουν τα πλούτη. Και του πρόσφερα τα καλύτερα κοσμήματά μου, τα όποια, άλλως τε, μού έχει χαρίσει αυτός... Τότε κι' αυτός, πλημμυρισμένος από συγκίνηση, άρχισε να μ' αγκαλιάζει και να με φιλάει, λέγοντάς μου με δάκρυα στα μάτια: «Καλή μου, ανεκτίμητη 'Ελντα... Δεν ήξερα ότι μ' αγαπάς τόσο... Φανταζόμουν μάλιστα ότι δεν μ' αγαπάς καθόλου». 'Ας είναι ευλογημένη λοιπόν η ώρα, που έχασα την περιουσία μου, γιατί έτσι κατάλαβα τι θησαυρό έχω κοντά μου. Και φιλούσε τα χέρια μου, μ' ευγνωμοσύνη και με λατρεία. Πές μου, λοιπόν, Πέτρο, πως είναι δυνατόν πια να τον εγκαταλείψω αυτόν τον άνθρωπο; 'Εχω το δικαίωμα να τον ξαναρωτώ στο θάνατο, τη στιγμή ακριβώς που τον θάωσα;

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Δεν μ' αγαπάς πια.

ΕΛΝΤΑ. — Σ' αγαπώ πάντα, αλλά, σου το επαναλαμβάνω, δεν μπορώ πια ν' αφήσω τον άντρα μου. Ναί, δεν μπορώ να τον αφήσω, τώρα που είναι φτωχός, τώρα που έχει ανάγκη από τη βοήθειά μου και από την παρηγοριά μου. Θα ήταν άνδρικο εκ μέρους μου, αν σκεφτόμουν μόνο τη δική μου ευτυχία, τώρα που ο άντρας μου είναι τόσο δυστυχισμένος... Για σκέψου, Πέτρο... Τον άνθρωπο αυτόν τον πήρα μόνο για τα πλούτη του, χωρίς να τον αγαπώ καθόλου, έπειδή μού τον επέβαλαν οι γονείς μου... 'Υστε-

ρα γνώρισα εμένα και σ' αγαπήσα... Και μη μπορώντας να υποκρίνομαι, μη μπορώντας ν' άπατώ τον άντρα μου, αποφάσισα να τον εγκαταλείψω και να σ' ακολουθήσω... Μά τώρα πια θα μείνω μαζί με τον άντρα μου.

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Αυτά που έλεγες και δεν λυπάσαι έμένα;...

ΕΛΝΤΑ. — Αυτή τη στιγμή ο άντρας μου είναι πολύ πιο αξιολάτρευτος από σένα... Δεν φαντάζεσαι πόσο μ' έκανε να πονέσω χτες το βράδυ. 'Εκλαιγε... Πρώτη φορά τον είδα να κλαίει... Και μού έλεγε ότι θέλει να σκοτωθώ. 'Οστόσο με τα λόγια μου κατόρθωσα να τον παρηγορήσω και να του δώσω χάρη. Τον έκανα, μάλιστα, να χαμογελάσει. Τον έπεισα ότι δεν μ' ενδιαφέρουν τα πλούτη. Και του πρόσφερα τα καλύτερα κοσμήματά μου, τα όποια, άλλως τε, μού έχει χαρίσει αυτός... Τότε κι' αυτός, πλημμυρισμένος από συγκίνηση, άρχισε να μ' αγκαλιάζει και να με φιλάει, λέγοντάς μου με δάκρυα στα μάτια: «Καλή μου, ανεκτίμητη 'Ελντα... Δεν ήξερα ότι μ' αγαπάς τόσο... Φανταζόμουν μάλιστα ότι δεν μ' αγαπάς καθόλου». 'Ας είναι ευλογημένη λοιπόν η ώρα, που έχασα την περιουσία μου, γιατί έτσι κατάλαβα τι θησαυρό έχω κοντά μου. Και φιλούσε τα χέρια μου, μ' ευγνωμοσύνη και με λατρεία. Πές μου, λοιπόν, Πέτρο, πως είναι δυνατόν πια να τον εγκαταλείψω αυτόν τον άνθρωπο; 'Εχω το δικαίωμα να τον ξαναρωτώ στο θάνατο, τη στιγμή ακριβώς που τον θάωσα;

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Δεν μ' αγαπάς πια.

ΕΛΝΤΑ. — Σ' αγαπώ πάντα, αλλά, σου το επαναλαμβάνω, δεν μπορώ πια ν' αφήσω τον άντρα μου. Ναί, δεν μπορώ να τον αφήσω, τώρα που είναι φτωχός, τώρα που έχει ανάγκη από τη βοήθειά μου και από την παρηγοριά μου. Θα ήταν άνδρικο εκ μέρους μου, αν σκεφτόμουν μόνο τη δική μου ευτυχία, τώρα που ο άντρας μου είναι τόσο δυστυχισμένος... Για σκέψου, Πέτρο... Τον άνθρωπο αυτόν τον πήρα μόνο για τα πλούτη του, χωρίς να τον αγαπώ καθόλου, έπειδή μού τον επέβαλαν οι γονείς μου... 'Υστε-

ρα γνώρισα εμένα και σ' αγαπήσα... Και μη μπορώντας να υποκρίνομαι, μη μπορώντας ν' άπατώ τον άντρα μου, αποφάσισα να τον εγκαταλείψω και να σ' ακολουθήσω... Μά τώρα πια θα μείνω μαζί με τον άντρα μου.

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Αυτά που έλεγες και δεν λυπάσαι έμένα;...

ΕΛΝΤΑ. — Αυτή τη στιγμή ο άντρας μου είναι πολύ πιο αξιολάτρευτος από σένα... Δεν φαντάζεσαι πόσο μ' έκανε να πονέσω χτες το βράδυ. 'Εκλαιγε... Πρώτη φορά τον είδα να κλαίει... Και μού έλεγε ότι θέλει να σκοτωθώ. 'Οστόσο με τα λόγια μου κατόρθωσα να τον παρηγορήσω και να του δώσω χάρη. Τον έκανα, μάλιστα, να χαμογελάσει. Τον έπεισα ότι δεν μ' ενδιαφέρουν τα πλούτη. Και του πρόσφερα τα καλύτερα κοσμήματά μου, τα όποια, άλλως τε, μού έχει χαρίσει αυτός... Τότε κι' αυτός, πλημμυρισμένος από συγκίνηση, άρχισε να μ' αγκαλιάζει και να με φιλάει, λέγοντάς μου με δάκρυα στα μάτια: «Καλή μου, ανεκτίμητη 'Ελντα... Δεν ήξερα ότι μ' αγαπάς τόσο... Φανταζόμουν μάλιστα ότι δεν μ' αγαπάς καθόλου». 'Ας είναι ευλογημένη λοιπόν η ώρα, που έχασα την περιουσία μου, γιατί έτσι κατάλαβα τι θησαυρό έχω κοντά μου. Και φιλούσε τα χέρια μου, μ' ευγνωμοσύνη και με λατρεία. Πές μου, λοιπόν, Πέτρο, πως είναι δυνατόν πια να τον εγκαταλείψω αυτόν τον άνθρωπο; 'Εχω το δικαίωμα να τον ξαναρωτώ στο θάνατο, τη στιγμή ακριβώς που τον θάωσα;

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Δεν μ' αγαπάς πια.

ΕΛΝΤΑ. — Σ' αγαπώ πάντα, αλλά, σου το επαναλαμβάνω, δεν μπορώ πια ν' αφήσω τον άντρα μου. Ναί, δεν μπορώ να τον αφήσω, τώρα που είναι φτωχός, τώρα που έχει ανάγκη από τη βοήθειά μου και από την παρηγοριά μου. Θα ήταν άνδρικο εκ μέρους μου, αν σκεφτόμουν μόνο τη δική μου ευτυχία, τώρα που ο άντρας μου είναι τόσο δυστυχισμένος... Για σκέψου, Πέτρο... Τον άνθρωπο αυτόν τον πήρα μόνο για τα πλούτη του, χωρίς να τον αγαπώ καθόλου, έπειδή μού τον επέβαλαν οι γονείς μου... 'Υστε-

ρα γνώρισα εμένα και σ' αγαπήσα... Και μη μπορώντας να υποκρίνομαι, μη μπορώντας ν' άπατώ τον άντρα μου, αποφάσισα να τον εγκαταλείψω και να σ' ακολουθήσω... Μά τώρα πια θα μείνω μαζί με τον άντρα μου.

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Αυτά που έλεγες και δεν λυπάσαι έμένα;...

ΕΛΝΤΑ. — Αυτή τη στιγμή ο άντρας μου είναι πολύ πιο αξιολάτρευτος από σένα... Δεν φαντάζεσαι πόσο μ' έκανε να πονέσω χτες το βράδυ. 'Εκλαιγε... Πρώτη φορά τον είδα να κλαίει... Και μού έλεγε ότι θέλει να σκοτωθώ. 'Οστόσο με τα λόγια μου κατόρθωσα να τον παρηγορήσω και να του δώσω χάρη. Τον έκανα, μάλιστα, να χαμογελάσει. Τον έπεισα ότι δεν μ' ενδιαφέρουν τα πλούτη. Και του πρόσφερα τα καλύτερα κοσμήματά μου, τα όποια, άλλως τε, μού έχει χαρίσει αυτός... Τότε κι' αυτός, πλημμυρισμένος από συγκίνηση, άρχισε να μ' αγκαλιάζει και να με φιλάει, λέγοντάς μου με δάκρυα στα μάτια: «Καλή μου, ανεκτίμητη 'Ελντα... Δεν ήξερα ότι μ' αγαπάς τόσο... Φανταζόμουν μάλιστα ότι δεν μ' αγαπάς καθόλου». 'Ας είναι ευλογημένη λοιπόν η ώρα, που έχασα την περιουσία μου, γιατί έτσι κατάλαβα τι θησαυρό έχω κοντά μου. Και φιλούσε τα χέρια μου, μ' ευγνωμοσύνη και με λατρεία. Πές μου, λοιπόν, Πέτρο, πως είναι δυνατόν πια να τον εγκαταλείψω αυτόν τον άνθρωπο; 'Εχω το δικαίωμα να τον ξαναρωτώ στο θάνατο, τη στιγμή ακριβώς που τον θάωσα;

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Δεν μ' αγαπάς πια.

ΕΛΝΤΑ. — Σ' αγαπώ πάντα, αλλά, σου το επαναλαμβάνω, δεν μπορώ πια ν' αφήσω τον άντρα μου. Ναί, δεν μπορώ να τον αφήσω, τώρα που είναι φτωχός, τώρα που έχει ανάγκη από τη βοήθειά μου και από την παρηγοριά μου. Θα ήταν άνδρικο εκ μέρους μου, αν σκεφτόμουν μόνο τη δική μου ευτυχία, τώρα που ο άντρας μου είναι τόσο δυστυχισμένος... Για σκέψου, Πέτρο... Τον άνθρωπο αυτόν τον πήρα μόνο για τα πλούτη του, χωρίς να τον αγαπώ καθόλου, έπειδή μού τον επέβαλαν οι γονείς μου... 'Υστε-

ρα γνώρισα εμένα και σ' αγαπήσα... Και μη μπορώντας να υποκρίνομαι, μη μπορώντας ν' άπατώ τον άντρα μου, αποφάσισα να τον εγκαταλείψω και να σ' ακολουθήσω... Μά τώρα πια θα μείνω μαζί με τον άντρα μου.

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Αυτά που έλεγες και δεν λυπάσαι έμένα;...

ΕΛΝΤΑ. — Αυτή τη στιγμή ο άντρας μου είναι πολύ πιο αξιολάτρευτος από σένα... Δεν φαντάζεσαι πόσο μ' έκανε να πονέσω χτες το βράδυ. 'Εκλαιγε... Πρώτη φορά τον είδα να κλαίει... Και μού έλεγε ότι θέλει να σκοτωθώ. 'Οστόσο με τα λόγια μου κατόρθωσα να τον παρηγορήσω και να του δώσω χάρη. Τον έκανα, μάλιστα, να χαμογελάσει. Τον έπεισα ότι δεν μ' ενδιαφέρουν τα πλούτη. Και του πρόσφερα τα καλύτερα κοσμήματά μου, τα όποια, άλλως τε, μού έχει χαρίσει αυτός... Τότε κι' αυτός, πλημμυρισμένος από συγκίνηση, άρχισε να μ' αγκαλιάζει και να με φιλάει, λέγοντάς μου με δάκρυα στα μάτια: «Καλή μου, ανεκτίμητη 'Ελντα... Δεν ήξερα ότι μ' αγαπάς τόσο... Φανταζόμουν μάλιστα ότι δεν μ' αγαπάς καθόλου». 'Ας είναι ευλογημένη λοιπόν η ώρα, που έχασα την περιουσία μου, γιατί έτσι κατάλαβα τι θησαυρό έχω κοντά μου. Και φιλούσε τα χέρια μου, μ' ευγνωμοσύνη και με λατρεία. Πές μου, λοιπόν, Πέτρο, πως είναι δυνατόν πια να τον εγκαταλείψω αυτόν τον άνθρωπο; 'Εχω το δικαίωμα να τον ξαναρωτώ στο θάνατο, τη στιγμή ακριβώς που τον θάωσα;

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Δεν μ' αγαπάς πια.

ΝΤΥΜΕΝΗ

μια δολομέτρη
ροζ τουάλεττα,
ή γλυκειά και
χαριτωμένη κ
μνησά ντε Σώβ,
ξαπλώθηκε σ
ντιβάνι...

Με άπειρες
φροντίδες και με
γάλη προσοχή
ταχτοποίησε τ
πλούσια φόρεμά
της για να μη τ
λακωθή και αφο
ησύχασε ως πρό
αυτό το σημείο,
μισόκλεισε τα μ
ξεδενία μάτια της
κι' έπεσε σε βαθύ
ρεμβασμό...

Ήταν ακόμα μόλις 28 χρόνων...
'Υστερα από μια μαρτυρική συμβίωσι
με τον πρόστυχο και χαρτοπαίκτη σύ
ζυγό της, συμβίωσι που την ανέχτη
κε άρκετά χρόνια, πήρε τέλος το δια
ζυγίο της κι' αποτραβήχτηκε στα
κτίματά της, κάτω κι' στη Νορμαν
δία, κοντά στη μητέρα της, ή όποια
απογοητευμένη κι' αυτή άπ' τον ά
τυχό γάμο της κόρης της είχε δια
λέξει για έρμητήριο τον παρονομασ
τικό πόρο... Πρό ενός έτους πθανό
και ή μητέρα της, και τώρα ή νεαρή
κόρη της, κληρονόμοντας τους τίτλους
και τη μεγάλη περιουσία του πατέρα
της, είχε εγκατασταθεί πάλι στο Πα
ρίσι.

Η μικρή πείρα πούχε αποχτήσει
άπ' τη ζωή, έδινε στο όλόδροστο και
νεανικό πρόσωπό της μια έκφρασι
σοβαρή και σκεπτική, και παρ' όλο
που είχε γίνει ο στόχος των κομψών
δανδίων των σαλονιών, τόσο για την
ωμορφιά της όσο και για την περιου
σία της, ή διαγωγή της ήταν άνεπι
ληπτη... Ποτέ τ' όνομά της δεν είχε
ακατακτάτη στη συνηθισμένη κακο
γλωσσία του κύκλου της.

Ένας έλαφρός χτύπος στην πόρτα
έκανε την κομψά να συνέλθι από
τους ρεμβασμούς της. Ήταν ή καμα
ριέρα της, ή όποια της έδωσε ένα έ
πισκεπτήριο. 'Η κόρη της το πήρε,
διάβασε χαμηλόφωνα: «Μ α ρ κ ή
σ ι ο ς ν τ έ Μ ο ρ τ ε μ ο ν». στέ
ναζε άναλφα κι' είπε στην καμα
ριέρα να μπάσει μέσα τον επισκέπτη.

Ένας κύριος εξαιρετικά κομψός,
ψηλός και με ύψος γεμάτο αξιοπεί
πει μπηξε στο σαλονάκι... Ήταν
περίπου σαράντα χρόνων, μά φαινό
ταν νεότερος άκόμα:

—Κυρία μου... είπε και συνάδ
εψε τις δυο αυτές λέξεις με μια εύλα
κή υπόκλησι.

Ήπειτα πλησίασε και φίλησε άπα
λά το χέρι της κομψής, ή όποια
αφού άπάντησε ν' ένα φιλοφρονητικό
χαμόγελο στο χαρισισμό του Μαρ
κισίου, έπεσε...

—Κάποιος καλός άρέας σάς έφε
ρε προς τα δώ, κυρία ντε Μορεμόν. Με
λαγχολούσα φοιχτά, μόνη μου, και
έλπίζω νάχτετε νιώσεις, ότι ο έρχομός
σας μ' άνακουφίζει εξαιρετικά...

—Πόσο θα ήμουν εύτυχής... Λου
ίζα...

—Θά σάς άνακαλώσω στην τάξι
όπως λέν και στη Βουλή, κύριε Μαρ
κισίε... Στηρηχθήτε προσωρινώς στην
άπειρη εκτίμησι που έχω για το ά
τομό σας... 'Αλλωστε το μ έ λ ο ν
είνε μια λέξη που πάντα μάς ποτίζε
ει... 'Ας άφήσουμε σ' αυτό να μά
κάνη καμιά έκπληξι, άν, έννοείται,

Και μη μπορώντας να υποκρίνομαι, μη μπορώντας ν' άπατώ τον άντρα μου, αποφάσισα να τον εγκαταλείψω και να σ' ακολουθήσω... Μά τώρα πια θα μείνω μαζί με τον άντρα μου.

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Αυτά που έλεγες και δεν λυπάσαι έμένα;...

ΕΛΝΤΑ. — Αυτή τη στιγμή ο άντρας μου είναι πολύ πιο αξιολάτρευτος από σένα... Δεν φαντάζεσαι πόσο μ' έκανε να πονέσω χτες το βράδυ. 'Εκλαιγε... Πρώτη φορά τον είδα να κλαίει... Και μού έλεγε ότι θέλει να σκοτωθώ. 'Οστόσο με τα λόγια μου κατόρθωσα να τον παρηγορήσω και να του δώσω χάρη. Τον έκανα, μάλιστα, να χαμογελάσει. Τον έπεισα ότι δεν μ' ενδιαφέρουν τα πλούτη. Και του πρόσφερα τα καλύτερα κοσμήματά μου, τα όποια, άλλως τε, μού έχει χαρίσει αυτός... Τότε κι' αυτός, πλημμυρισμένος από συγκίνηση, άρχισε να μ' αγκαλιάζει και να με φιλάει, λέγοντάς μου με δάκρυα στα μάτια: «Καλή μου, ανεκτίμητη 'Ελντα... Δεν ήξερα ότι μ' αγαπάς τόσο... Φανταζόμουν μάλιστα ότι δεν μ' αγαπάς καθόλου». 'Ας είναι ευλογημένη λοιπόν η ώρα, που έχασα την περιουσία μου, γιατί έτσι κατάλαβα τι θησαυρό έχω κοντά μου. Και φιλούσε τα χέρια μου, μ' ευγνωμοσύνη και με λατρεία. Πές μου, λοιπόν, Πέτρο, πως είναι δυνατόν πια να τον εγκαταλείψω αυτόν τον άνθρωπο; 'Εχω το δικαίωμα να τον ξαναρωτώ στο θάνατο, τη στιγμή ακριβώς που τον θάωσα;

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Δεν μ' αγαπάς πια.

ΕΛΝΤΑ. — Σ' αγαπώ πάντα, αλλά, σου το επαναλαμβάνω, δεν μπορώ πια ν' αφήσω τον άντρα μου. Ναί, δεν μπορώ να τον αφήσω, τώρα που είναι φτωχός, τώρα που έχει ανάγκη από τη βοήθειά μου και από την παρηγοριά μου. Θα ήταν άνδρικο εκ μέρους μου, αν σκεφτόμουν μόνο τη δική μου ευτυχία, τώρα που ο άντρας μου είναι τόσο δυστυχισμένος... Για σκέψου, Πέτρο... Τον άνθρωπο αυτόν τον πήρα μόνο για τα πλούτη του, χωρίς να τον αγαπώ καθόλου, έπειδή μού τον επέβαλαν οι γονείς μου... 'Υστε-

ρα γνώρισα εμένα και σ' αγαπήσα... Και μη μπορώντας να υποκρίνομαι, μη μπορώντας ν' άπατώ τον άντρα μου, αποφάσισα να τον εγκαταλείψω και να σ' ακολουθήσω... Μά τώρα πια θα μείνω μαζί με τον άντρα μου.

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Αυτά που έλεγες και δεν λυπάσαι έμένα;...

ΕΛΝΤΑ. — Αυτή τη στιγμή ο άντρας μου είναι πολύ πιο αξιολάτρευτος από σένα... Δεν φαντάζεσαι πόσο μ' έκανε να πονέσω χτες το βράδυ. 'Εκλαιγε... Πρώτη φορά τον είδα να κλαίει... Και μού έλεγε ότι θέλει να σκοτωθώ. 'Οστόσο με τα λόγια μου κατόρθωσα να τον παρηγορήσω και να του δώσω χάρη. Τον έκανα, μάλιστα, να χαμογελάσει. Τον έπεισα ότι δεν μ' ενδιαφέρουν τα πλούτη. Και του πρόσφερα τα καλύτερα κοσμήματά μου, τα όποια, άλλως τε, μού έχει χαρίσει αυτός... Τότε κι' αυτός, πλημμυρισμένος από συγκίνηση, άρχισε να μ' αγκαλιάζει και να με φιλάει, λέγοντάς μου με δάκρυα στα μάτια: «Καλή μου, ανεκτίμητη 'Ελντα... Δεν ήξερα ότι μ' αγαπάς τόσο... Φανταζόμουν μάλιστα ότι δεν μ' αγαπάς καθόλου». 'Ας είναι ευλογημένη λοιπόν η ώρα, που έχασα την περιουσία μου, γιατί έτσι κατάλαβα τι θησαυρό έχω κοντά μου. Και φιλούσε τα χέρια μου, μ' ευγνωμοσύνη και με λατρεία. Πές μου, λοιπόν, Πέτρο, πως είναι δυνατόν πια να τον εγκαταλείψω αυτόν τον άνθρωπο; 'Εχω το δικαίωμα να τον ξαναρωτώ στο θάνατο, τη στιγμή ακριβώς που τον θάωσα;

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Δεν μ' αγαπάς πια.

ΕΛΝΤΑ. — Σ' αγαπώ πάντα, αλλά, σου το επαναλαμβάνω, δεν μπορώ πια ν' αφήσω τον άντρα μου. Ναί, δεν μπορώ να τον αφήσω, τώρα που είναι φτωχός, τώρα που έχει ανάγκη από τη βοήθειά μου και από την παρηγοριά μου. Θα ήταν άνδρικο εκ μέρους μου, αν σκεφτόμουν μόνο τη δική μου ευτυχία, τώρα που ο άντρας μου είναι τόσο δυστυχισμένος... Για σκέψου, Πέτρο... Τον άνθρωπο αυτόν τον πήρα μόνο για τα πλούτη του, χωρίς να τον αγαπώ καθόλου, έπειδή μού τον επέβαλαν οι γονείς μου... 'Υστε-

ρα γνώρισα εμένα και σ' αγαπήσα... Και μη μπορώντας να υποκρίνομαι, μη μπορώντας ν' άπατώ τον άντρα μου, αποφάσισα να τον εγκαταλείψω και να σ' ακολουθήσω... Μά τώρα πια θα μείνω μαζί με τον άντρα μου.

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Ελντα!... Αυτά που έλεγες και δεν λυπάσαι έμένα;...

ΕΛΝΤΑ. — Αυτή τη στιγμή ο άντρας

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ HENRY BURDEAUX

ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΟΥ ΠΑΡΩΣΗΚΕ...

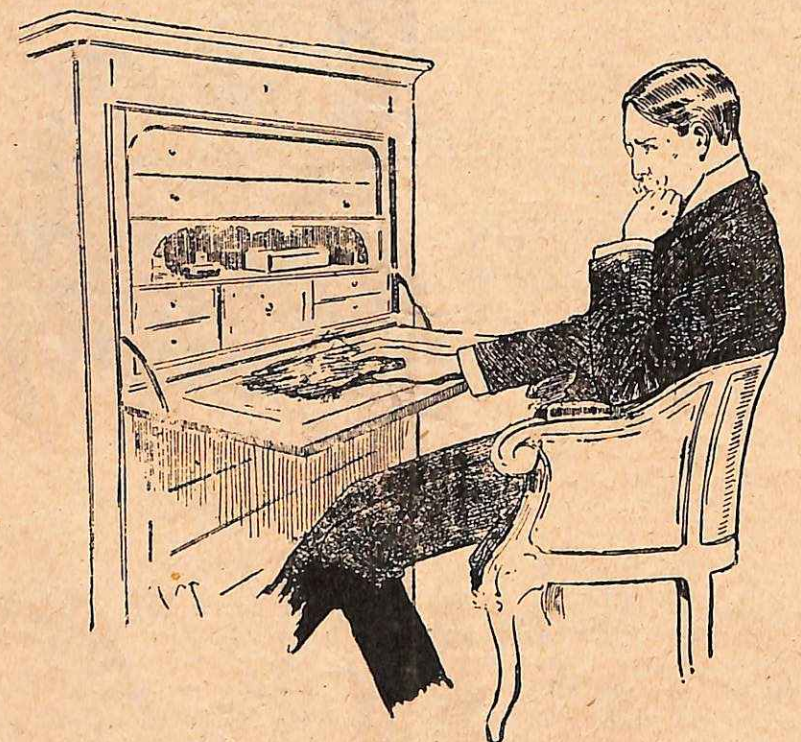

αθλιότητα κι' απ' την ήθικη εξαχρείωσι, που συναντούσε σε κάθε του βήμα, λόγω του επαγγέλματός του, κρατήθηκε κι' είχε:

— Αφού ήρθατε μαζί και μια πούσαστε και γειτόνοι, πές του να μη μέσα κι' αυτός και παζαρεύουμε το αίμα του γυναικού σου!

Εγώ, καθισμένος παρόμοια, αμίλητος, έννοιωθα μια ανατριχίλα να περνά στο κορμί μου... Αυτή η δημοκρασία του αίματος που θα γινόταν μπρος στα μάτια μου, μ' έκανε ν' αγαπω...

Ο Μπαλανσού σηκώθηκε απ' την καρέκλα του, έφτυσε μια-δυο φορές

Ο φίλος μου έμεινε μερικές στιγμές συλλογισμένος...

στο πάτωμα και βγήκε στο διάδρομο, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Η ψυχή ξεχωρίζει τον άνθρωπο απ' το κτήνος... Μά όταν ξεραθεί μέσα της κάθε ευγενικό και υψηλό, τότε γκαρμίζει τον άνθρωπο στο πιο σκοτεινό βάραθρο της κτηνοειδούς!

— Τρέμω δόλοκληρος από αηδία, ελπαίνω στο φίλο μου.

— Να κάτσης φρόνιμα, μου είπε, να βλέπεις, ν' ακούς... και να φιλοσοφείς... Έτσι εινε ή ζωή και πρέπει να την παίρνουμε όπως εινε, είτε με την αγνή, είτε με την αποκοσμητική δια της μάς παρουσιάζεται.

Η πόρτα άνοιξε πάλι... Μπήκε πρώτος ο Μπαλανσού και πίσω του ο Μοσόν... Κυτάξαμε κι' οι δύο με πε-

μον. Βλέπω ότι θα συμφωνήσετε... Μια κι' έγινε η αρχή, μένει να φτάσετε στο ποσό... Πέστε τα λοιπόν οι δύο σας κι' εγώ θα ακούω... Θα επεμβαίνω μονάχα, όταν αρχίζετε να τ' αχαλτε πάλι!

Και το άπασιό παζάρεμα άρχισε: Ο Μπαλανσού πανούσε ένα-ένα τα προτερήματα του σκοτωμένου γυναικού του κι' ο Μοσόν εύρισκε άμέσως τον αντίλογο σ' αυτά:

— Ήταν τσιπλάνος απ' τους πρώτους, έλεγε ο Μπαλανσού.

— Μονάχα του τράγοις ήξερε ν' αρμέγει! Απαντούσε ο Μοσόν.

— Ήταν πολύ γνωστός σ' όλα τα περίχωρα ο γυνός μου...

— Η πιο χαλασμένη ρόδα του άρα-μπα κάνει τον μεγαλύτερο θόρυβο, απαντούσε ο Μοσόν.

Η σκέψη του δούληνε κι' άναβε... Κατακόκκινοι κι' οι δύο τους, αράδεια-ξαν βροχηδόν τα προτερήματα ο ένας, τα ελαττώματα ο άλλος, του σκοτωμένου...

Τα μάτια τους έδραζαν φωτιές και τα χέρια τους τρέμανε!

Ζαρωμένος στην πολυθρόνα μου, παρακολουθούσα με άγνοια το πρωτοφανές, για μένα τολμήατο, θέαμα εκείνο, ενώ ο φίλος μου, ανώτερος απ' τις χυδαίες εκείνες, παρακολουθούσε, γαλήνιος και με σκεπτικό βλέμμα, τους δυο αντιπάλους...

Τό ηνυχό του μάτι, εκείνη τη στιγμή, ασφαλώς έβγαζε κι' άλλα ένσταντα των διαφόρων απόψεων της ανθρώπινης ψυχής...

Για άσκητη ώρα λογιόφεραν ακόμα... Μά έφαγα ο Μπαλανσού, τρέμοντας κι' αφρισμένος απ' το θυμό του, άπαζε απ' το λαιμό τον Μοσόν και χτυπώντας και βορίζοντας ο ένας τον άλλον, κωλύστηκαν στο πάτωμα.

Πεταχτήκαμε κι' οι δύο μας να τους χωρίσουμε... Ο φίλος μου, με τη βαρεία κι' επιταχιστή φωνή του, τους είπε, χάνοντας πειά την ύπομονή του και δείχνοντας τους την πόρτα:

— Έξω κι' οι δύο! Καθίστε από μπροστά μου, να μη σ' έβλεπω... Έσείς ήρθατε να παζαρεύετε κι' όχι να βγάλετε τα μάτια σας μεταξύ σας... Φρόνιμα λοιπόν κι' όχι άνησυχίες και τρέλλες... Τέτοιοι που είσαστε, δεν σ' αχρησιάζεται ή μεσολάβησή μου...

Με σκυμμένα τα κεφάλια, σαν ένοχοι κι' οι δύο, δεν βγάλανε μυλιά... Ακούσαμε τα άρρα και δισταχτικά πόδια τους να κατεβαίνουν τη σκάλα, χτυπώντας βαρεία τα σκαλοπάτια.

Όταν έφυγαν, ο φίλος μου έμεινε μερικές στιγμές συλλογισμένος.

— Είδες; Άκουσες; μου είπε σε λίγο. Άπορώ, μά την αλήθεια πώς άνεχτικά την παρουσία τους τόση ώρα! Άπό το ένα μέρος ο πατέρας ν' παινεύη τον σκοτωμένο γυνικό του σαν το μακαλάτσιο κι' ο φονιάς ν' αχαλτε τον από τ' άλλο κι' ο φονιάς ν' αχαλτε τον από τ' άλλο...

Ένα-ένα τα παζάρια για το χυμίο αλμα, προσπαθώντας να του οσιση κι' ύποθεσι όσο το δυνατόν φτηνότερα! Κι' ύστερα μιλούμε γι' ανθρωπισμό, με να ξεσκάσουμε λυγνά...

Έχει πόη ή ζωή και χρωστούμε πράγματα μια άπορημίσια στον ένοπτό μας που είδαμε πρό όλίγου...

Βγαίνοντας να πάρουμε λίγον άέδρομο, δυο γονιές παιό κάτω, στο νά συζητήσιν ακόμα...

— Τό παραδέχομαι, μά να μη μου τον ζητάς μαλαματένιο...

— Πάει καλά, είτε τότε ο φίλος

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου).

Ο ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο μαρκήσιος ντε Μοντεσπάν, ο σύζυγος της εύνοουμένης του Λουδοβίκου 14ου, ζούσε εξόριστος στο Άρζελές, μη μπορώντας να λησμονήσει την πολυαγαπημένη του, άλλ' άπιστο σύζυγό του.

Τού χάκου ζήτησε την παραγορία του στον έρωτα των άλλων γυναικών!

Τού χάκου σκόπιζε αφειδώς τα χρίματα του στις μικρές επαρχιώτισσες φιλενάδισσες του. Όπως ή μέθη του κρασιού, όταν διαλύεται σ' άνα-πεί πύθιμα και πύθιμα, έτσι και ο μαρκήσιος ντε Μοντεσπάν, ο οποίος ήταν εύνοουμένης του Λουδοβίκου 14ου, ζούσε εξόριστος στο Άρζελές, μη μπορώντας να λησμονήσει την πολυαγαπημένη του, άλλ' άπιστο σύζυγό του.

Ο κ. ντε Μοντεσπάν άπόκτησε δέκα, είκοσι φίλες πύθιμα και πύθιμα, άξιώσετες ίσως άπό τη σύζυγό του. Μά και όταν απέκτησε και την είκοστή πρώτη, εξακολουθούσε να επαναλαμβάνει:

«Δέν υπάρχει παρά μόνο ή Άθνηαί στον κόσμο!...

Έξη χρόνια πέρασαν έτσι.

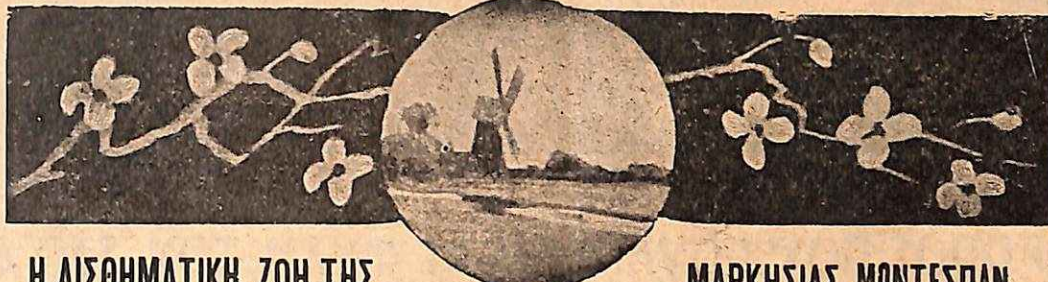
Κατά το Σεπτέμβριο του 1675, κάποιος φίλος του—ό υποκόμης ντ' Άζασέ—ο οποίος προσπαθούσε κάθε τόσο να γλυκαίνει τις θλίψεις του μαρκήσιου γράφοντας του άπό τις Βερσαλλίες έκτενείς επιστολές με όλα τ' γεγονότα της Άύλης—του έγραψε ότι ή μαρκησία χάνετο πεκά να χάρη την εύνοιά της στο βασιλέα.

«Η μεγαλύτερα έχθρά της κ. ντε Μοντεσπάν—έγραφε ο Άζασέ στο μαρκήσιο—εινε τώρα ή χήρα του Σκαρρόν, ή γκονδεργάντα των παιδιών της, ή όποια επιδιώκει με κάθε τρόπο να την αντικαταστήση στην καρδιά του Βασιλέως.

«Η χήρα Σκαρρόν κι'—όπως δονομάστηκε τώρα—κυρία ντε Μαιντενόν, εινε, παρά τα σαράντα της χρόνια, πολύ γοητευτική. Έχει ύψηλο άνάστημα, τα μάτια της πετούν φλόγες, ή μήτη της εινε εξααιρετικά καλοκαμωμένη και το κάπως μεγάλο στόμα της σολίζεται με μια διπλή σειρά άπό εξαίσια μαργαριτάρια. Έκείνο όμως που ξεφρνίζει και γοητεύει περισσότερο στο πρόσωπό της, εινε ή δροσιά του, που θά τη ζήλευσαν πολλά κορίτσια είκοσι χρόνων. Βεβαιώνουν ότι ο λαιμός της χρησιμοποιεί ως μοντέλλο στο γλύπτη Άλμπαν και, όσο για το πόδι της, πολύ δύσκολα θά συναντούσε κανείς μικρότερο στον κόσμο...

—Μπά! Έχανε ο κ. ντε Μοντεσπάν, διαβάζοντας την τελευταία παράγραφο της επιστολής του φίλου του. Άδύνατον!... Άδύνατον!... Ο ντ' Άζασέ σίγουρα δέν θά έχη δει ποτέ το πόδι της Άθνηαίς!... Στοιχηματίζω πως δέν εινε ούτε το μισό της κ. ντε Μαιντενόν!... Όσο για το λαιμό, ποτέ ή φόνισ πείσ άπό τη γυναικά σου;... Άλλοτε λαμβά άπό της Άθνηαίς... Μά πορ' έλ' αυτό, ο βασιλεύς δέν την αγαπάει πεί άπως άλλοτε. Τότε μπορώ εγώ!...

Και ένω σχέδιο άρχισε να γεννιέται μέσα στο μυαλό του προδομένου

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

μαρκησιού... Διάβολο, γιατί να μην το πραγματοποιήσω; Άφού ο έραστής έχκατέλειψε τη φίλη του, γιατί να μην ξαναπάρη ο σύζυγος τη σύζυγό του;

Ο φτωχός Μοντεσπάν έκλαιζε και στο ζήτημα αυτό πολύ μ' ένω άλλο συνάδελφός του της αρχαιότητας, το Μενέλαο, ο όποιος ήταν εύνοουμένης του Λουδοβίκου 14ου, ζούσε εξόριστος στο Άρζελές, μη μπορώντας να λησμονήσει την πολυαγαπημένη του, άλλ' άπιστο σύζυγό του.

Ο κ. ντε Μοντεσπάν άπόκτησε δέκα, είκοσι φίλες πύθιμα και πύθιμα, άξιώσετες ίσως άπό τη σύζυγό του. Μά και όταν απέκτησε και την είκοστή πρώτη, εξακολουθούσε να επαναλαμβάνει:

«Δέν υπάρχει παρά μόνο ή Άθνηαί στον κόσμο!...

Έξη χρόνια πέρασαν έτσι.

Κατά το Σεπτέμβριο του 1675, κάποιος φίλος του—ό υποκόμης ντ' Άζασέ—ο οποίος προσπαθούσε κάθε τόσο να γλυκαίνει τις θλίψεις του μαρκήσιου γράφοντας του άπό τις Βερσαλλίες έκτενείς επιστολές με όλα τ' γεγονότα της Άύλης—του έγραψε ότι ή μαρκησία χάνετο πεκά να χάρη την εύνοιά της στο βασιλέα.

«Η μεγαλύτερα έχθρά της κ. ντε Μοντεσπάν—έγραφε ο Άζασέ στο μαρκήσιο—εινε τώρα ή χήρα του Σκαρρόν, ή γκονδεργάντα των παιδιών της, ή όποια επιδιώκει με κάθε τρόπο να την αντικαταστήση στην καρδιά του Βασιλέως.

«Η χήρα Σκαρρόν κι'—όπως δονομάστηκε τώρα—κυρία ντε Μαιντενόν, εινε, παρά τα σαράντα της χρόνια, πολύ γοητευτική. Έχει ύψηλο άνάστημα, τα μάτια της πετούν φλόγες, ή μήτη της εινε εξααιρετικά καλοκαμωμένη και το κάπως μεγάλο στόμα της σολίζεται με μια διπλή σειρά άπό εξαίσια μαργαριτάρια. Έκείνο όμως που ξεφρνίζει και γοητεύει περισσότερο στο πρόσωπό της, εινε ή δροσιά του, που θά τη ζήλευσαν πολλά κορίτσια είκοσι χρόνων. Βεβαιώνουν ότι ο λαιμός της χρησιμοποιεί ως μοντέλλο στο γλύπτη Άλμπαν και, όσο για το πόδι της, πολύ δύσκολα θά συναντούσε κανείς μικρότερο στον κόσμο...

—Μπά! Έχανε ο κ. ντε Μοντεσπάν, διαβάζοντας την τελευταία παράγραφο της επιστολής του φίλου του. Άδύνατον!... Άδύνατον!... Ο ντ' Άζασέ σίγουρα δέν θά έχη δει ποτέ το πόδι της Άθνηαίς!... Στοιχηματίζω πως δέν εινε ούτε το μισό της κ. ντε Μαιντενόν!... Όσο για το λαιμό, ποτέ ή φόνισ πείσ άπό τη γυναικά σου;... Άλλοτε λαμβά άπό της Άθνηαίς... Μά πορ' έλ' αυτό, ο βασιλεύς δέν την αγαπάει πεί άπως άλλοτε. Τότε μπορώ εγώ!...

Και ένω σχέδιο άρχισε να γεννιέται μέσα στο μυαλό του προδομένου

Η εύνοουμένη του Λουδοβίκου 14ου κ. Λαβαλιέρ, όταν εινε μοναχή.

Άζασέ.

—Εσύ, εδώ; φώναζε εκείνος κατάπληκτος.

—Ναί... Εγώ!...

—Αυστηρισμένος!... Και έν το μά-βει ο βασιλεύς!...

—Δέν πρόκειται για το βασιλέα, άλλα για τη γυναικά μου!...

—Και τί θέλεις πείσ άπό τη γυναικά σου;

—Δέν μου έγραψε πώς ή κυρία ντε Μαιντενόν κοιτάει να την έκτο-πίση άπό την καρδιά του βασιλέως;

—Βέβαια!... Βέβαια!... Αυτό θεω-ρείται θεομωρία... Μά δέν έχει γί-

ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ

ναι ακόμα...

—Δέν έχει σημασία... Θα γίντ σε λίγο... Πρέπει να γίνη...

Και ο μαρκήσιος ντε Μοντεσπάν έ-ξακούθηκε:

—Άκουσε, αγαπητέ μου Άζασέ. Θέλω να δώ την Άθνηαί... Θέλω να της μιλήσω... ν' άπευθυνώ στην καρδιά της και στην λογική της...

Λοιπόν, ύπολογίζω σε σενα σ' αυτή την περίπτωση... Υπολογίζω στη φι-λία σου, στην άφοσίωσή σου...

—Μίλησε για την καρδιά και τη λογική της γυναικάς σου... Δέν είν' έτσι; είπε ο ντ' Άζασέ. Φτωχέ μου Μοντεσπάν!... Πιστεύεις λοιπόν σ' ά-λήθεια πώς ή γυναικά σου είχε ποτέ

καρδιά και λογική!...

—Και έπειτα, τί αποτέλεσμα θά βγή, άφού θά κουνεινάσσης με τη γυναικά σου;

—Τί αποτέλεσμα; Είμαι βέβαιος πως μεθύριο θά έχκατέλειψε για πάντα το βίο της άσυνείας και της νεροπής και θά φύγη μαζί μου για το Άρζελές!...

Ο ντ' Άζασέ, ακούγοντας τα λόγια αυτά, ύψωσε τους ώμους του. Δέν συμμεριζόταν καθόλου τις γνώμες του μαρκήσιου σχετικάς με τη μετάνοια της κυρίας ντε Μοντεσπάν.

—Έστω! είπε. Θα ιδώ τη Μαρία Κουρσινάπο!...

Ο Μοντεσπάν, ένθουσιασμένος, έ-πρεσε κι' αγχάλισε το φίλο του...

Δέκα γιλιάνες φράγκα δέν εινε ούτε σήμερα εύκαταφρόνητο ποσό!...

Η Μαρία Κουρσινάπο, μόλις τ' ά-δε, δέχτηκε τα πάντα... Και την ώ-λη μέρα το βράδυ, ενώ ή μαρκησία ντε Μοντεσπάν θαύκονταν από Λού-βρο, ή καμαριέρα έμπασε στο μαρκή-σιο άπό μια κρυφή σκάλα, στα διαμε-ρίσματα της σύζυγού του...

Ο φτωχός μαρκήσιος!... Είχε σ' αλήθεια, εκείνη τη στιγμή, το ύφος έραστού που γλιστρούει κορυφή στο σπι-τί μιας παντρεμένης γυναικάς.

Θά ήταν ή ώρα περίπου δέκα, ή-ταν μπήκε στο μέγαρο της σύζυγού του, ή όποια μόλις κατά τα μεσάνυ-χτα θά γύριζε... Έπρεπε να περιμέν-λοιπόν δυο ώρες...

—Θά πλήξετε πολύ τ' όση ώρα, κύ-ριε μαρκήσιε! του είπε με ύφος συ-μπόνιας ή Κουρσινάπο!...

—Όχι, καλή μου, της απάντησε ο μαρκήσιος. Θά σκέπτομαι αυτήν... Κι' έτσι δέν θά πλήξω!...

Μόλις θ' άκουσε το θόρυβο του ά-κτινιστή της μαρκησίας, ο Μοντεσπάν έπρεπε να τρεπώση ως τη στιγμή που θά έκρινε πύθιμα να παρουσιαστή, σ' ένα δωμάτιο που ήταν δίπλα στην κάμαρα της σύζυγού του και που εί-χε πόρτα τ' αμωστή.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

—Ναί... Κοιτούσε στο μέγαρό της της όδοι Άγίου Θωμά.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

ΤΟΥ MONK G. LEWIS

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ο 'Αυδρόσιος κύτταξε τη Ματθίλδη και είδε τα μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα, τα μάγουλά της καπακώκινα και τα έκκεντρικά της βλέμματα που φαινότανσαν σαν να επικάλυνται τη συνήθειά του.

— Έγδυνα, έγδυνα! φώναζε. Σε ποιά παιγία μ' έρωδες. Αν ανακαλύψουν το πραγματικό σου φύλο, θα χάσω για πάντα την τιμή μου, τη γαλήνη μου και τη ζωή μου ίσως... Και τώρα τι θα κάνω;... Πώς θα εξιλεωθώ για την επινόησή μου;... Με ποιά βυσία θα επιτύχω τη συνήθειά για να είναι τέτοιο έγκλημα;...

— Ω, 'Αυδρόσιε! στέναζε η Ματθίλδη. Έτσι λοιπόν μ' εχθριστέ για όλες τις θυσίες που έκανα για σένα... Έγώ, πώς χάριν σου έγκυβόμην τις απολαύσεις του κόσμου, την πολυτέλεια, τον πλούτο, το φύλο μου, τους φίλους μου, τη φήμη μου... Τό έγκλημά σας το συμμερίστηκα κι' εγώ, αν μπορεί να ονομαστώ έγκλημα. Σας χάρισα το κορμί μου και την ψυχή μου... Τη θεωρείτε λοιπόν μικρό τη θυσία αυτή;... Ποιό είναι το κακό που σας έκανα;... Πιστεύετε και τεις λοιπόν, ένα πνεύμα τόσο βαθύ, στις προλήψεις των άλλων ανθρώπων;... Ποιό είναι λοιπόν ο Θεός, ο οποίος σας απαγορεύει ν' αναμνηστέ;... Ο Θεός δεν είναι έγκλημα. Ο Θεός ο ίδιος τον ανέπτυξε στους ανθρώπους... Βγάλετε σας έξω από το σπίτι, την ψυχή σας αυτούς που, ανόητους φόβους για ν' απολαύσετε ειρηνικά τα χόδια μου που σας τα προσφέρω...

Καθώς μιλούσε, το στήθος της ανεκοιτιζόταν και τα μάτια της έλαμπαν. Ο μοναχός ένιωθε μια έλαφρη θερμότητα να κυκλοφορεί μέσα στις φλέβες του.

Η Ματθίλδη είχε περάσει τα χέρια της γύρω στο λαιμό του κι' είχε ακουμπήσει το κεφάλι της στο δικό του...

Ένας σκισμένος βίγνος κυριεύσε το μοναχό και άρχισε να τρέμει συγκορμωμένος. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά κι' η επιθυμία του τον είχαν κυριεύσει πάλι δόλκιμο. Έσφιξε τη Ματθίλδη στην αγκαλιά του με όλο του το πάθος και της ανταπέδωσε τα χόδια της και τα φιλήματα της. Κάθε τούλι, κάθε αντανάδα, τον είχε εντυπωσιάζει πάλι... Η ώρα της Ματθίλδης είχε έγκυβόμην πάλι στην αγκαλιά του και την έκανε να νιώθει... Έτσι τους βρήκε η αλήθεια, η οποία κοκκίνισε, βλέποντάς τους...

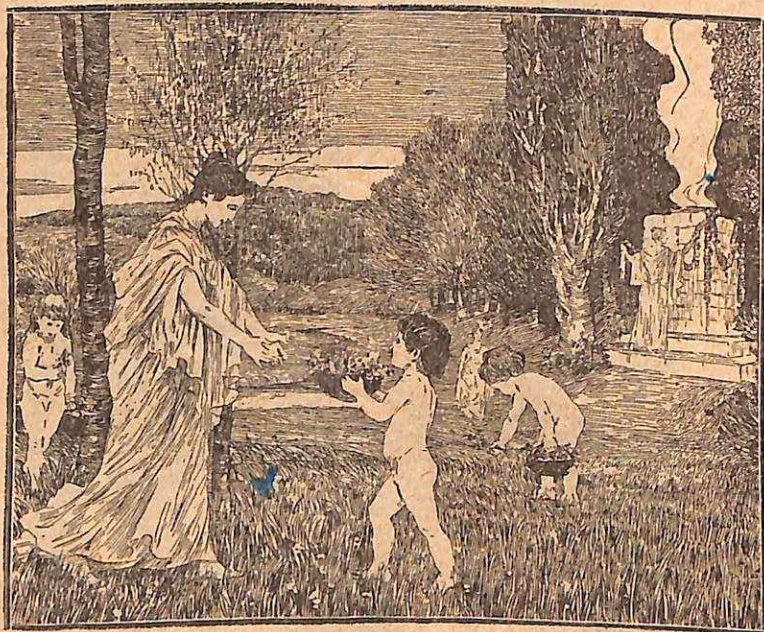
Μεθυμένος πάλι από απόλαυση, ο μοναχός έγκυβόμην την αναμνηστική. Η σκέψις ότι ο αιώνας μπορούσε να τον τιμωρήσει, τον έκανε να χελάνει. Ούτε ο ίδιος ο θάνατος δεν τον έφείζε πάλι. Εμφανίζονταν μάλιστα τώρα

με τη χριστιανική ζωή που έκανε πόνι αναμνηστική.

Έκείνη τη στιγμή, θυμήθηκε ξανά πως ό,τι η Ματθίλδη εξακολουθούσε να διατελεί πάντοτε υπό την απειλή του θανάτου. Το δηλητήριο είχε μόλυνει το αίμα του κι' έτρεμε με την ιδέα πως θα την έκανε. Έβριζε λοιπόν κοντά της και την παρακάλει να γρησμοποιήσει κάθε τρόπο για να σωθεί.

— Ναι, του απάντησε, κοντά σας η ζωή μου θα είναι για μένα μια γρησμία... Θα μεταχειριστώ λοιπόν κάθε τρόπο για να τη σώσω... Αισθάνομαι τον έαυτό μου έκανο ν' αντιμαστώμαι κάθε κίνδυνο... Μα, δοκίμου μου, 'Αυδρόσιε, πώς έ-τι και αν συμβεί, δεν

Ο Ο Ο Ο ΚΑΛΑΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ Ο Ο Ο Ο

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

(Του Χάινς Βένερ)

θα θελήσετε να μάθετε τα μέσα, στα όποια κατέφυγα για να πετύχω τη σωτηρία μου.

Ο 'Αυδρόσιος της έκανε τον όρκο που του ζητούσε και τότε εκείνη το είπα:

— Εύχαριστώ, πολυαγαπημένε μου. Αυτό που θα κάνω απόψε είναι τόσο αλλόκοτο, ώστε θα σας καταπλήξει και θα με κάνει έρωτα να χάσω την εκτίμησή σας. Από σας δεν ζητώ τίποτε άλλο, παρά να με υπάσσετε τα μεσάνυχτα στο νεκροταφείο που βρίσκεται πλάι στο μοναστήρι της 'Αγίας Κλάρας και να φυλάξετε σκοπός, ενώ εγώ θα εισχωρήσω στα υπόγεια του μοναστηριού. Θα μ' αφήσετε εκεί μόνη για μια ώρα κι' εγώ αναλαμάνω κάθε εδύνη για τη διάσωσή

μου. Μην ξεχάσετε να πάρετε μαζί σας το κλειδί του υπογείου και να θροισάσετε εκεί την ώρα που σας είπα... Αποσυρθείτε τώρα, γιατί ακούω βήματα... Έγώ θα κάνω πως κοιμάμαι...

Ο 'Αυδρόσιος, βγαίνοντας από το καλλί, διαπιστώθηκε στη πόρτα με τον αδελφό Παύλο, ο οποίος έρχόταν να πάρει νέα για την ύγεια του Ροζάριο.

— Έ, λοιπόν, τον ρώτησε, τι κάνεις; ο νεαρός σας άσθενής;

— Εύχαριστώ. Κοιμάται, του απάντησε ο 'Αυδρόσιος με σιγανή φωνή. Σιωπή! Μην τον ξυνησούμε!

Μετά τον όρκο, ο 'Αυδρόσιος αποσύρθηκε στο καλλί του. Η αναμνηστική

στιγμές, ο μοναχός ξαναβρήκε τη γαλήνη του και την ισορροπία του. Νιώθοντας πάλι τον έαυτό του ήσυχο, έπεσε κι' κοιμήθηκε για να ξαναβρεί στον ύπνο τις χαμένες δυνάμεις του.

Ξύπνησε ευδιάθετος κι' επειδή όλοι οι άλλοι μοναχοί κοιμόντουσαν πάλι, έπεσε στο καλλί της Ματθίλδης, όπου τη βρήκε ντυμένη. Ήταν κατάχλωμη και όλη η στάσις της φανέρωνε το φόβο που την κατείχε.

— Σας περίμενα με ανυπομονησία, του είπε, γιατί η ζωή μου εξαρτάται από τις στιγμές αυτές. Έβρασε μαζί σας το κλειδί;

— Ναι...

— Τότε, κι' κατέβουνα γρήγορα στον κήπο... Δεν έβρισκε καιρό να χάνομαι. Ακολουθήστε με!

Πριν εγκαταλείψει το καλλί, η Ματθίλδη πήρε από το τραπέζι της ένα καλαμάκι σκεπασμένο και, κρατώντας με το αριστερό χέρι μια μικρή λάμπα με ασβεστικό φως, βγήκε έξω.

Ο 'Αυδρόσιος την ακολουθούσε. Διότι ήταν διαστειλά και γρήγορα όλο το δυτικό μέρος του κήπου. Μόλις έφτασαν μπρος στη μικρή χαμηλή πόρτα της Ματθίλδης γύρισε προς τον 'Αυδρόσιο και του έδωσε τη λάμπα. Έχασε κατόπιν το κλειδί στην κλειδαριά και, μαζί κι' οι δύο μπήκαν στο κοινό τμήρο.

Ήταν ένα απέραντο τετράγωνο γής φυτευμένο με κυπαρίσσια. Το μισό άνηκε στο μοναστήρι και το άλλο μισό στις αδελφές της Αγίας Κλάρας. Το χωρίο ήταν σκεπασμένο μ' ένα σιδερένιο κιγκλίδωμα, από όποιο η πόρτα δεν κλειδωνόταν ποτέ. Ο 'Αυδρόσιος κι' η Ματθίλδη την πέρασαν και διευδύνθηκαν προς την είσοδο ενός υπογείου που θροισόταν στον τοίχο, ο οποίος χώριζε το μοναστήρι της 'Αγίας Κλάρας από το κοινό τμήρο. Κατέβηκαν τοια σκαλοπάτια κι' αφού κατέβηκαν από τ' αγκάθια που φύτρωναν εκεί, μπήκαν μέσα στο εσωτερικό του υπογείου. Εκεί βίωσε είδαν πως το υπόγειο φωτιζόταν ανεξήγητα. Κάθω μάλιστα είχαν προχωρήσει δέκα βήματα, η Ματθίλδη στάθηκε ξαφνικά και, γυρίζοντας απότομα προς τον 'Αυδρόσιο, του είπα:

— Αδελφά, τα υπόγεια είναι κατοικήσιμα... Υπάρχουν εδώ άνθρωποι. Ακούω τα βήματά τους που πλησιάζουν. Λε κρυφτούν ως ότου να περάσουν.

Ο 'Αυδρόσιος έδωσε τη λάμπα στη Ματθίλδη και μαζί έβηκαν σε μια γωνία, κρατώντας την αναμνηστική τους και περιμένοντας.

Δεν είχαν περάσει ούτε τρία λεπτά, όταν έβγαλαν ένα φως φάνηκε μπρος τους που φώτισε στο βάθος των υπογείων, σε καμιά τοις εκατό μετρών απόσταση από αυτούς, ένα σκά

λα ανοιγμένη στον τοίχο.

Τρεις μοναχές κατέβαιναν εκείνη τη στιγμή τα σκαλοπάτια της. Η δυο από αυτές κρατούσαν ένα κλεφτοφάναρο και φαινότανσαν αν να φωτίζουν το δρόμο της τριτης, στο πόσωπο της οποίας ο 'Αυδρόσιος αναγνώρισε την ήγουμένη. Η μια από τις άλλες, δυο μοναχές ήταν η αδελφή Κωνίλλη, μια ηλικιωμένη μοναχή που διακρινόταν για την καλωσύνη της.

— Όλα είναι έτοιμα για την τιμωρία της αναμνηστικής, είπε η ήγουμένη. Δεν χωρούν πάλι ούτε ίσες, ούτε δάκρυα. Ελάτε, πέντε χρόνια τώρα που είμαι ήγουμένη αυτού του μοναστηριού, δεν συνάντησα ποτέ μου τόσο υποκριτική μοναχή σαν την 'Αγνή...

Η αδελφή Κωνίλλη της απάντησε με σεβασμό κι' άρχισε να συνηγορεί θερμά για την ένοχη. Μα η καλογρις απεικονίζονταν όλοένα και μοναχικά αυτά τα λόγια έφτασαν ως τα αυτιά του 'Αυδρόσιου και της Ματθίλδης:

— ...Μην ξεχνάτε ότι μετανόησε πικρά, ήγουμένη μου. Αναγνωρίζει όλη την έγκλησή του εγκληματίας της κι' η απελπισία της είναι απείρητη. Η δυστυχισμένη 'Αγνή παρασύρθηκε κι' άμαρτησε. Σεβαστή μητέρα, μετριάστε σας ε-κατέως, την αμαρτία της, αποφασίστες σας κι' αναλαμάνω εγώ κάθε εδύνη για τη συμπεριφορά της.

Η ήγουμένη της απάντησε σταθερά κι' έντονα. Μα η αδελφή Κωνίλλη δεν απέλειπε φωνή της έ-πρεζε ζωηρό τόνο, μα τη στιγμή που η συζήτηση τους είχε φτάσει στο μεγαλύτερο παρο-

ξύσιο της, η ήγω των φωνών τους έ-δωσε, γιατί είχαν μπει πάλι μέσα στο μοναστήρι.

Τότε η Ματθίλδη, γυρίζοντας προς τον 'Αυδρόσιο, τον ρώτησε ποιά ήταν αυτή η 'Αγνή εναντίον της οποίας η ήγουμένη μιλούσε τόσο αδυσώπητα τεταίνει...

— Έπεσε γονατιστός και το μέτωπό του χτύπησε σ' ένα σκαλοπάτι... Κι' έβγαλε τότε ένα φως εκπληκτικό που τον έκαψε, τον έκανε να κλείσει τα μάτια του.

— Όταν τα άνοιξε πάλι και σπρώχθηκε, η Ματθίλδη θροισόταν δίπλα του. Το πρόσωπό της αχνινοβόλυνε από χαρά.

— Δεν είδατε τίποτε; τον ρώτησε.

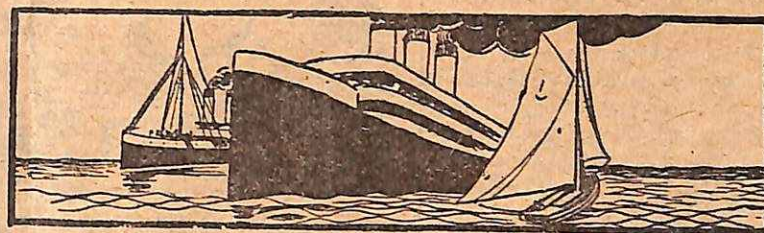
— Τίποτε, έκτος από αυτό το φως που με έκαψε τα μάτια.

— Τίποτε άλλο;

— Τίποτε άλλο, απάντησε ο 'Αυδρόσιος.

— Αρχίζει πάλι να ξημερώνει, είπε τότε η Ματθίλδη. Πρέπει να φύγουμε, γιατί το φως θα μάς προδώσει.

Και διευδύνθηκε προς το καλλί της με όμοια τόσο γρήγορα, ώστε ο 'Αυδρόσιος με δυσκολία την πρόλαβε.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Πώς καθαρίζονται οι συγγενείς του νεκρού μετά την κηδεία. Το σπάσιμο των πλινθίων άγγειων. Για να μη βλέπουν τον πεθαμένο στον ύπνο τους. Η τρώφες του μακαρίτη. Ο έσορισμός του Χάρου. Περίεργα έθνη. Το σπάσιμο του καλαμιού του άργαλειού, κτλ. κτλ.

Σε πολλά 'Ελληνικά μέρη συνηθίζεται, αφού οι συγγενείς του νεκρού γυρίσουν από την κηδεία στο σπίτι του, να καθαρίζουν τα χέρια τους πλύνοντας τα με νερό. Το ίδιο έθιμο επικρατεί και σε μερικά χωριά της Γαλλίας, αλλά εκεί τις πεσέτες, με τις οποίες σφουγγίζονται, τις ούκουν κατόπιν άπάνω στο στέγη του σπιτιού ως άκαθαρτες...

Στην Κύπρο και στην 'Ηπειρο ο καθαρισμός αυτών των συγγενών του νεκρού γίνεται στο νεκροταφείο, άπάνω από τον νεοκαμμένο τάφο, όπου και σπάζουν κατόπιν τα σταμνιά με το νερό. Το ίδιο συνηθίζουν και στη Θράκη, όπου το κάνουν, καθώς λένε, για να μη βλέπουν τον πεθαμένο στον ύπνο τους.

Στην Τριτοία και στα περισσότερα χωριά της επαρχίας Μαντινείας, επικρατεί η πρόληψη ότι κάθε νοικοκύρης, όταν περάσει λείψανο μπρος στο σπίτι του, πρέπει να πάει ένα σταμνί γεμάτο νερό και να το χύσει από τη μιά ως την άλλη άκρη του δρόμου, ή στις τέσσερες γωνίες του σπιτιού και να πη:

— Θεός σφοδρόστε! Το κακό του να μη μάς δοή!

Οι πιο δεισιδαιμόνες από τους κατοίκους των μερών αυτών θεωρούν υποχρεωσί τους, άμα περάσει λείψανο από το δρόμο τους, να χύσουν όλο το νερό που βρίσκεται μέσα στο σπίτι τους, γιατί αλλιώς πιστεύουν ότι σκοτωθήναι...

Σε πολλά μέρη της 'Ελλάδος συνηθίζουν μέσα στην κάμαρα όπου πέθανε ο νεκρός, να διατηρούν αναμμένο επί τρία ημερών ένα λυχνάρι και ν' αφήνουν σ' αυτή ένα σταμνί με νερό και άκαθαρτο φρού.

Στην Κρήτη, τα τρώφια τα προσοξόμενα για το νεκρό τ' αφήνουν άπάνω στον τάφο του επί σαράντα μέρες, γιατί πιστεύουν ότι κατά το διάστημα αυτό ο πεθαμένος θέλει να πη νερό και να φάει φρού.

Όσο για το σταμνί με το νερό που διατηρούν στο σπίτι, πιστεύουν ότι χρησιμεύει για να πείσει μέσα σ' αυτό ο διάβολος που γίνεται σάν μανιτάκι έρχεται να πάρει την ψυχή του νε-

κρού. Το σπάσιμο εξ άλλου των δοχείων αποβλέπει στη δημιουργία θοούδου και στην απομάκρυνση των δαιμόνων.

Στην περίπτωση αυτή οι πλουσιότεροι σπάνε κανένα κανονόγιο σταμνί ή λαγήνη, ενώ οι άπορώτεροι κομματιάζουν κανένα παλιό τους άγγείο ή άπλωδες κανένα κεραμίδι μπρος στην πόρτα του σπιτιού.

Το άγγείο το σπάει ένας στενός συγγενής ή φίλος του πεθαμένου, συνηθέστερα όμως γυναίκα, και μάλιστα γρηιά, ηλικίας άνω των πνήντα χρόνων. 'Η δυνεία αυτή απαγορεύεται στους νέους, γιατί αυτοί δεν μπορούν ενά τα βγάλουν πέρα με το Χάρο.

Κατά το σπάσιμο του άγγείου συνηθίζουν να λένε και τα ακόλουθα:

— Έβανε μας έπηρες, μαρε Χάρο, νάτος!

— 'Οπως σπάει το κεραμίδι, έτσι να σπάσει, ο Χάρο, το κεφάλι σου!

— 'Η:

— Σιδερένιοι νάστε!

— 'Η:

— Ένας χάρης!

Οι άλλοι σιδερένιοι νάστε!

Άλλος τρόπος προς έκφοβισμό του Χάρου κατά τις κηδείες είναι ο ακόλουθος, ο οποίος έφορμάζεται στην 'Αρκαδία. Εκεί δηλαδή συνηθίζουν να σπάζουν το κεφάλις ή καλαμίδι του άργαλειού, λέγοντας:

— Το καλόν τώσαςες, μαρε Χάρο, μα το σίδερο δεν θα μπόρεση!

Σε άλλα μέρη και ιδίως στην Τριτοία, κάνουν από το σάβανο μια μεγάλη λουρίδα και την κρεμούν μπρος στην πόρτα του σπιτιού ή στο δομά της στέγης ανά να δέσουν το Χάρο αν θα ξαναβρίθ. Πιστεύουν δηλαδή ότι αν τυχόν ξαναβρίθ ο Χάρος και ιδεί το πανί, θα φοβηθή και θα φύγη.

Στην Κύπρο, κατά την έκφορά του νεκρού, οι κάτοικοι χύουν νερό στο μέσο απ' όπου περνάει η νεκρική πομπή, πιστεύοντας ότι θα δροσί-σούν μ' αυτό τη λαύρα της φωτιάς τους και κατόπιν τακάζουν τα πλινθία κανάτα τους, γιατί τα θεωρούν άκαθαρα πάλι.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΙΣΑΓΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς ο Βιντόκ, σπώντας στ' Αιών, πήρε και κοιμήθηκε σ' ένα σπίτι, που το είχαν για ξενοδοχείο τους όλοι οι κακοποιοί της πόλεως. Ώστούς μόνον όταν ξυπνήσε το αντελήφθη αυτό απ' τις κουδούνες που έλεγον, νομίζοντας πως έκλεισε κοιμόταν...

Όλοι όμως σάπισαν, όταν σε λίγο ο Βιντόκ προσποιήθηκε πως ξυπνάει. Κι' έβλεπε ένα έπιφωνημα ξέφυγε απ' τα στόματα όλων αυτών των ανθρωπών:

—Ο Βιντόκ!... Είπε ο Βιντόκ!...

Φαντάζεστε την κατάπληξη του ήρωός μας, όταν αναγνώρισε στα πρόσωπά τους πέντε δραπέτες του κατέργου της Λυών. Όλοι τους ανήκαν τώρα σε μια σπείρα εγκληματιών, οι οποίοι είχαν διαλέξει τη Λυών ως πεδίο της δράσεώς τους.

Η θερμή αυτή υποδοχή την οποία έκαναν στο Βιντόκ οι παλιοί συγκατάδικοί του, ωφέλησε στους θύλους που είχαν δημιουργήσει γύρω από τις αποδόσεις του. Η απόδοσή του προπάντων από τα κάτεργα της Τουλών, είχε προκαλέσει τον ενθουσιασμό των άλλων φυλακισμένων κι' έτσι η φήμη του είχε φτάσει πολύ μακριά.

Βλέποντας τον λοιπόν τώρα όλοι αυτοί οι κακοποιοί, νόμιζαν πως είχαν βρει στο πρόσωπό του έναν πολύτιμο, έναν ανεκτίμητο σύντροφο...

Για τον Βιντόκ — κατά τη γνώμη τους — τίποτε δεν ήταν αδύνατο... Γνώριζαν την άφιξή του με γλάντζα, τον περιποιήθηκαν, τον εφοδίασαν με χρήματα κι' έτσι ο ήρωας μας μπόρεσε ν' αναπαυθεί για λίγο καιρό, πράγμα το οποίο είχε απόλυτη ανάγκη.

Ώστόσο, ο Βιντόκ φοβόταν έντονα μεταξύ μήπως του προστείνουν να συμμετάσχει σε κανένα από τα κόλπα τους. Πράγματι δέ, δεν άργησε να συμβεί κι' αυτό...

Ο Βιντόκ όμως άρνήθηκε να δεχτεί, λέγοντας ότι τον περίμεναν στ' Παρίσι για μια σπουδαία υπόθεσι κι' έτσι δεν μπορούσε να ριφαινόταν στην Λυών. Οι άλλοι έκαναν πως παραδέχονταν τις εξηγήσεις του, μα άμεσα πήγαν και τον κατήγγειλαν κι' έτσι ο ήρωας μας συνελήφθη και πάλι.

Το έκαναν αυτό με την ελπίδα ότι ο Βιντόκ θα κατόρθωνε ν' αποδράσει και θα ξαναβριζόταν κοντά τους, όποτε θα τον έκαναν πειά ότι ήθελαν.

Όταν όμως αυτός έμαθε την αίτια της σύλληψής του, έγινε έξω φρενών και όρکیστηκε να εκδικηθεί.

Το έπεισάν τον αυτό μπορεί να θεωρηθεί ως ένα αποφασιστικό στη ζωή του Βιντόκ Φιλαρμόνιο Βιντόκ.

Από τη φυλακή στην οποία θρασύνονταν, έγραψε μια επιστολή στο γυνικό επιθεωρητή της 'Αστυνομίας Ντυμπούα, την οποία και πέτυχε άμεσα.

—Είπε Αλφίερα, κύριε επιθεωρητή, του έλεπε, ότι είμαι ο δραπέτης κατάδικος Βιντόκ μα δεν είμαι ούτε κλέφτης, ούτε δραπέτης... Με καταδικάσαν άδικως...

Ο επιθεωρητής, ακούγοντας τα τελευταία αυτά λόγια, χαμογέλασε ελαφρώς.

Ο Βιντόκ είδε πώς χαμογέλασε του και είπες:

—Ω! Έκανε ο Βιντόκ, ξέρω πως όλοι οι κατάδικοι σας λένε τα ίδια...

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΡΗΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΙΠΕ ΜΕΤΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

Μα δεν πρόκειται τώρα γι' αυτό... 'Αργότερα ελπίζω να μου αποδοθεί δικαιοσύνη... Αυτό που θέλω σήμερα είναι να μου αποδώσετε την ελευθερία μου...

Ο Ντυμπούα αναπήδησε και κούταξε το Βιντόκ, όπως θα κούταζε ένα τρελό...

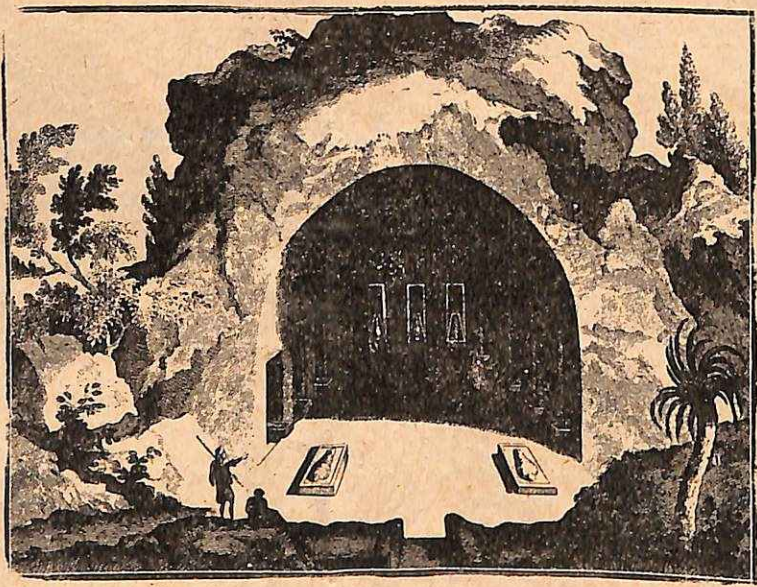
—Όχι, κύριε επιθεωρητή, εξακολούθησε με ήρεμο ύφος ο Βιντόκ, δεν έγραφα τα λόγια μου. Η αίτησή μου, όπως θα είδατε άμεσα, είναι πολύ λογική... Σας ζητάω βέβαια να κάνετε ένα μεγάλο καλό για μένα, μα αυτό το καλό θα σας το πληρώσω... Καταζητείτε διαφόρους επικίνδυνους κλέφτες, διαφόρους δραπέτες φυλακισμένους και τους αδελφούς Κινέ, οι οποίοι κατηγορούνται για ληστεία μετά θάνατον... Εί, λοιπόν, εγώ ξέρω πού

που αναζητούσε...

Η εκπλήξη των τελευταίων, όταν συνελήφθησαν, υπήρξε τεραστία, γιατί νόμιζαν ότι θα σκοτώνονταν πειά εν άσφαλεία. Δεν άργησαν μάλιστα να υποστηρίξουν πως είχαν προδοθεί... Μα από ποιόν;... Τότε, ένας απ' αυτούς κατηγορούσε το Βιντόκ... Μα ο ήρωας μας καταλαβαίνοντας πως η κατηγορία αυτή ισοδυναμούσε με καταδίκη του εις θάνατον εκ μέρους των κακοποιών, διαμαρτυρήθηκε άγανακτισμένος και κατόρθωσε να κάνει αυτόν που τον είχε κατηγορήσει να του ζητήσει συγγνώμη...

Αφού βεβαιώθηκε έτσι για την πίστη του Βιντόκ, ο οποίος τον βοήθησε και σε μ' άλλη εγκληματική υπόθεσι, ο αστυνομικός επιθεωρητής τον άφησε να φύγει απ' τη Λυών, λέγοντάς:

Ο Ο Ο Ο ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ Ο Ο Ο Ο

Πώς εθάπτοντο παλαιά οι άνθρωποι. Νεκροταφείο εντός βράχου. (Παλιά γκραβούρα)

κρύβονταν όλοι αυτοί οι άθλιοι και, εν μου υποσχέθηκε ότι θα μ' αφήσσει να φύγω από τη Λυών, αναλαμβάνω να σας τους παραδώσω...

Ο γυνικός επιθεωρητής, ακούγοντας τα λόγια αυτά, απόμεινε υπερδευμένος. Φοβόταν μήπως ο Βιντόκ τον απατήσει... Ώστόσο, ο ήρωας μας με την εύρωστία του, κατόρθωσε να διαλύσει τους δισταγμούς του.

Την άλλη μέρα ήταν ελεύθερος. Εναντίον της άμεσης απόστασης του 'Εβραίου ένοικιαστή, συκέντρωσε εκεί ένα σωρό πολύτιμες πληροφορίες τις οποίες ανακοίνωσε στο Ντυμπούα κι' αυτός, όπως είχαν συσυνώσει, τον συνέλαβε και πάλι. Μα, μαζί μ' αυτόν, συνέλαβε, σύμφωνα με τις υποδείξεις του και όλους τους κακούργους

του ότι κανείς δεν θα τον ενοχλούσε στο ταξίδι του.

Ο Βιντόκ ήταν άσφαλως άδικοβωτος. Η δυστυχία του, δεν τον συμμόρφωναν. Τού γροιαζόντουσαν πάντα περιπέτειες, ασχέτως αν ήταν καλός ή κακός...

Φεύγοντας από τη Λυών, τράβηξε για το 'Αρράς, γιατί ήθελε να φιλήσει τους γονείς του και να τους κατηύθυνε για την τύχη του. Μα μόλις έφτασε στο σπίτι μιάς βίας του, η πότμη είδατος που του ανακοίνωσαν ήταν ο θάνατος του πατέρα του.

Ο πόνος του γι' αυτό υπήρξε μεγάλος, γιατί αγαπούσε πολύ τον πατέρα του, του οποίου είχε δηλητηριάσει τη ζωή.

Πήγε τότε στο σπίτι του κι' έλαβε μαζί με τη μητέρα του, στην οποία υποσχέθηκε να μη διαπράξει πειά τρέλλες.

Επί τρεις μήνες απέφυγε να θγαίνει έξω, μα στο τέλος δεν κρατήθηκε πειά. Τη νύχτα κλεισμένος στο σπίτι του, δεν ταίριαζε στο χαρακτήρα του. Έβγαίνει λοιπόν έξω μετριοφρονέας, ελπίζοντας πως οι αστυνομικοί δεν θα τον αναγνώριζαν. Μα αυτό ήταν το ίδιο σαν να έπαζε με τη φωτιά. Όλος ο κόσμος έμαθε σε λίγο ότι θρασύνονταν στο 'Αρράς κι' η 'Αστυνομία άρχισε να τον αναζητεί.

Η έρευνας όμως που έκαναν οι αστυνομικοί στο σπίτι της μητέρας του δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα, γιατί η μητέρα του δεν ήθελε να μιλήσει για τον αδύνατο ν' ανακαλύψουν την κρυφώνα την οποία είχε στήσει μόνος του και στην οποία έτρεχε και χ' νόταν, μόλις αυτοί χτυπούσαν την πόρτα.

Διηγήσαν αργότερα σχετικώς ο ίδιος ότι ο άνθρωπος που άγρόσε κατόπιν το πατρικό του σπίτι, κατοίκησε τέσσερα χρόνια σ' αυτό, χωρίς να υπομνησθεί την ύπαρξη της μυστικής αυτής κρύπτης, που ήταν ένα όλοκληρο δωμάτιο.

Βντοματάζ, ο ήρωας μας, με μια πρωτοφανή τόλμη, εξακολούθησε τους περιπάτους του και τους έρωτες του και δεν φοβήθηκε τις αποκρίσεις να πάει σ' ένα χορό μετριοφρονέας ντυμένος μαρκήσιος.

Αυτοί αστυνομικοί όμως υπομνησθήκαν ότι ο μαρκήσιος αυτός, του οποίου όλοι θαύμαζαν την κομψότητα, μπορούσε να είναι ο καταζητούμενος Βιντόκ. Τον πλησίασαν λοιπόν και του άφησαν διάφορες ερωτήσεις. Βιντόκ τους άπαντοσε κοροϊδευτικά και, καθώς θέλησαν να τον συλλάβουν, το έβαλε στα πόδια.

Οι αστυνομικοί τον πήραν από πίσω και τον απόκλεισαν στο βάθος ενός αδιέξοδου δωματίου. Εκεί όμως ο Βιντόκ έβγαλε ένα χοντρό κλειδί και τους το πρότεινε... Μέσα στο σκοτάδι, οι αστυνομικοί το πήραν για πιστόλι, φοβήθηκαν και τον άφησαν να φύγει.

Καταλαβαίνοντας ότι αυτή η ιστορία, η οποία διασκέδαζε ολόκληρη την πόλη, θα έκανε την 'Αστυνομία ν' αναστατωθεί, ο Βιντόκ έμεινε άλλους δυό μήνες, κλεισμένος στο σπίτι του.

Μα δεν μπορούσε να υποφέρει περισσότερο την κλεισούρα και αποφάσισε να φύγει από το 'Αρράς. Προχάρησε δε την απόφασή του αυτή μια σκοτεινή νύχτα, εφοδιασμένος μ' ένα διαβατήριο, εγγυημένο επ' όνοματι κάποιου Μπολντελ, το οποίο του έδωσε ένας φίλος του...

Μα η απουσία του αυτή δεν θάσπριζε πολύ καιρό. Έπειτα από χαμιά δεκατέσσερις μήνες, κατά τη διάρκεια των οποίων έκανε τον έμπορο δαντελών, έφυγε κοντά στη μητέρα του, για να γίνει αναθεωρητής της δικής του έπαισε να παραδοθεί στις άγες...

Στο 'Αρράς συνέζησε πάλι με την γυναίκα του με την 'Αστυνομία. Η οποία δεν μπορούσε να καταλάβει πώς κατόρθωνε να της ξεφύγει μ' απ' τα γέμια. Πολλοί μάλιστα του απέδιδαν υπερφυσική δύναμη.

(Ακολουθεί)

Β'.

Διηγήθηκαν στο προηγούμενο φύλλο αρκετά χαρακτηριστικά επεισόδια από τη ζωή του Σπυριδών, του αιμώδους αυτού τύπου της 'Ελληνικής 'Επαναστάσεως, με τον όποιο τόσο διασκεδάζαν οι σύγχρονοί του. Συνεγίσαμε και σήμερα την τόσο ενδιαφέρουσα βιογραφία του επί τη βάση ιστορικών και ε-ξαιρουμένων στοιχείων.

Όταν μερικοί πολιτιστάι από την ηρωική φρουρά του Μεσολογγίου, που επεχείρησαν την γνωση της μαχητικής έξοδο, διασώζοντες ως εκ θαύματος από το θάνατο, κατέφυγαν στη Ναύπλιο, ο ώριμος Διδασκαλός του Γένους Γεώργιος Γεννάδιος, συγκέντρωσε τους κατοίκους της πόλεως στην πλατεία του Πατάνου και τους παρακίνησε να προσφέρουν τον δόλο τους προς εξοπλισμόν των διασωθέντων γενναίων.

Ενώ γινόνταν ο έρνος, ο χαμπόν-ρος Σπυριδών πήρε από πίσω κάποιον πλούσιο συμπόλητή του, πολύ φιλάργου και τον συνάδωσε απαραιτήτως μέχρι του Πλατάνου, κάτω απ' την όποιο στεκόονταν τα μέλη της επιτροπής και μάζευαν τα χρήματα.

Εκεί ο φιλάργου έβγαλε κι' έριξε με πολλή δυσφορία στο δάκο μερικές πεντάροδεκάρες. Μα ο Σπυριδών ο οποίος παραμόνευε πίσω του, άχωσε χωρίς να γίνει αντιληπτός το χέρι στην τσέπη του συμπόλητού του, έβγαλε τη χρυσή του ταμπάκα και την παρέδωσε στους συλλέκτας του έρνου.

Κατόπιν γύρισε με όλο του το τσιμπούρι προς την φιλάργου, ο οποίος είχε απομείνει κατάπληκτος, και του ζήτησε συγγνώμη για την... άστοχη μάδα του, λέγοντας πως κατά λάθος είχε βάλει το χέρι του στην τσέπη του, αντί να το βάλει στη δική του...

Όταν, ύστερα από κάμποσον καιρό, ο Καποδίστριας διορίστηκε Κυβερνήτης της 'Ελλάδος και ανέλαβε επίσημως τη διοίκηση του κράτους, ο Σπυριδών εκηρύχθη έθνος του καλεστώτος κι' άογισε πόλεμο έναντίον του. 'Αλλά στην πολεμική του και στις επικρίσεις δειγνόνταν πολύ επιφυλακτικός, γιατί φοβόταν τον τρεμέρ 'Επταήσιο άστυνόμο του Ναυπλίου, ο οποίος κατέδινε άμελίκτως κάθε αντιφρονούντα και υπήρξε παρομιώδης για τη μεγάλη του άφροσύνη στον Καποδίστρια.

Κάθε φορά που ο Σπυριδών συναντούσε στο δρόμο κανέναν όμορφονο του αντικυβερνητικό, ο οποίος είχε διάθεσι να πάσει κουδέντα μαζί του και να καυτηρήσουν την κυβερνήτη έβαζε το δαχτυλό του στο στόμα και του επέβαλλε σιωπή. 'Η κίνησι μάλιστα αυτή του είχε γίνει τόσο συνθησιμένη, ώστε στο τέλος οι Ναυπλιείς του κώλτησαν τη παρατσούκλι: ο Σούτ.

Όσο ο Σπυριδών δεν μπορούσε να κρατηθεί δλωσιόλου και στις ιδιαιτερές συναντήσεις του με τους πολιτικούς του φίλους, όταν ήταν βέβαιος πως δεν τον έβλεπε ο πανταχού παρών άστυνόμος του Ναυπλίου, επεί-παιζε και σατούριζε τον Κυβερνήτη για την άσχημία του, μιμώμενος διάφορες κομικές χειρονομίες του ή μο-

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο ΣΠΥΡΙΔΙΩΝ

Ο έρνος για τους υπερασπιστάς του Μεσολογγίου. 'Η ταμπάκερα του φιλάργου. 'Η πολεμική του Σπυριδών κατά του Καποδίστρια. «Ο Σούτ»!... Πώς έσατούριζε τον Κυβερνήτη. Τα μπλεζήματα του Σπυριδών με την άστυνομία. «Οι φαρμάς του προσώπου του.

Απ' τις πολλές φορές όμως τα καμώματά του αυτά δεν άργησαν να σπάσουν σ' αυτά των οργάνων της έδουσας, τα οποία τον συνέλαβαν επανειλημμένως και τον έδεσαν άγρώως.

Κατόπιν των καταδιώξεων αυτών, ο Σπυριδών αναγκάστηκε με μεγάλη του θλίψη να εγκαταλείψει το Ναύπλιο και δεν επέτρεψε να ξαναγυρίσει σ' αυτό παρά μετά το θάνατο του Καποδίστρια και την υπερίσχυσι των αντιπολιτευομένων.

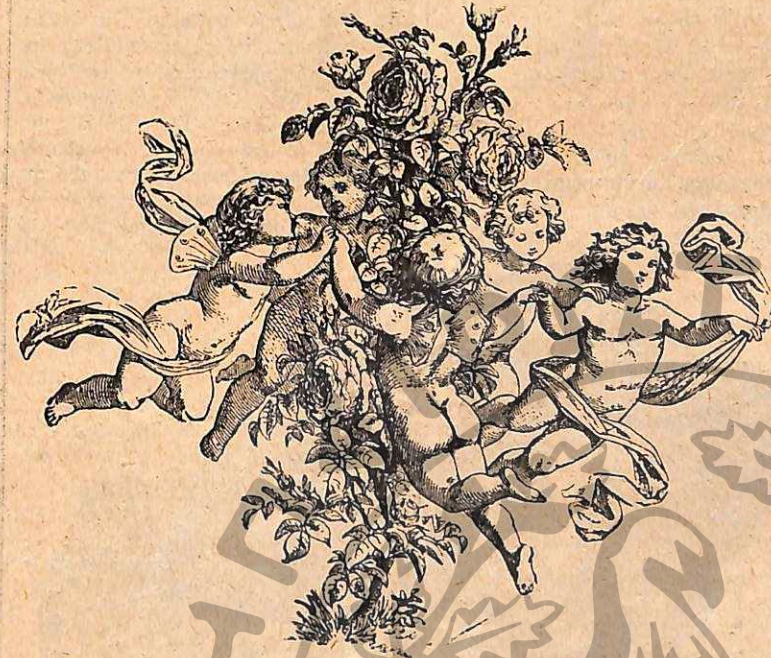
Ο Σπυριδών τα έβαλε αργότερα και με τους Βαυαρούς οι οποίοι είχαν κατέβει στην 'Ελλάδα μαζί με τον 'Όθωνα και τους όποιους άποκαλού-

σαν να ζητούσε κάποιον και άμα τον ρωπούσαν τι ζητούσε, άπαντούσε:

—Ψάχνω να βρω κανέναν 'Αθηναίο, αλλά δεν τον βλέπω πουθενά! Και όταν μιά μέρα μερικά παιδιά του δρόμου που είχαν μίσει τη μονομηνία του αυτή, τον επλησίασαν στην 'Αγορά και του άπαν πως αυτά ήταν

οι γνήσιοι 'Αθηναίοι που ζητούσε, ο άμνητος και άθωρόστομος Σπυριδών ανείθηκε άπάνω σε μιά πέτρα και γυρίζοντας προς την 'Αρόπολη, φώναζε:

«'Ω 'Αθήνα, πρώτη χώρα, τί γαιδάρους τρέφεις τώρα! Πότερες τους φιλοσόφους, τώρα τρέφεις παληανθρώπους!...

σε κοροϊδευτικά «'Αλαμάνους» και «Μπουνταλάδες».

Διηγείτο μάλιστα σχετικώς πως όταν έφτασαν δια έφηρας από τη Βαυαρία στην Τεργεστή για να πουλήν στα πλοία που θα τους έφεραν στην 'Ελλάδα, θύελλες το νερό της 'Αδριατικής, το πέρασαν για πόσιμο και επεχείρησαν να δούσουν μ' αυτό τη δίψα τους!

Όταν αργότερα η πρωτεύουσα του κράτους μεταφέρθη στας 'Αθήνας, ο Σπυριδών μεταφέρθη και αυτός στην πόλη της Παλλάδος, όπου όμως δεν έμεινε καθόλου ευχαριστιμένος.

Όλμερις γούριζε έδω κι' εκεί

Αλλά στο άκουσμα των στίγων αυτών, όλος ο κόσμος που είχε μαζευτεί από περιέργεια γύρω του, εξαγριώθηκε και άογισε να λιθοβολή τον άνακτι ποιητή της περιστάσεως, ο οποίος με δυσκολία κατόρθωσε να σωθεί, καταφεύγοντας σ' ένα απαχάλιστο που βρισκόταν εκεί κοντά και άνηκε σε κάποιον παλιό γνώριμό του.

Την άληθινήτη έκείνη εποχή, άπάνω στην 'Ιερά 'Οδό, πούν απ' το Βοτανικό υπήρχε ένα γερμανικό ζυθοποιείο, το περίφημο «Πράσινο Δέντρο». Στο ζυθοποιείο αυτό συχνάζαν συνήθως Βαυα-

ροί, άστυνομικοί της φρουράς 'Αθηνών, οι οποίοι πηχάναν έκει κάθε βράδυ για να πουλήν το έθι-

κό ποτό τους ή να φάνε χοιρινά.

Εκεί λοιπόν πήγε 'ενα πρωί κι' ο Σπυριδών ως επεσταλμένος δίδων Βαυαρών άξιωματικών και παράγγιλε έξ' όνόματός των ιδιαίτερο πρόγευμα για δέκα άτομα.

Η παραγγελία εξετελέσθη και, κατά την ώρισμένη ώρα, τα φαγητά σερβίστηκαν όρεκτικώτατα στη μεγάλη σάλα του κασάστιατος εν άμνησιν των συνδαιτηγώνων.

Εντωμεταξύ ο Σπυριδών μαζέψε από τα γειτονικά κρεοπωλεία χαμιά δεκατέσσερις, γαστροσκόλα, τα οποία έμπασε κρυφά στην αίθουσα του φαγητού από την πόρτα του δρόμου. Κατόπιν έκλεισε πίσω τους την πόρτα και έφυγε τρέχοντας τα χέρια του.

Οι πειναλέοι σκύλοι, μόλις μύριστηκαν τα φημένα κρέατα και τα λοιπά όρεκτικά έδωσαν και βραχύνονταν στο τραπέζι, έμνηταν άπάνω τους σαν λυσσαλέοι και μέσα σε λίγα λεπτά δεν άφτησαν ούτε κόκκαλα από τα πλούσια πρόγευμα.

Ακούγοντας τα γαυγίσματα των σκύλων, οι υπάλληλοι του ζυθοποιείου, έτρεξαν μέσα και, άδεις τους είδαν, ωπλιστήκαν με κοντόβουλα και γύμωσαν για να δώσουν από το κασάστημα τους τετράποδες επιδρομείς.

Στο μεταξύ παρουσιάστηκε στην αλή ο Σπυριδών, συνδεδεμένος τώρα από άλλους δέκα πειναλέους σκύλους, ο όποιος βλέποντας την καταστροφή άρχισε να διαμαρτύρεται και να αναθεωρεί, λέγοντας:

—Ανάθεμα στους 'Αλαμάνους τους καταραμένους ποδάρκων και τρώων το φαμί των Ρωμηών!...

Κατόπιν του επεισοδίου αυτού, ο Σπυριδών εξορίστηκε στην Αίγνα προς κατευνασμό των εξαγριωμένων Βαυαρών.

Η σχετική καταδικαστική άπόφασι ανέφερε επί λέξει ότι του άπαγορεύεται αυστηρώτα να σπασή σ' ές ές το έξ ές τ' ο χ ω μ α τ ω ν 'Α θ η ν ω ν. Τη φράσι όμως αυτή ο Σπυριδών την πήρε και την παρερμήνευσε σκαμπως, γινόμενος έτσι άφορη ένος νέου κομικού επεισοδίου.

Αφού δηλαδή έμεινε λίγον καιρό στον τόπο της εξορίας του και νοστάλγησε την 'Αθήνα, πουληθόθηκε ένα ζευγάρι ευρύχωρα παπούτσια, έριξε μέσα κάμποσο χόμα από την Αίγνα και ξαναγύρισε στην πρωτεύουσα.

Δεν άργησε όμως να συλληφθεί εκ νέου και να άδηγηθή στην 'Αστυνομία επί παραδοχής της γνωστής απαγορεύσεως. 'Ο Σπυριδών άρχισε τότε να δικαιολογείται και προς δικαιοδωγίαν του έβγαλε τα παπούτσια και έδειξε το χόμα της... Αίγνης που είχε βάλει στους πάτους των, λέγοντας: «Ετι δεν πατούσε στο... χόμα της πρωτεύουσας»...

Αλλά η έξυπνότης του δεν έπαυσε πειά και τον έφόρσαν και πάλι μακριά από την 'Αθήνα.

Στο σημείο αυτό σταματούν και η πληροφορία ή σχετική με τη ζωή του περιόρου αυτού ανθρώπου, ο όποιος είνε άγνωστος που και πως έτελειωσε τη σταδιοδρομία του, τη γκατατή από άποδοπτα και περιπέτειες.

ΚΙΡΚΑΣΙΑΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η
ΑΥΤΟΥΣΙΑ
ΤΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΥ

Χνός έπεσε στην ώραία Χυίζα, μια παρθένα δεκαεφτά χρονών, που είχε μια γρήνη μητέρα κι έναν αδελφό μικρότερό της κατά ένα χρόνο. Η Χυίζα ήταν άρραβωνιασμένη και μόλις καθυέστηκε το θλιβερό μαντάτο, μεγάλη θλίψη έπιασε και τον άρραβωνιαστικό της και την ίδια και τους οικείους της.

Ο αδελφός της Χυίζας, ο 'Ιβραήμ, ένας νέος και γενναίος πολεμιστής συγκινημένος από τον πόνο της μητέρας του κι από τα δάκρυα της αδελφής του, καθώς μπήκε μια μέρα στο σπίτι και τις είδε να κλαίνε, στάθηκε στην πόρτα και τους εδήλωσε πως αποφάσισε να ντυθεί γυναίκα και να πάει αυτές, αντί της αδελφής του, στην άρχοντα.

Η μητέρα κι η κόρη κύτταζαν ή μια την άλλη δακρυρμένες.

— Όχι, αδελφέ μου! τού είπε η Χυίζα θλιμμένα. Είσαι νέος, άκούμα. Δεν θα σ' αφήσω να φύγεις χωρίς αγκυρώματα, ήσαν υποχρεωμένοι να του πηγαίνουν κάθε μήνα στην παλιάστοα μια κοπέλλα απ' τα χωριά τους για να υποστή την ίδια τραγική τύχη με τις σκλάβες.

Η διαταγή αυτή έκανε τους ύπηκόους του να δείχνονται θρηνώδες στον πόλεμο, να υπαίνουν μέσα στα χωριά και να αρπάζουν όποια κόρη έβλεπαν μπροστά τους για να την πάνε κατόπιν δώρο στον αιμαδόρο άρχοντά τους. Όταν όμως δεν μπορούσαν να το πραγματοποιήσουν αυτό, αναγκάζονταν να του στέλνουν για το άλογο τις θυγατέρες, τις αδελφές ή τις άρραβωνιαστικές των.

— Έχεις δική, αδελφέ μου! φώναξε η Χυίζα, αγκαλιάζοντας τον σφιχτά. Κι' εγώ πρέπει να ζήσω, αλλά για ποιο λόγο να πεθάνω; Δε θέλω να σε χωρίσω... Ναι, ναι... πώς θα γίνει κομμάτι η καρδιά μου...

Η Χυίζα είχε ξεσπάσει σ' αναφυλλήτα κι οι όμοι της εσάλευαν σπασμωδικά.

— Μην κλαίς, αδελφή μου, της αποκαθάρσε ο νέος. Κανένας από τους δυο μας δεν φταίει. Ο 'Αλλάχ μονάχα μας καταράστηκε και μας έστειλε άρχοντα σκληρό. 'Ησύχαζε, αδελφή μου, και μένει στο σπίτι. 'Εγώ θα φύγω αντί για σένα και κανένας δεν είναι ικανός να με κρατήσει. Το έχω αποφασίσει από τότε που βγήκε η διαταγή. 'Ωριμαστήκα από τότε στον 'Αδ-

λάχ ν' αντικαταστήσω εγώ την αδελφή μου αν τύχει και της πέσει ο λαχνός του θανάτου...

Σε τίποτε δεν ωφέλησαν οι θρήνοι της άπαρηγόστης μητέρας και η ικεσία της θλιμμένης αδελφής. Ο 'Ιβραήμ έμεινε αεστάπειστος και ακλόνητος. Έτσι στο τέλος αποφάσισαν να του φορέσουν ρούχα γυναίκα και να τον έτοιμάσουν για το ταξίδι του.

Σε λίγες μέρες, σταμάτησε μπρός στο σπίτι τους ένα άμαξι που το τραβούσαν δυο δυνατά άλογα, σταλμένο από τον προσετό του χωριού, και ο 'Ιβραήμ ντυμένος γυναίκα, κάθισε μέσα σ' αυτό. Η μητέρα κι η αδελφή του τον συνώδεσαν σαν πεθαμένο μαζί με όλους τους χωριανούς που έκλιναν για τον πόνο του χωριού τους...

Ο άρχοντας 'Εθμώκ, όταν είδε τον 'Ιβραήμ στην παλιάστρα, έμεινε κατάπληκτος από την ωμορφιά του. Στο πρόσωπό του νέου δεν είχε φανελάκι από την ηλικία, αλλά καθαρή και καλοσυνήθεια. Τά γλυκά και καθαρά μάτια του κύτταζαν ίσια κι άταραχα, το άσπρο και τριανταφυλλένιο πρόσωπό του φάνεωνε εξαιρετική ύγεια και τόλμη.

Στην αρχή ο σκληρός άρχοντας αισθάνθηκε κάτι παρόμοιο με συμπόνια σ' την πετρινή καρδιά του, αλλά αμέσως τ' άμαξια του πέταξαν άστραπάς και η μανία κυριεύσε ξανά την ψυχή του. Διέταξε λοιπόν να απολύσουν το άλογο.

Σε μια στιγμή ακούστηκε ένα σάλπισμα και το πελώριο άγριο ζώο μπήκε στην παλιάστρα. Τα μάτια του ήσαν κίμαυτοχρωμα και τα ρουθούνια του φαινόταν σαν να βόθιζαν φλόγες. Η απίσια θέα του μπορούσε να τρομάξει και ήρωα άκούμα, όχι μια απλή κόρη. Βλέποντας το θύμα που να στέκεται ήσυχο, ώριμος καταπάνω του, αλλά ο νέος το απέφυγε επιδέξια και το άλογο έπεσε με βίη του στην όρμη πάνω στον τοίχο.

Κατόπιν χλιμίντρισε άγρια και οί-

χτηκε με μεγαλειότητα φόρα καταπάνω στο νέο. Ο άρχοντας και οι συνοδοί του παρατηρούσαν μ' όλο τον κόπο την σκηνή, κατάπληκτοι για την τόλμη της κόρης. Το ζώο έκανε και δεύτερη απόπειρα, αλλά αυτή τη φορά γκτύπησε στην τοίχο με τέτοιο τρόπο, ώστε γλύστρησε με τα μπροστινά του πόδια και πέφτοντας κάτω, τ' άμαξια έσπασε. Ουδένια δύναμη από τον πόνο του και κινήθηκε για τρίτη φορά με νέα όρμη κατά τον έλθρο του, ο οποίος περιέμενε την έφοδο ήρεμα και άπορηστικά.

Τη στιγμή που το άλογο ήταν έτοιμο να τον άπιάσει, ο 'Ιβραήμ ν' άνα πτόρημα, βρόιθηκε έξω από πάνω στη ράχη του! Το ζώο έμεινε ακίνητο στην άρχή από το άπροσδόκητο συμβάν. Κανένας θνητός δεν είχε άκούμα άγγίζει τη ράχη του.

Στακόταν στη μέση της παλιάστρας χλιμιντίζοντας και γυρίζοντας τ' άσπινθηρόβιλα του μακία γύρω, ένω ο 'Ιβραήμ καθόταν άπάνω του ήσυγος και γαλήνιος. Φαινόταν σαν να σταν καρφωμένος πάνω σ' άλογο και κανένα νεύρο δεν εσάλευε άπάνω στην όρμη του μοσφί.

Ο άρχοντας κύτταζε με θαυμασμό την ώμορφη και τόλμηρή 'Αμαζόνια που βρισκόταν ποτέ δεν είχε ξαναδεί. Ένα νέο αίσθημα συγκλόνισε πάλι την καρδιά του, όχι όμως συμπόνιας, όπως παύτα, αλλά τρυφερότερο και δυνατώτερο. 'Ηθελε να φωνάξει, αλλά δεν μπορούσε, γιατί είχε μαγευτεί από τη θεϊκή έκείνη όπτασία.

Οι συνοδοί του τον έκύτταζαν με φόβο, ενώ μέσα τους έννοιωθαν ένθουσιασμό και συγκίνηση. Παραξενευόντουσαν όμως από την άναποφασιστικότητα του άρχοντος. Έξω από το άλογο, ριγώντας απότομα σόνχορμος, δρασκάρισε μ' ένα πήδημα τον ψηλό περίβολο και ώριμης σαν άνεμοστρόβιλος στόν κάμπο.

Φτάστας το, πιάστας το!... βουχή έγινε τότε σαν τρελλός ο άρχοντας, γυρίζοντας πούς τους άξιωματικούς του που δεν ήσαν λιγώτερο απ' αυτόν παραμυθίο.

Όλοι έστρεψαν για να πραγματοποιήσουν την εντολή του, αλλά ήσαν άδύνατο με τα εξημερωμένα άλογά τους να φτάσουν το εξαγριωμένο ζώο που μόλις άγγιζε τη γη με την άκρη των ποδιών του και πού σε λίγο γίνθηκε άφαντο απ' τα μάτια τους.

Όταν γύρισαν και άνάγγειλαν στόν άρχοντα πώς δεν μπόρεσαν να πιάσουν το στερρόπδαρο άλογο, κόντεψε να τρελλαθεί από τη στενοχώρια του. Άσχημα να κομματιάσει τ' άρμα του, να κυλίεται καταγής, να χτυπά το κεφάλι του στις πέτρες και να βγάλλει φοβερές βλαστήμιες απ' το άφρισμένο του στόμα.

Έξω από την πόρτα, σαν να θυμήθηκε κάτι, διέταξε να του στείλουν ένα άλογο και βγήκε ο ίδιος προς άνακτήτρη της χαμένης 'Αμαζόνιας.

Στο μεταξύ ο 'Ιβραήμ, που ήλο το έξυπλο πείξιμο του άλλογο, κρατήταν άπάνω του σφιχτά κι αίσθανόταν την καρδιά του να χτυπά από άγαλλίαση, γιατί είχε δαμάσει το θηριώδες εκείνο ζώο. Το άλογο όμως εξακολούθησε να πορνοάζει με την ίδια ταχύτητα και να τον βόηγι άνάμεσα από γκρομούς, χιμάρους και ούακια.

Ο 'Ιβραήμ με δυσκολία κατόρθωνε

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Η γλωσσολογία του Λενίν. Η μανία του με το σκάκι. Γιατί έπαψε να παίξει. Ο άδυσωπτος χαρακτήρ του και η σκληρότης του προς τους συνεργάτες του. Πώς έξευσε. Πώς δίκοντε τις άγορεύσεις των ύπουργών του. Όπου έ- ζευτελίζει τον Κράσιν. Πώς δεν δέχτηκε την παραίτησή του, κτλ.

Ο Λενίν θεωρείται ως μια απ' τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες των αιώνων. Η αλήθεια είναι ότι είχε αντίληψη τεραστία και δραστηριότητα καταπληκτική, πράγματα που τα παραδέχονται τόσο οι φίλοι του όσο κι οι έχθροί του.

Εκτός απ' τα Ρωσικά, μιλούσε άπαιστως τ' Αγγλικά, τ' Γαλλικά και τ' Γερμανικά. Ήξερε δε πολύ καλά τ' Ιταλικά και τ' Σουηδικά, με τη διαφορά ότι δεν τ' μιλούσε τόσο τέλεια, όσο τις τρεις άλλες ξένες γλώσσες. Τους τελευταίους μήνες προ του θανάτου του, είχε καταπιαστεί να μάθει τ' Τσέχικη γλώσσα και τ' είχε μισοκαταφέρει, όταν τον πρόλαβε ο θάνατος.

Εκτός των άλλων, ή- ταν δεινός σκακιστής. Από μικρό παιδί άκούμα, αυτός κι ο μεγαλύτερος αδελφός του, ο όποιος άργότερα καταδικάστηκε εις θάνατον και κρεμάστηκε, για τη δολοφονική άπόπειρα εναντίον του Τσάρου 'Αλεξάνδρου Γ'. Έπαίξαν μαζί με τον πατέρα τους και — τις περισσότερες φορές — τον κερδίζανε. Τόσο πολύ καλός σκακιστής ήταν, ώστε όλοι όσοι τον ήξεραν, βεβαίωναν ότι μια μέρα θα κέρδιζε το πρωτάθλημα της Ρωσίας στο σκάκι.

Αλλά όταν άρχισε ν' ανακατεύεται στην επαναστατική κίνηση, νεώτατος άκούμα, ο Λενίν είπε μια μέρα στους φίλους του:

— Βλέπω ότι το σκάκι μου άπασχολεί τη σκέψη μου περισσότερο απ' ό,τι πρέπει και δεν μου την άφίνει ελεύθερη ν' άποσιωλώ ήπερίσπαστη στα επαναστατικά ιδεώδη, στα όποια άποφάσισα ν' άφιερώνω τ' ζωή μου. Στο διάβολο, λοιπόν, το σκάκι! 'Εξ' άπ' τ' ζωή μου, το σκάκι!

Κι από τότε δεν ξανάπαίξε παρά μόνο πολλά χρόνια άργότερα, μετά την έγκαθίδρυση του σοβιετικού καθεστώτος στη Ρωσία.

Ο Λενίν έτρεφε εξαιρετική άγάπη στους γάτους και στα μικρά παιδιά. 'Ηταν γλυκομίλητος και είχε πο- πους ύπερβολικά ευγενικούς.

Ός δικτάτωρ όμως ήταν πολύ σκληρός και, προκειμένου για την έπιτυχία του κομμουνιστικού καμπασι, δεν αίσθανόταν όλογο για κανένα.

Συχνά, μερικοί απ' αυτούς που τον

συναστροφόντουσαν ή που συνεργάζονταν μαζί του, βλέποντας σε ποιά βαθμό έφθανε η σκληρότης του, του έλεγαν:

—Μά, δεν έννοεις, λοιπόν, να λυπηθείς κανέναν άνθρωπο στόν κόσμο; Κι' ο Λενίν τους άπαντούσε στερεότυπα:

—Κανέναν! Βλέπετε ότι εγώ ζω πολύ λιτά, τρώω πολύ λίγο, δεν διασκεδάω καθόλου, κοιμώμαι πολύ λίγες ώρες και δουλεύω διαρκώς. Με μια λέξη δεν λυπάμαι τον εαυτό μου. Πώς θέλετε, λοιπόν, ένας άνθρωπος που δεν λυπάται τον εαυτό του, να λυπάται τους άλλους;

Είχε τρυφερά αυταρχικό χαρακτήρα. Όταν έγκαθίδρυσε το σοβιετικό καθεστώς στη Ρωσία κι έγινε πρω-

το δευτερόλεπτο που ο ύπουργός είχε άρχισει να μιλάει. Και μόλις περνούσαν δέκα λεπτά άκριβώς, με το ένα χέρι σταματούσε τον ύπουργό και με το άλλο τουβόεινε το ρολόι του. Έτσι, ο ύπουργός καταλάβαινε, δίκοντες άμέσως την άγόρευσή του και καθότανε στη θέσή του.

Εκείνος που δεν μπορεί μέσα σε δέκα λεπτά της ώρας, έλεγε σχετικώς ο Λενίν, να πείσει τους άκροατές του ότι έχει δίκιο κι ότι ή άπόφασή του είναι ορθή, δεν θα μπόρεσει να τους πείσει ούτε σ' έναν αιώνα.

Κάποτε ο Κράσιν, ο περίφημος ύποσπεύκος ύπουργός και πρεσβευτής στο Λονδίνο, έκανε μια μεγάλη γκάφα.

Τότε ο Λενίν, ο όποιος δεν χαλιζόταν ούτε στους πιο άφοσιωμένους του συνεργάτες, τον έβρισε και τον εξητέλιξε με τον χειρότερο τρόπο στή συνεδρίαση του ύπουργικού συμβουλίου.

Έπειτα απ' τον έξευτελισμό αυτόν, ο Κράσιν σκληρώθηκε, βγήκε απ' την αίθουσα της συνεδρίασης, πήγε στο γραφείο του κι από κει έγραψε στο Λενίν μια μακροσκελή επιστολή, στην όποια του υπέβαλε την παραίτησή του.

Ο Λενίν έλαβε την έπιστολή αυτή, ενώ συνεδρίαζε άκούμα το ύπουργικό συμβούλιο. Την άνοιξε και μόλις διάβασε τις πρώτες γραμμές, και είδε ότι ήταν η παραίτησή του Κράσιν, την ξανάδιπλωσε, την έβαλε σ' ένα φάκελλο και την έκάλυψε στόν άποστολέα της, μαζί με μια

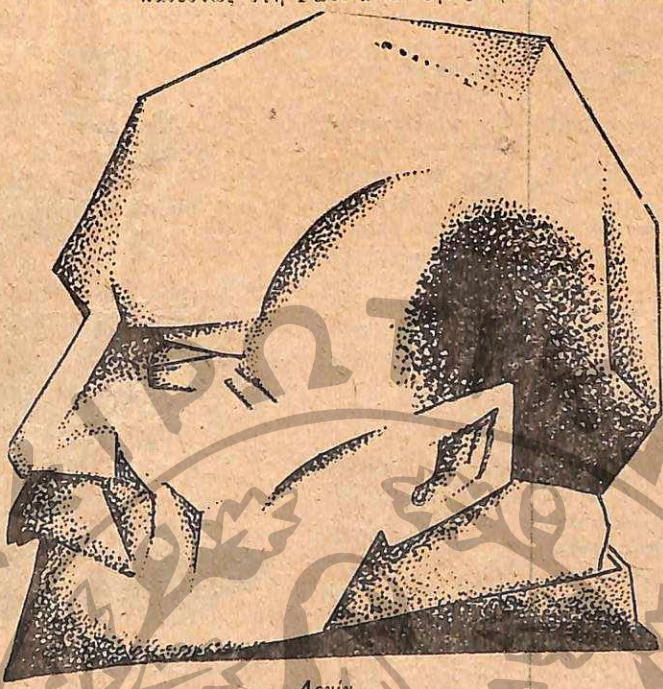
λακωνική επιστολή δική του, στην όποια είχε γράψει, τ' άξής χαρακτηριστικά:

—Εμείς (έννοούσε οι Μπολσεβίκοι) άπολύουμε τους ανθρώπους απ' τις θέσεις στις όποιες ύπηρετούν, όταν δεν μας κάνουν. Αλλά δεν τους έπιτρέπουμε να παραιτούνται όταν θέλουν αυτό.

Συγχρόνως, ενώ έδινε το φάκελλο στόν άξιωματικό άγγελιοφόρο, για να τον πάει στον Κράσιν, τού έλεγε:

—Να πής στόν Κράσιν να γυρίσει άμέσως, να καθήση στη θέση του, στή συνεδρίαση του συμβουλίου.

Ο δέ Κράσιν δεν τόλμησε να παραιτούσθ, γιατί ήξερε καλά με ποιόν είχε να κάνει.

Λενίν.
(Σκίτσος Σοβιετικής έφημερίδος)

ύπουργός και δικτάτωρ, ή συμπεριφορά του στόν άλλους ύπουργούς έμεινε με τη συμπεριφορά ενός δασκάλου προς τους μαθητές του. Η μάλλον έ- νος λογαίου προς τους στρατιώτες του.

Κάθε φορά που γνώτινε ύπουργικό συμβούλιο, ο Λενίν τ' ά στιγμή που καθότανε στη θέση του, έδινε απ' τη τσέπη του το χρονομέτρο ρολόι του και το τοποθετούσε μπροστά του. Μόλις σκηνόταν ένας ύπουργός για να μιλήσει και ν' άναπτύξη τις γνώμες του για ένα ζήτημα, ο Λενίν στέκονε σ' όλη την ώρα, το λεπτό και

Ός δικτάτωρ όμως ήταν πολύ σκληρός και, προκειμένου για την έπιτυχία του κομμουνιστικού καμπασι, δεν αίσθανόταν όλογο για κανένα.

Συχνά, μερικοί απ' αυτούς που τον

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

δοκίμασώ τον κόμητα Φόρφελντ αν μ'ας ε'νε απολύτως αφοσιωμένος... Μα ως τα λησμονήσουμε τώρα 'δλ' αυτά... 'Ελάτε, αγαπητέ Φερδινάνδο... 'Η φίλη σας, η πιστή σας υπήκοος θέλει να σας συνοδεύσει ως τα διαμερίσματά σας...

—'Ο άβουλος βασιλεύς κύτταζε τότε τη φουσιγονομία της για να μαντέψει απ' τα χαρακτηριστικά της αν του ε'λεγε την αλήθεια. Είδε τα χείλη της που του χαμογέλουσαν, μα δεν είδε το αλλόκοτο βλέμμα που του έριχνε κάτω απ' τις βλεφαρίδες της... 'Αν το εβλεπας, θα τον τρώαζε... Νοιώθοντας την μάλιστα να τον σφίγγει μέσα στην αγκαλιά της, έφτυσε την όρχη του και τις αντησυχίες του να διαλυθούν και δεν θέλησε να πιστέψει...

—'Αφ'ότι μας, κόμην, είπαε π'ν Φόρφελντ. Θέλω να μιλήσω στην Αύ- του Μεγαλειότητά.

—'Ο Φόρφελντ της έριξε μια ματιά, μάντεψε τις σκέψεις της και βγήκε έξω.

—'Επακολούθησε τότε μια στιγμή σιωπής μεταξύ του Φερδινάνδου Α' και της θνητούμενης του. Τέλος η Μαλφιέρα, ενώ ένα σαγηνευτικό χαμόγελο απλωνόταν στα χείλη της, εί-πε στο βασιλέα με φωνή γεμάτη ύποκορσία:

—'Ωστε μ'ας ακούγατε, Μεγαλειότη-τα;... 'Α! Φερδινάνδο!... Φερδινάν-δε!...

Μα ο βασιλεύς παρέμενε άπαθής και ψυχρός, και της απάντησε:

—Μάλιστα, κυρία!... 'Εργάζομαι με την ελπίδα να σας προσέξω με την πληγή, μα όσα άκουσα μ' έκαναν να τρέμω από φόβη... Κυρία, ο άνθρωπος που βρίσκεται τώρα μπροστά σας δεν ε'νε πειθ' ο κλέφτης που σας ε'κανε όλα σας τα θελήματα... Ε'νε ο βασιλεύς!... Και ο βασιλεύς σας άπαγορεύει—άκουστε!—σας άπαγορεύει ύπολότως να ύψώσετε το χέρι σας εναντίον της συζύγου του, προς την όποια τρέφετε ένα μίσος πολύ ύπο-πο!

Τα μάτια της Μαλφιέρας έβιναν μαύρα σαν τη νύχτα. Μα κατόρθωσε να συγκρατήσει όλη τη λύσσα της μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο κι εί-πε με φωνή μελιστάλαχτη και θλιμμένη:

—'Ω! 'Ο σκληρός!... Πόσο έδικο ε'γα να τον αγαπήσω τόσο!... Να που δεν το άναγνωρίζει τώρα...

Μια περιφάνη και περφορνητική γεροντοσύνη ήταν η απάντησις του Φερδινάνδου Α'. 'Η Μαύρη Δούκισσα όμως έκανε πως δεν την άντελήφθη και, άκουμπώντας με τρυφερότητα το κεφάλι της στο στήθος του μονάρχου, εί-πε με γλυκύτητα...

—'Εγείτε δική... 'Όλα αυτά τα για τα όποια μ' ά-ω π'ν όλ'ιγος, δεν ή-θέσις... 'Ηθέλα να

τραβήχτηκε πίσω, δαχύνοντάς τον με μια μαχαιρική κραυγή...

—'Ενώ η Μαλφιέρα του απηύθυνε τα έρωτικά αυτά γλυκόλογα, είχε βγάλει απ' το κορμά της ένα έγχειρίδιο που το είχε πάντα άπάνω της. Καθώς λοι-πόν έφερε το χέρι της στην καρδιά του βασιλέως, ύψωνόταν το άπ'όπου, το κάρφωσε σ' αυτήν ως τη λαβή του...

—'Ο Φερδινάνδος έριξε σ' αυτή ένα βλέμμα αγωνίας και τρόμου... Μια καρδιά ανέθηκε ως τα χείλη του, μα ένα κύμα αίματος την έπνιξε... Και τότε, φωνάζοντας με μιάς κάτω άκίνητος...

—'Η Μαλφιέρα του έριξε μια ματιά και μ' ένα πήδημα έτρεξε έξω και βρόθηκε στα δικά της διαμερίσματα. Εκεί, έστρωσε γρήγορα-γρήγορα τ' κρεβάτι της και, ρίχνοντας επάνω της ένα πενιού-αρ, σαν να είχε ξυπνήσει μόλις εκείνη τη στιγμή, έτρεξε πάλι έξω, φωνάζοντας: βοήθεια, Μερικό άξιωματιχο! ε-τρεξαν άμέσως.

—Κύριοι... εί-πε. 'Ο βασιλεύς! 'Ακούσατε τη φωνή του; Κοι-μώμου και ξύ-πνισα, ακούγοντάς την!... Τέ-μω...

Τότε μπήκαν όλοι μέσα στην κρεβατοκάμαρη του Φερδινάνδου και βόηχαν τον κύριό τους σω-ρασιμένο κα τα-γής και πλημμυρισμένο στο αίμα του.

—'Η Μαλφιέρα είχε μείνει στο γεισι-νικό δωμάτιο κι εκεί προσποιομένη: ότι κατέγεται από την τρομερότερη, άγωνία, περιμένε ειδήσεις... Τέλος πήγαν και με γίλιες προσφιλές της άνήγγειλαν ότι το μοιραίο ε'χε επέλ-θει. Τότε η Μαλφιέρα—ήθουςις νο-ναδική—έβγαλε μια κραυγή άπορνώ-σεως και προσποιομένη τη μεγαλεί-τερη απειπισία, έτρεξε προς εκείνον, τον όποιο είχε δολοφονήσει...

—Μόνοι!... επανέλαβε η Μαλφιέρα, έ'ναν άλλόκοτο τόνο.

Και, φέροντας το χέρι της στο μέ-ρος όπου βρισκόταν η καρδιά του βα-σιλέως, ψιθύρισε:

—'Ω!... Αυτή η καρδιά δεν χτυ-πάει πια για μένα!...

—Μα για ποίαν γυνάικη, ωραία ξε-λογίστρετα που μ' έχεις μαγέψει; της απάντησε ο βασιλεύς.

Μα πριν τελειώσει τα λόγια του

γής και πλημμυρισμένο στο αίμα του.

—'Η Μαλφιέρα είχε μείνει στο γεισι-νικό δωμάτιο κι εκεί προσποιομένη: ότι κατέγεται από την τρομερότερη, άγωνία, περιμένε ειδήσεις... Τέλος πήγαν και με γίλιες προσφιλές της άνήγγειλαν ότι το μοιραίο ε'χε επέλ-θει. Τότε η Μαλφιέρα—ήθουςις νο-ναδική—έβγαλε μια κραυγή άπορνώ-σεως και προσποιομένη τη μεγαλεί-τερη απειπισία, έτρεξε προς εκείνον, τον όποιο είχε δολοφονήσει...

—Μόνοι!... επανέλαβε η Μαλφιέρα, έ'ναν άλλόκοτο τόνο.

Και, φέροντας το χέρι της στο μέ-ρος όπου βρισκόταν η καρδιά του βα-σιλέως, ψιθύρισε:

—'Ω!... Αυτή η καρδιά δεν χτυ-πάει πια για μένα!...

—Μα για ποίαν γυνάικη, ωραία ξε-λογίστρετα που μ' έχεις μαγέψει; της απάντησε ο βασιλεύς.

Μα πριν τελειώσει τα λόγια του

—'Ο δυστυχισμένος! στέναζε. Μο έ-χε εμπιστευθεί πως ήθελε ν' αυτό-κονήσει... Μα ε'γω δεν ήθελα να τον πιστέψω...

Και έπεσε γονατιστή πλάι στον έ-τοιμοθάνατο...

Βλέποντάς την, ο Φερδινάνδος έ-κανε μια σπασμωδική κίνησις και θέ-λησε ν' άναστηκωθεί... 'Απλώσε τί-λει του προς τη δολοφόνο του κι έ-νοησε τα χείλη του για να μιλήσει... Μα ένα κύμα αίματος πλημμύρισε το στόμα του, εμποδίζοντας τα τελευταία του λόγια να βγούν απ' αυτό... Τό-σημα του έπεσε πάλι κάτω... 'Ενας σπασμός το συγκλόνησε δολιχόρρο κι' άπόλυτα άσπ'αυτο...

—'Ο Φερδινάνδος Α', ο βασιλεύς των Δός Σικελιών, είχε πάθει πειθ' να τ'η...

XXIX

Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΙΣ

Μέσα στα θύματα της Μαλφιέρας, είχε προστεθεί τώρα κι' ένα άλλο ά-κμα: ο βασιλεύς Φερδινάνδος... Τον είχε ξεφορτωθεί πειθ' γιατί της ή-ταν άγχορτος. Τώρα θα μπορούσε να υπή πειθ' μαζί με τον Φόρφελντ και να προσχωρήσουν πειθ' προς τη Νεά-πολη για ν' άνταρτίσουν τη μισητή αυτή Μαρία Βιζέντι. Μόλις θα γινό-ταν κύριοι της Νεαπόλεως, η Μαλ-φιέρα κι' ο Φόρφελντ θα όμολογούσαν τη γάμο τους και, προσποιομένοι ότι ήποκύπτουν στην άξίωσι των στρατευ-μάτων τους, θα άνεκτήρσσοντο μόνοι τους βασιλείς.

—Φτάνει να ένεργήσουμε γρήγορα κι' άποφασιστικά, έλεγε η Μαλφιέρα, ή όποια έβλεπε κιόλας επάνω στο κε-φάλι της το στέμμα της Νεαπόλεως.

Και, με τις σκέψεις αυτές, διέτα-ξε τα στρατεύματά της να προχωρή-σουν προς τη Νεάπολη, σε λίγη άπό-στασι απ' την όποια και στρατοπέ-δευσαν.

—'Ο κόμης Σπάντα έμπηξε επί κε-φαλής της βασιλικής στρατιάς κι' έ-πειδή τα στρατεύματα της Μαλφιέρας ήσαν πολυάριθμα και τα δικά του λί-γα, μη θέλοντας να έκτεθ'ι, τα άφρι-νε να προχωρήσουν.

—'Ο Σπάντα ήθελε να πολεμήσει έ-ξω απ' τη Νεάπολη για ν' άνάψη τον έθνουςισμό των Ναπολιτάνων και να τον θοθήρη όλος ο λαός...

—'Από την άλλη μεριά, ο Φόρφελντ, καταλαβαίνοντας ότι η μάχη που θα δινόταν σε λίγο, θα ήταν άποφασισ-τή και κρίσιμη, λάβαινε όλα τα μέ-τρα που θα έλασσόζαν τη νίκη.

—'Επίσης κι' η Μαλφιέρα, σκοπι-ζοντας χροσάφι, ύποσχέσεις και χα-μόγελα τον βοήθουσε, άνάδοντας το πολέμιο μένος των στρατιωτών του.

Κάλεσε μάλιστα κοντά της τον άρ-χιηγό των μισθοφόρων, τον όποιο είδα-με πριν από λίγο καιρό στην πόρτα του Γκόλγροβας να έρωτοτροφεί μα-ζύ της και του εί-πε με ένα νόνο φω-νής γεμάτο πρόκλησι:

—'Αρχηγέ, αύριο θα ε'νε η άπο-φασιστική ήμερα. 'Αν νικήσετε, μπο-ρείτε να ζητήσετε τα πάντα και να τα... πετύχετε.

—'Ο άρχηγός αυτός πολέμαρχος κά-ρφωσε, γεμάτα φλόγα τα μάτια του έ-πάνω της και της απάντησε:

—'Αύριο ή θα σας άνοίξω μόνος μου μια άπό τις πόλεις της Νεαπόλεως ή

τη νίκη.

Και βγήκε έξω για να προστοιμάσει τα πάντα για την επόμενη μέρα.

—'Η Μαλφιέρα, βλέποντας ότι η μάχη που θα δινόταν, θα ήταν άποφασιστική και κρίσιμη, λάβαινε όλα τα μέ-τρα που θα έλασσόζαν τη νίκη.

—'Επίσης κι' η Μαλφιέρα, σκοπι-ζοντας χροσάφι, ύποσχέσεις και χα-μόγελα τον βοήθουσε, άνάδοντας το πολέμιο μένος των στρατιωτών του.

Κάλεσε μάλιστα κοντά της τον άρ-χιηγό των μισθοφόρων, τον όποιο είδα-με πριν από λίγο καιρό στην πόρτα του Γκόλγροβας να έρωτοτροφεί μα-ζύ της και του εί-πε με ένα νόνο φω-νής γεμάτο πρόκλησι:

—'Αρχηγέ, αύριο θα ε'νε η άπο-φασιστική ήμερα. 'Αν νικήσετε, μπο-ρείτε να ζητήσετε τα πάντα και να τα... πετύχετε.

—'Ο άρχηγός αυτός πολέμαρχος κά-ρφωσε, γεμάτα φλόγα τα μάτια του έ-πάνω της και της απάντησε:

—'Αύριο ή θα σας άνοίξω μόνος μου μια άπό τις πόλεις της Νεαπόλεως ή

θα πεθάνω...

Και βγήκε έξω για να προστοιμάσει τα πάντα για την επόμενη μέρα.

—'Η αγωγή της κρίσιμης εκείνης ή-μέρας χάρισε επιτέλους. 'Η βασιλική στρατιά βγήκε από τα χαράκωμά της και παρατάχτηκε στην πεδιάδα. 'Ο κόμης Σπάντα την έπ'θεώρησε.

—'Στρατιώτες, φώναζε, δείχνοντας με την αίχμη του σπαθιού του διαδο-χικά τη Νεάπολη και τα στρατεύματα των έχθρών. Μη λησμονήτε ότι σε λίγο θα πολεμήσετε για την έλευθε-ρία της Νεαπόλεως και για την τιμή της.

Μια όμορφη κατανόηση, ριγμένη από τους έχθρους, έτόνισε τα τελευ-ταία λόγια του. Συγγνώμης όλος ο στρατός του Φόρφελντ προχώρησε προς τα έμπρός...

—'Ενα επίταξιο από ήρωικούς άν-δρες περιτοίχιζε τον κόμητα Σπάν-τα. Στο πλάι του βρισκόταν ο Λα-μαρκιόσις Τζοβάννι Κυρρίνι, ο Λα-μαρκιόσις Γουλιέλμος Μάιντερ και πί-σω τους ο γέρο Όθωμπερτος, ο όποιος στίς ύποδείξεις που του έκαναν να μην τους άκολουθήσει, λό-γω της ήλικίας του, ά-πάντησε:

—'Δεν μπορώ να έχω-ταλειώσω τον κύριό μου στην κρίσιμη ώρα. Θέλω να θάλω μπροστά του το κορμί μου ως άσπίδα...

Κοντά τους επίσης βρι-σκόταν κι' ο νεαρός πρίγ-κηψ Ροβέρτος ντε Μαρι-γιάν και ο εύγενής του παιδάγωγός ιππότης ντε Γκερσάν, ο όποιος με δυ-σκολία συγκρατούσε το νε-αρό του μαθήτη για να μην τρέξει στην πρώτη γραμμή του πυρός.

—'Εκείνη τη στιγμή όμως μια τρομερή όχλησθή άκού-σταν από τα λόγια αυτά και ά-πέσυρε την καταγγελία του.

—'Η Βερολινέζικη όμως 'Α-στυνομία, εξακολουθεί άκό-μα τις έρευνες για ν' άνε-καλύψει και να συλλάβη τον έντιμο αυτό λωποδότη.

—'Η Σουηδία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—'Ενας έντιμος λωποδύτης που επιστρέφει με... δόσεις τα κλοπιμαία. 'Η ασφάλεια στη Σουηδία. 'Όπου ή φυλακές κλείνουν έλλείψει... καταδι-κτων. Τό φέρετρο που ήταν γεμάτο από τσιγάρα. 'Ενα αίματηρό δράμα στο θέατρο. Πως ή πρω-ταγωνίστρια σκοτώθηκε... εκ του φυσικού, κτλ.

Πριν από λίγος καιρό, στο Βερολί-νο, κάποιος επιδέξις λωποδύτης έκλε-ψε στο τραίνο από έναν Βερολινέζο έ-μπορο το πορτοφόλι του με 130 μά-ρα.

—'Ο έμπορος, φυσικά, κατήγγειλε το γεγονός στην 'Αστυνομία.

—'Τότε από λίγες μέρες όμως, έ-λαβε ταυροδωμικός ένα δέμα, που πε-ριείχε το πορτοφόλι του και 60 μά-ρα. Μέσα στη δέμα υπήρχε ακόμα και μια επιστολή του λωποδύτου, ο όποιος ζητούσε συγγνώμη από το θύμα του, γιατί δεν μπορούσε να του ε'ξοφλήσει άμέσως δολιχόρρο το ποσό.

—'Είχα να φάω πολλές μέρες — έγραφε ο λωποδύτης — και μ' αυτό σας έκλεψα το πορτοφόλι σας. Μόλις όμως πάσω δουλειά, θα ε'ξοφλή-σω το χρέος μου με έδω-δατιές δόσεις είκοσι μά-ραν.

—'Ο έμπορος συγκινήθηκε από τα λόγια αυτά και ά-πέσυρε την καταγγελία του.

—'Η Βερολινέζικη όμως 'Α-στυνομία, εξακολουθεί άκό-μα τις έρευνες για ν' άνε-καλύψει και να συλλάβη τον έντιμο αυτό λωποδότη.

—'Η Σουηδία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

—'Η Βαυαρία από άπόψη: δημοσίας ασφάλειας, ε'νε χωρίς άλλο το εδνχέστερο κράτος του κόσμου.

Τό περασμένο φθινόπωρο είχε πε-θάνει κάποιος σι-δεράς, ονομαζόμενος Γκάσεκ, γνωστός σ' όλο το χωριό ως δεινός καπνιστής. Π'ν όλίγων ήμερών έγινε έκταφή του πτώματος του, προκαμένου να το με-ταφέρουν στο 'κοινό χωροσύστημα'. Φαντάζεστε όμως την έκπληξη των περισταμένων, όταν άνοίξαν το καπά-κι του φερέτρου, και είδαν τον νεκρό να... π'ν π'ν καπνιστικός μέσος σ' έ-ναν ώκεανό από τσιγάρα!

Τί ε'χε συμβεί; 'Απολύτως. 'Ο Γκάσεκ, είχε δώσει εντολή στη γυ-νίκα του, να γεμίσει την νεκρική του κάσση με τσιγάρα, για να μπορεί να καπνίζει και στο άλλο κόσμο. Όπως δηλα-δή οι άρχαίοι Αιγύπτιοι έ-γεμίζαν τους τάφους των με έλκεκτά κρασιά και με τρόφιμα!...

—'Ενα πρωτοτυπικό αί-ματηρό δράμα άπαγορεύει τις ήμέρες αυτές τους θεα-τρικούς κύκλους της 'Α-μερικής.

—'Ενα από τα μεγαλεί-τερα θέατρα του Κίνσον (Γιλλινός) έδίδετο τελευ-ταία ένα δραματικό σκέτο, σε μια σκηνή του όποίου, ο πρωταγω-νιστής έπρεπε να βγάλει ένα πιστόλι—έδωκε φυσικά—και να φωνάξει με-λοδραματικά στην πρωταγωνίστρια:

—'Αν δεν μ' άκολουθήσεις, θα σε σκοτώσω!

—'Εκείνη, με την όποια έ-πρεπε να βγάλει ένα πιστόλι—έδωκε φυσικά—και να φωνάξει με-λοδραματικά στην πρωταγωνίστρια:

—'Αν δεν μ' άκολουθήσεις, θα σε σκοτώσω!

—'Εκείνη, με την όποια έ-πρεπε να βγάλει ένα πιστόλι—έδωκε φυσικά—και να φωνάξει με-λοδραματικά στην πρωταγωνίστρια:

—'Αν δεν μ' άκολουθήσεις, θα σε σκοτώσω!

—'Εκείνη, με την όποια έ-πρεπε να βγάλει ένα πιστόλι—έδωκε φυσικά—και να φωνάξει με-λοδραματικά στην πρωταγωνίστρια:

—'Αν δεν μ' άκολουθήσεις, θα σε σκοτώσω!

—'Εκείνη, με την όποια έ-πρεπε να βγάλει ένα πιστόλι—έδωκε φυσικά—και να φωνάξει με-λοδραματικά στην πρωταγωνίστρια:

—'Αν δεν μ' άκολουθήσεις, θα σε σκοτώσω!

—'Εκείνη, με την όποια έ-πρεπε να βγάλει ένα πιστόλι—έδωκε φυσικά—και να φωνάξει με-λοδραματικά στην πρωταγωνίστρια:

—'Αν δεν μ' άκολουθήσεις, θα σε σκοτώσω!

Η ιστορία αναφέρει πολλούς ανθρώπους που έζησαν πάνω από εκατόν εβδομήντα χρόνια. Ένας απ' αυτούς, ο περιεργότερος ίσως, ήταν και ο διάσημος Γάλλο γεωργικός χειρουργός δόκτωρ Πόλιτμαν, απ' τη Λωρραίνη.

Ο γιατρός αυτός διέφνευσε με τον πιο παταγώδη τρόπο τη θεωρία των άλλων συναδέλφων του που βεβαίωναν ότι το κελίωμα και προπάντων το πιστό, καταστρέφουν την ύγεια κι' οδηγούν τον άνθρωπο προωώς στον τάφο.

Ο δόκτωρ Πόλιτμαν ήταν ο μεγαλύτερος πεκτηρής και καπνιστής των αιώνων. Ή μάλλον, για την ακρίβεια, ήταν ο άνθρωπος που ήπιε στη ζωή του τόσον καπνό και τόσο κρασί, όσο κανένας άλλος απ' τους αρχαιότερους χρόνους μέχρι σήμερα. Άρχει να σημειωθεί ότι κινήσε συνεχώς πίπα, από παιδί ηλικίας δώδεκα ετών, μέχρι τον θάνατό του, δηλαδή επί 128 (εκατόν είκοσι οχτώ) χρόνια!...

Γεννήθηκε το 1766, στο Στρασβούργο, και πέθανε το 1906, σε ηλικία 140 ετών.

Από παιδί επίσης είχε μεγάλη ροπή στο ποτό κι' όταν πήρε το δίπλωμα του γιατρού, σε ηλικία είκοσι δύο ετών, είχε γίνει πια ξακουστός στο Στρασβούργο, ως ένας απ' τους μεγαλύτερους ιατρούς της πόλεως. Μετά τρία δε χρόνια είχε γίνει πια πανώλης αλκοολικός.

Απ' το 1791, από τότε δηλαδή που ήταν 25 ετών, μέχρι του θανάτου του, γύριζε κάθε βράδυ στο σπίτι του τούφλα στο μεθύσι. Δεν πέρασε ούτε μία μέρα που να μη μεθύσει. Έζησε δηλαδή εκατόν δεκαπέντε χρόνια της ζωής του — για την ακρίβεια 42,003 ημέρες. Τη λογαρίωση κανείς και την πρόσθετη μέρα κάθε δισέκτου έτους — εν διαρκεία σχεδόν μέθη!...

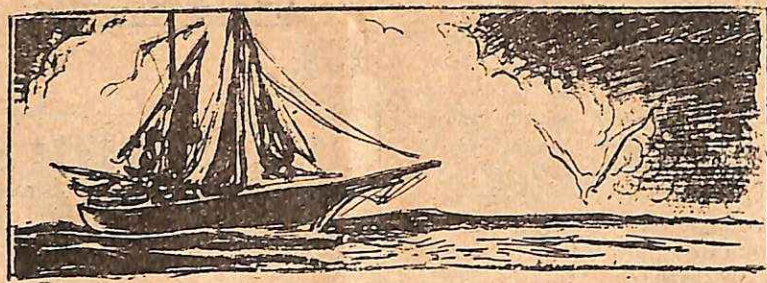
Μόλις ξυπνούσε, κάθε πρωί, άντι για καφέ, έπινε δυο ποτήρια κρασί. Έπειτα έπινε κι' άλλα, έτσι που το μεσημέρι ήταν πια μεθυμένος. Συνέχιζε δε το ποτό ως αργά τη νύχτα.

Το περίεργο είναι ότι το μεθύσι του είχε γίνει πια δεύτερη φύσις και όχι μόνο δεν τον εμπόδιζε καθόλου στη δουλειά του, αλλά τούναντιον δυνάμωνε την πνευματική του διαύγεια και τη χειρουργική ικανότητά του. Ο δόκτωρ Πόλιτμαν δεν έκανε διάγνωση ή χειρουργία σε άρρωστο, αν δεν ήταν μεθυμένος. Και ποτέ, μια ποτέ, στά 118 χρόνια της ιατρικής του σταδιοδρομίας, δεν απέτυχε ούτε σε μία διάγνωση, ούτε σε μία χειρουργία!...

Περιεργότερο όμως είναι το γεγονός ότι διετηρήθη υγιεινός και άρρωστος, με πλήρεις όλες τις αισθήσεις του, μέχρι της τελευταίας του στιγμής.

Ο Μαθουάλας δόκτωρ Πόλιτμαν.

Η σκούνα «Μαλμπορόου», το καράβι—φάντασμα.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένας περίεργος Μαθουάλας. Πώς ο δόκτωρ Πόλιτμαν έζησε 130 χρόνια διαρκώς μεθυμένος. Πώς έκανε τις χειρουργίες. Τό βρυκολακισμένο καράβι. Μία μυστηριώδης τραγωδία, ή όποια δεν διαφωτίστηκε ποτέ. Ο «Άβελ» που... γεννήθηκε και πέθανε πριν από τη μητέρα του. Το λυκόσκυλο που καπνίζει. Ο πολυγραφώτερος συγγραφέας των αιώνων, κτλ. κτλ.

Την παραμονή του θανάτου του, σε ηλικία 140 ετών, έκανε μία έγχειρησις αριστοτεχνική «majestueuse», όπως την έλεαν μερικοί άλλοι γιατροί που την παρηκολούθησαν — με την όποια έσωσε τη ζωή ενός άρρωστου. Και την έγχειρησις αυτή την έκανε, όπως κι' άλλες πάλι άλλες, με υ υ σ μ έ ν ο ς!...

Η περιπέτεια της αγγλικής σκούνας «Μαλμπορόου», είναι ή πιο μυστηριώδης και μία από τις πιο τραγικές που αναφέρονται στα ναυτικά χρονικά των αιώνων. Ή σκούνα αυτή θεωρείται ως το «καράβι—βρυκόλακας» του αγγλικού ναυτικού.

Τό «Μαλμπορόου» απέπλευσε, τον Γενάρη του 1890, απ' το λιμάνι Λίττον της Νέας Ζηλανδίας για την Αγγλία, με πλήρωμα 23 ανδρών και με μερικούς επιβάτες.

Από τότε όμως δεν ξαναφάνηκε πια σε κανένα λιμάνι των πέντε ηπείρων και έπί εικοσιτρία χρόνια κανείς δεν έμαθε τί απόγινε.

Στις 3 Νοεμβρίου του 1913, τέλος, εν' άλλο αγγλικό ιστιοφόρο, τό «Τζόνστων», ενώ παρέλασε τις ακτές της Χιλής, άκριβώς κοντά στο άνω όρη Πούντα Άρένα, συναντήθηκε με ένα ιστιοφόρο, τό όποιο παράδερνε έδω κι' έκει στη θάλασσα άνυδρόνητο.

Ο πλοίαρχος του «Τζόνστων» διηγήθηκε τό καράβι του προς τό άκνυόρητο τό σκάφος κι' όταν έφτασε κοντά του, άρχισε νά φωνάζη με τόν τηλεβόα του. Άλλά ούτε απάντηση λάβαινε, ούτε και κανείς φαινόταν στο κατάρτοιμα ή στη γέφυρα του άλλου πλοίου.

Τότε διάταξε και κατέβασαν μία βάρκα, μήτρε μέσα μαζί με μερικούς ναύτες του και σε λίγο άνέβηκε στο μυστηριώδες καράβι. Τό πρώτο που είδε ήταν ότι στα σώσιδιά του ύπρηχε

γραμμένο τό όνομα «Μαλμπορόου», τό όνομα δηλαδή του πλοίου που είχε εξαφανιστεί από 23 έτών. Μόλις όμως προχώρησαν μερικά βήματα στο κατάρτοιμα, κι' αυτός κι' άντρες του έννοιωσαν νά σπώνωνται ή τρίζε τους από φόβη. Άνθρώπινα σκελετοί ύπρηχαν σκορπισμένοι σ' αυτό.

Άλλοι σκελετοί ύπρηχαν έπίσης στα διάφορα διαμερίσματα του πλοίου.

Τέλος, μήτρε νη στην καμπίνα του πλοίαρχου και κύτταξαν τό Ήμερολόγιο του πλοίου, για νά δούνε τί συνέβη και πώς έφτασε τό «Μαλμπορόου» στο κατάρτοιμα αυτό.

Άλλά ή τελευταία φράση του Ήμερολογίου είχαν γράψει με ήμερομηνία 11 Γανουαρίου 1890, δηλαδή μία μέρα μετά την άναχώρησή του απ' τό Λίττον της Νέας Ζηλανδίας. Άπ' αυτό κατάλαβαν ότι στις 11 Γανουαρίου του 1890 ανέβη κάτι τρομακτικό πάνω στο «Μαλμπορόου» κι' από τότε, εικοσιτρία μισον χρόνια, τό καράβι αυτό παράδερνε τις αίσθήσεις.

Μπορείτε νά φαντασθήτε ότι είναι δυνατόν ένας άνθρωπος νά γεννηθή πριν απ' τη μητέρα του και νά πεθάνη πριν απ' αυτή;... Και όμως ύπρηξε ένας τέτοιος άνθρωπος στον κόσμο, όπως αναφέρει ή Γραφή. Κι' αυτός ή

ταν ο «Άβελ», ο γιός του προπάτορός μας 'Αδάμ.

Την παράξενη αυτή άνακάλυψη την έκανε ένας Άγγλος θεολόγος, απ' τους πιο έμβριθεις μελετητές της Παλαιάς Διαθήκης.

Όπως αναφέρει ή Παλαιά Διαθήκη στη Βίβλο Γένεσεως, κεφάλαιο 4ον, παράγραφος 2, ο «Άβελ» γεννήθηκε απ' την Εύα, την πρώτη γυναίκα της Γης. Άλλά ή Εύα, όπως αναφέρει ή Βίβλος Γένεσεως στο Κεφάλαιο 2ο, παράγραφος 22, δεν είχε μητέρα αι συνεπώς δεν γεννήθηκε ποτέ. Άρα, άφου ή Εύα δεν γεννήθηκε ποτέ, ο «Άβελ» γεννήθηκε πριν απ' αυτήν.

Τέλος, όπως αναφέρει ή Βίβλος Γένεσεως στο Κεφάλαιο 4ο, παράγραφος 25, ή Εύα πέθανε πολλά χρόνια μετά την έποχή, κατά την όποια ο «Άβελ» σκοτώθηκε απ' τον άδελφό του τόν Κάιν.

Άρα ο «Άβελ» γεννήθηκε πριν απ' τη μητέρα του και πέθανε πριν απ' αυτήν.

Στό Χόλλυγουντ ζει ένας σκύλος, που είναι άγιος καπνιστής. Πρόκειται για έναν λυκόσκυλο εύφρεστάτο, τόν όποιον ο άφεντικός του τόν έχει μάθει νά κινή περίεργα γυνάσματα. Μεταξύ δέ των άλλων, τόν έχει συνηθίσει νά καπνίζει.

Τό περίεργο είναι ότι ο μοναδικός αυτός σκύλος «καταπίνει» τόν καπνό, όπως κάθε γνήσιος καπνιστής, κι' έπειτα τόν ξαναβγάζει απ' τις μύτες του. Στό Χόλλυγουντ είναι γνωστότατος και όλοι τόν ξερούνε με τό όνομα «ό σκύλος που καπνίζει».

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ, ήταν ο πολυγραφώτερος συγγραφέας των αιώνων. Κάθε δώδεκα μέρες έγραφε κι' ένα μυθιστόρημα. Σας φαίνεται άπίστευτο; Καβήστε και λογαριάστε μόνοι σας.

Από τότε που άρχισε νά γράφη μυθιστορήματα, μέχρι του θανάτου του πέρασαν σαράντα χρόνια και στο διάστημα αυτό έγραψε, ως γνωστόν, 1200 μυθιστορήματα. Άμα λάβουμε λοιπόν υπ' όψη μας ότι σαράντα χρόνια έχουν 14,000 μέρες και διαίρειοιμε τόν αριθμό αυτόν διά τό 1200, θα ίδούμε ότι άναλογεί ένα μυθιστόρημα σε κάθε δώδεκα μέρες!...

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ, ο πολυγραφώτερος συγγραφέας των αιώνων.

Β'.

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς στις αρχές του περασμένου αιώνα ένας νέος χωρικός από την Άνδρο, μετά τό θάνατο της μητέρας του, βλέποντας τη νύχτα μία σκιά στην κάμαρή του κι' ακούγοντας μερικούς ύπνους κρότους, φαντάστηκε πως ή πεθαμένη θά είχε βρυκολακισεί και κατέφυγε στον παπά του χωριού, ζητώντας τη συμβούλή του.

Τό άλλο βράδυ, ο νέος χωρικός διατελώντας υπό την ύποβλη της προηγούμενης νύχτας κι' επηρεασμένος από τά λόγια του παπά, φαντάστηκε πως είδε την ίδια σκιά και πώς άκουσε τούς ίδιους ύπνους κρότους.

Έπρεξε πάλι στον παπά κι' αυτός, θεοβαμμένος πια ότι ή φτωχή γυναίκα είχε βρυκολακισεί, πήρε την άλλη μέρα μαζί του τό νέο και, μαζί με όλες τις αρχές του τόπου, πήγαν στο νεκροταφείο. Εκεί έβγαλαν τό φέρετρό της πεθαμένης κι' ο νέος άφου έμπηξε ένα παλόνι στην καρδιά της μητέρας του, άποκατέλειψε με τά ίδια του τά χέρια τό πτώμα της.

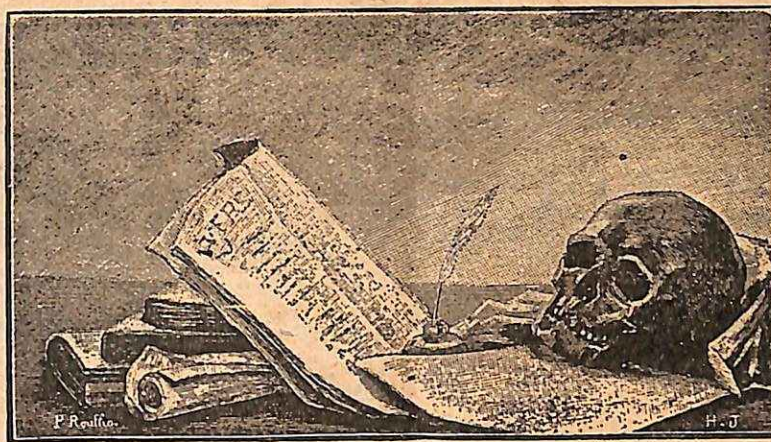
Ή σκηνή ήταν τόσο μακάβρια και φοβική, ώστε δεν έπεκτεινόμαστε σε λεπτομέρειες. Περιοριζόμαστε μόνο νά σημειώσουμε ότι, καθώς άναφέρει ένας σύγχρονος περιηγητής, ο νέος χωρικός βρήκε πια την ήσυχία του.

Θά σας διηγηθούμε τώρα ένα έκτάκτως ενδιαφέρον επεισόδιο, παμένο από τό Ήμερολόγιο ενός Γάλλου περιηγητή που έπισκεψήτε τά νησιά μας στις αρχές του περασμένου αιώνα και έμεινε επί αρκετό διάστημα στη Μήλο. Κατά την εκεί παραμονή του έφιλοξενήτε στο σπίτι ενός προσέτου, για τόν όποιον είχε λάβει τις καλύτερες συστάσεις.

Άλλά τις ημέρες εκείνες βρήκε τό σπίτι του φιλόξενο νησιώτη άποπροδόχτη και φοβερό συμφορά. Ή θυγατέρα του, ή μοναχοκόρη του Μπίλιω, μία θραεσία, ενώ έτοιμαζόταν νά κοιμηθή στην κάμαρά της, είδε ν' άνοίγη ξαφνικά τό παράθυρο και νά έρμα μέσα ένας άνθρωπος χείρνος σαν θιάφι και τυλιγμένος με σάβανο. Χύμηξε άμέσως άπάνω της: την έδάγκασε στο λαιμό και προσπάθησε νά την πνίξη. Στο μεταξύ ή δασυχημένη κόρη έμπηξε τά ξεφωνητά και σωρίστικη καταγής με χαμένες τις αισθήσεις.

Οι δικοί της, ακούγοντας τις φωνές της, έτρεξαν άμέσως στην κάμαρά της και την βρήκαν λιποθυμισμένη. Στο λαιμό της έφερε ένα κόκκινο σημάδι, πολύ μικρό όμως: τό όποιο δεν ήταν άπίθανο νά προερχόταν από κανένα έντομο. Οι οικείοί της όμως έσπευσαν έξ άρχής την πεποιθήσει ότι έπρόκειτο περί διαβολικής επίθεσης και ή γνώμη τους ένισχύθηκε άκόμα περισσότερο, όταν ή νέα συνήλασε σε λίγο και τους διηγήθηκε, λεπτομερώς και μεγαλοποιούμενο όπωσδήποτε, τό περιστατικό. Άλλ' άς άφύσωνε τόν ίδιο τόν περιηγητή νά διηγήτ' ή συνέχεια:

«Υστερ' από την περιπέτεια που σας άναφέρα, ο γρηναίος οικοδεσπότης και ή γυναίκα του, με τούς δύο φίλους δεν έδυσκολευόμουν καθόλου νά συνηθώ, με παρακάλεσαν νά γύριζε και μούλεγε:

ΣΕΛΙΔΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ

νά τούς κρατήσω συντροφιά, επειδή δεν είχαν κανέναν άλλο. Ή παράκλησι τους ήταν τόσο θετική και ή περιέργειά μου έξ άλλου για τό επακόλουθα τόσο μεγάλη, ώστε δέχτηκα πρόθυμα νά παρατείνω την εκεί διαμονή μου.

Ή άρρώστεια της Μπίλιως βάσταζε άρκετά. Ή κόρη ποδόνταν πολύ την προσέγγιση της νύχτας και ήθελε νά έχη πάντα κοντά της κάποιον που νά τη φυλάη. Έπειδή οι γονείς της, γέροι όπως ήσαν και κουρασμένοι από τις δουλειές της ημέρας δεν μπορούσαν νά άγρυπνούν πλάι της, προσφέρθηκε νά της κάνω εγώ τό νοσοκόμο. Ή προσφορά μου, λόγω της στενής μας γνωριμίας και της άμοιβαίας εμπιστοσύνης μας, παρά τό άυστηρό έθιμα των κατοίκων, έγινε δεκτή με εύγνωμοσύνη.

Ή φαντασία της είχε ύποσει τρομερή διέγερση έπειτα από τό πάθημά της αυτό και ή κατάσταση της χειρότερη έόλενα από τις τρομακτικές άφηγήσεις, για βρυκόλακους και φαντάσματα, που της έλεγαν ή γερουίλες της γειτονιάς, όσες έχον-

ταν νά την ιδούν την ημέρα. Τιποτε δεν μπορούσε πια νά την άποσάση από τις σκοτεινές και πένθιμες ιδέες που την έβασάνιζαν.

Τρόμαζε στο άκουσμα του θανάτου και θεωρούσε τόν έαυτό της ένοχός της αμαρτίας, ένώ όλα τα παραγορητικά λόγια που άκουγε απ' όλους γύρω της, ένώ έλασε πια νά την άποσάση από τις σκοτεινές και πένθιμες ιδέες που την έβασάνιζαν.

Ή φαντασία της είχε ύποσει τρομερή διέγερση έπειτα από τό πάθημά της αυτό και ή κατάσταση της χειρότερη έόλενα από τις τρομακτικές άφηγήσεις, για βρυκόλακους και φαντάσματα, που της έλεγαν ή γερουίλες της γειτονιάς, όσες έχον-

ταν νά την ιδούν την ημέρα. Τιποτε δεν μπορούσε πια νά την άποσάση από τις σκοτεινές και πένθιμες ιδέες που την έβασάνιζαν.

Τρόμαζε στο άκουσμα του θανάτου και θεωρούσε τόν έαυτό της ένοχός της αμαρτίας, ένώ όλα τα παραγορητικά λόγια που άκουγε απ' όλους γύρω της, ένώ έλασε πια νά την άποσάση από τις σκοτεινές και πένθιμες ιδέες που την έβασάνιζαν.

Ή φαντασία της είχε ύποσει τρομερή διέγερση έπειτα από τό πάθημά της αυτό και ή κατάσταση της χειρότερη έόλενα από τις τρομακτικές άφηγήσεις, για βρυκόλακους και φαντάσματα, που της έλεγαν ή γερουίλες της γειτονιάς, όσες έχον-

ταν νά την ιδούν την ημέρα. Τιποτε δεν μπορούσε πια νά την άποσάση από τις σκοτεινές και πένθιμες ιδέες που την έβασάνιζαν.

«Μην κοιμηθείς, σε παρακαλώ. Κράτα με τό ένα σου χέρι τό σταυρό (ό σταυρός κατά την αντίληψη των νησιωτών της Ελλάδος είναι μοναδικό ύπλο κατά των βρυκολάκων) και με τό άλλο τό χαντζάρι, και φύλαγέ με καλά!...

«Άλλοτε πάλι δεν μπορούσε ν' άποκοιμηθή αν δεν έβαστούσε σφιχτά με τά δύο της χέρια τό μπράτσο μου. Και τώσφηνγε τόσο δυνατά, ώστε έμεινε επί άρκετές ώρες άπάνω του τό άποτύπωμα των άδωνάτων δαχτύλων της.

Ή φαντασία της είχε ύποσει τρομερή διέγερση έπειτα από τό πάθημά της αυτό και ή κατάσταση της χειρότερη έόλενα από τις τρομακτικές άφηγήσεις, για βρυκόλακους και φαντάσματα, που της έλεγαν ή γερουίλες της γειτονιάς, όσες έχον-

ταν νά την ιδούν την ημέρα. Τιποτε δεν μπορούσε πια νά την άποσάση από τις σκοτεινές και πένθιμες ιδέες που την έβασάνιζαν.

«Ετσι τό τέχνασμα μου, άντι νά της κάνη καλό, της έπεδείνωσε την κατάσταση. Από κείνη τη στιγμή άρχισε νά πηγαίνει όλο στο χειρότερο.

Τη νύχτα της παραμονής του θανάτου της με κάλεσε κοντά της και μου έλεγε:

«Εγώ φταίω που θά πεθάνω, εγώ και κανένας άλλος. Ο... (και μου άναφερε τό όνομα ενός συμπατριώτη της ναυτικού) με είχε ζητήσει από τούς γονείς μου για γυναίκα, αλλά επειδή ο πατέρας μου δεν τόν θέλησε για γαμπρό του, μου πρότεινε νά με πάρη με κλεψιά. Έγώ όμως άνήχηκα και τού είπα πως για νά τόν ακολουθήσω, πρέπει νά μου φέρη μία άσημένια άλυσίδα από την Πόλη. Στο διάστημα λοιπόν που αυτός έλειπε στο ταξίδι, ήρθε ο βρυκόλακας και μούκανε αυτό που μούκανε. Αν όμως ήταν ο άγαπημένος μου έδω, ίσως τό φάντασμα νά φοβόταν και νά μήν έδρανε απ' τόν τάφο του. Πάλι καλά όμως που άγκασε μένα, κι' όχι τη μητέρα μου...

Την άλλη μέρα, νοιώθοντας τό τέλος κοντά της, κάλεσε τόν πατέρα της και τόν έβλεπε νά δοκιμάη ότι θά της έκοβε μετά τόν θάνατό της τό λαιμό, για νά μήν βρυκολακισή κι' ο ίδιος, και ότι δεν θά επέτρεπε νά παρενρεθή κανένας άλλος στη μακάβρια αυτή τελετή. Ο γέρος ο δυστυχισμένος κατάλαβε πως έπαραιλούσε και της έδωσε πρόθυμα τόν όρκο, χωρίς έννοείται νάχη κανένα σκοπό νά τόν εκπληρώσει.

«Την άλλη μέρα, νοιώθοντας τό τέλος κοντά της, κάλεσε τόν πατέρα της και τόν έβλεπε νά δοκιμάη ότι θά της έκοβε μετά τόν θάνατό της τό λαιμό, για νά μήν βρυκολακισή κι' ο ίδιος, και ότι δεν θά επέτρεπε νά παρενρεθή κανένας άλλος στη μακάβρια αυτή τελετή. Ο γέρος ο δυστυχισμένος κατάλαβε πως έπαραιλούσε και της έδωσε πρόθυμα τόν όρκο, χωρίς έννοείται νάχη κανένα σκοπό νά τόν εκπληρώσει.

«Την άλλη μέρα, νοιώθοντας τό τέλος κοντά της, κάλεσε τόν πατέρα της και τόν έβλεπε νά δοκιμάη ότι θά της έκοβε μετά τόν θάνατό της τό λαιμό, για νά μήν βρυκολακισή κι' ο ίδιος, και ότι δεν θά επέτρεπε νά παρενρεθή κανένας άλλος στη μακάβρια αυτή τελετή. Ο γέρος ο δυστυχισμένος κατάλαβε πως έπαραιλούσε και της έδωσε πρόθυμα τόν όρκο, χωρίς έννοείται νάχη κανένα σκοπό νά τόν εκπληρώσει.

«Την άλλη μέρα, νοιώθοντας τό τέλος κοντά της, κάλεσε τόν πατέρα της και τόν έβλεπε νά δοκιμάη ότι θά της έκοβε μετά τόν θάνατό της τό λαιμό, για νά μήν βρυκολακισή κι' ο ίδιος, και ότι δεν θά επέτρεπε νά παρενρεθή κανένας άλλος στη μακάβρια αυτή τελετή. Ο γέρος ο δυστυχισμένος κατάλαβε πως έπαραιλούσε και της έδωσε πρόθυμα τόν όρκο, χωρίς έννοείται νάχη κανένα σκοπό νά τόν εκπληρώσει.

(Ακολουθεί)

ΟΤΑΝ είδα την 'Ερμίνη, μετά την επιστροφή της απ' τη Ρώμη, άμείως παρατήρησα μία μεγάλη αλλαγή άπάνω της...

Είχε φύγει με τη μητέρα της πρό 3-4 μηνών για την αιώνια πόλη, για να διαχειμάσει εκεί, σχεδόν κοριτσάκι ακόμα, ζωστή, εθιμική, γεμάτη κόρη. Τώρα όμως είχε γυρίσει σαστή γυναίκα, γυναίκα γοητευτική κι' ελαφροειδικά ώμορφη, με πολύ ψυχρή και επιφυλακτική... Μόλις, την έδλεπε, έννοιωθε κανένας κάποιο μυστήριο στα πλάνα μάτια της, ένα μυστήριο που σίγουρα φώλιαζε μέσα στην καρδιά της...

Η λαϊκή Φάρλεϋ, η μητέρα της, είχε αντιληφθεί κι' αυτή πως κάτι το ασυνήθιστο συνέβαινε στην κόρη της κι' είχαμε πολλές φορές συζητήσει μαζί άπάνω σ' αυτό το ζήτημα, γιατί ήμουν παλινός κι' έμπιστος οικογενειακός φίλος της.

—Αγαπητέ μου Γκρατίε, μούλεγε συχνά η λαϊκή, φαίνεται πως κάποιος άνδρας έχει άνακατευθεί στη ζωή της κόρης μου... «Ζήτησατε τον άνδρα» στην ύπόθεσι αυτή της παράξενης μεταβολής της 'Ερμίνης... Μά ποιόν; Πού; Πότε; Αυτή πάντα ήταν άγέλης, έπαίξε και με τα μικρά παιδιά ακόμα και η σκάσι της άπέναντι των άνδρών ήταν πέτσινα, ώστε ποτέ δεν τουλούσε κανένας να της κάνει κόρτε. 'Ηθεσε εκ των προτέρων, ότι η 'Ερμίνη θα τον κορόιδευε κατάμουτρα και θα τον γελοιοποιούσε... 'Εξ άλλου είχα κι' εγώ πάντα το νου μου σ' αυτήν και ποτέ δεν είδα τίποτε το ύποπτο, άν εκαιρέσεις τον λόρδο Λίπτον, ο οποίος της έκανε κάποτε λίγο φιλέτ, χωρίς όμως να το συζητήσει, γιατί η κόρη μου του το έκοψε από την αρχή... Τι συμβαίνει λοιπόν;

—Μά... ίσως... να ξέφυγε καμιά φορά την επιβλεψή σας! Της άπάντησα εγώ. Ξέρω και γώ; Σα καταστράμα; Στόν περίπατο; 'Εκεί ίσως να γνώρισε κανένα άντρα και να τον αγόπησε από την πρώτη στιγμή.

—Πουθενά δεν πήγανε χωρίς εμένα η τη δασκάλα της... 'Αλλωστε είναι τόσο περήφανη και άγέρωχη, ώστε δεν θα άπορούσε να την τραβήξει ο πρώτος τυχών...

Έκανα και πολλές σχετικές συζητήσεις με τη μητέρα της 'Ερμίνης, μά δεν καταρωόσασα να θάλαουμε κανένα συμπέρασμα. Κυτούσα συχνά την 'Ερμίνη κατάματα, προσπαθώντας να λύσω το ζωντανό αυτό αίνιγμα, μά διαρκώς αντίκρυμι προστά μου το μυστήριο... Φαίνονταν πολύ δυστυχισμένη κι' ήμουν βέβαιος ότι μέσα της υπέφερε πολύ. Μά δεν έλαγα ποτέ τίποτε που να με διευκολύνει να ξεσκεπάσω λιγάκι τον πέπλο του μυστηρίου, που την σκέπαζε... 'Απόφυγε συστηματικά τις παληές της συντροφίες, ή όποιες τόσο τη ζήτησαν για την ερπύδα και τη χάρι της κι' άν καμιά φορά έμπλεκε

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Β. Μ. PEIRSE

Η ΕΡΜΙΝΑ

με τίποτε φίλες της ή γνωστούς της, χωρίς να μπορεί να τους ξεφύγει, έμεινε τότε κατσοφισμένη και άμύλητη...

Πέρασε έτσι αρκετός καιρός. Τόν Αύγουστο βρεθήκαμε μαζί με άλλες φιλικές οικογένειες σε κάποια δροσερή έξοχη... Η 'Ερμίνη έρχόταν πολλές φορές στο δωμάτιό μου και μ' έβρισκε να γτενίζωμαι ή να γράφω... Ξαπλώνονταν τότε στη σάιζ-λόνγκ και δείχνοντάς μου το όλόγλυκο μακρουλό μουτάκι της, μούλεγε:

—Αγαπητέ μου και παληέ φίλε, δεν ξέρεις πόσο με άνακουφίζει και μου μαλακώνει τα νύερα ή συντροφιά σου...

Και έβριζε ύστερα να μου μιλάει για άλλόκοτα πράγματα και για ιδέες και θεωρίες που δεν συμβαδίζοντουσαν με την ηλικία της... Πηγαίναμε συχνά περίπατο και θέλαμε το φαγάρι να θραίνη όλόγυρο άπάνω απ' το πυκνό δάσος των θαλασιδίων. Μέσα στο δάσος αυτό κουκουβιάζαν ούρνια και νυχτερίδες μάς τριγύριζαν. 'Εκεί η 'Ερμίνη λησμονιόταν συχνά και τότε μόνο της ξέφευγαν μερικές λέξεις σχετικές με το μυστικό που έκρυβε στην καρδιά της...

—Έτσι μία μέρα μου είπες:

—'Αγ! παληέ μου φίλε, έπρεπε να τον έδλεπες, μία φορά τουλάχιστον... Ω! πώς ήταν ενδιαφέρον και έλκυστικός, όταν τον γνώρισα στη Ρώμη, μία μέρα! Σεχώριζε απ' όλους τους άνδρες που έχω ως σήμερα γνωρίσει! Ούτε πώς τον λένε ξέρω, ούτε άν είναι Γάλλος ή 'Ιταλός ή κι' εγώ δεν ξέρω τί...

Μία μέρα πάλι την είδα, μονάχη της, στον κήπο της βίλλας της. Είχε

έκφρασι σκληρή κι' άποφασιστική. Την πλσίασα, και τότε έκείνη κυτάχοντάς με με το αινιγματικό βλέμμα της, με κομμένες απ' τη συγκίνησι φράσεις, μου είπες έντονα κι' άπότομα:

—'Αγίασά ξέρεις, ι' κορίτς, να δέχωμαι προστάσεις γάμου απ' τον έναν κι' απ' τον άλλον... Βαρέθηκα πεινά να λείω διαρκώς «'Οχι», και μία που δεν έλπιζω τίποτα από ΕΚΕΙΝΟΝ, άποφάσισα να παντρευτώ το λόρδο Λίπτον! Αυτός τουλάχιστον με ξέρει από παιδί...

Την κυτάξαα κατάπληκτος.

—Μή σοφ φαίνεται παράξενο! έξακολούθησε. Μπορεί νάμει είκοσι χρόνια μά ή καρδιά μου είναι σαν γερασμένη πετιά... Μη φοβάσαι... 'Εχει το λόγο μου ότι θα το είμαι πρότυπον συζύγου!

Παντρεύτηκαν πράγματι έπειτα άπό δυό μήνες κι' έφυγαν για το ταξίδι του γάμου...

Η 'Ερμίνη, μαζί με πάλλα πλούσια δώρα, δέχτηκε κι' ένα πολυτελέστατο γυνέμιο παλτό από έρμίνη... Σωστό πριγκηπικό δώρο! Αυτός που της τώσπεσε θέλησε να μείνη άγνωστος κι' έτσι, ούτε επιστολή, ούτε κίερα φανέρωσαν τον δωρητή...

Μά η 'Ερμίνη, μόλις το έλαβε, έννοιωσε την καρδιά της να χτυπάη σπαρχαυό... Το πόσωπό της είχε πάρει μία έκφρασι: άλλόκοτη που σου πάγωνε το αίμα... 'Ο σύζυγός της ρώτησε για το δώρο, μά αυτή άπότομα του το έκρυψε.

—Τι σε νοιάζει και σένα και μένα; 'Όσο ξέρεις σοφ το δωρητή, άλλο τόσο στον ξέρω κι' εγώ... Μήπως θέλεις να το πετάξω;

—Δεν ε'πα αυτό, αγάπη μου... Μά είναι άραγε σωστό να δέχσαι δώρα άπό άγνωστους; της άπάντησε στενοχωρημένα μά τρυφερά ο λόρδος Λίπτον, ενώ κοινούσε το φαλακρό και εύγενικό κεφάλι του με δυσάρεσκεια.

—Τόσο καλύτερα που είναι άνώνυμος... 'Αλλωστε το παλτό είναι από έρμίνη... Για να γίνει, έδωσαν το δέρμα τους ζώα, που έχουν το ίδιο όνομα με το δικό μου... Αυτό θά μάς φέρη εύτυχία!

Ο Λίπτον άναγκάστηκε να ύποχωρήση κι' έφυγαν για το ταξίδι του γάμου, χωρίς άλλα έπεισόδια.

Καθισμένος μπροστά στο τζάκι, με τα πόδια μου τεντωμένα στη φωτιά, δοκίμαζα να διώξω την παγωνιά, την άλλόκοτη αήθη παγωνιά, που ξεπαράλυνε κάθε μου κίνησι και σκέψη...

Μά δεν άρχισα να καταλάβω ότι η παγωνιά αυτή δεν φώλιαζε στο κορμί μου. Το κορμό άπλωνόταν μέσα στην ψυχή μου κι' άνάφεια προσπαθούσα να το διώξω με τη φωτιά... Τά κούτσουρα που έκαιγαν στο τζάκι γέμιζαν το δωμάτιο λαύρα κι' άναλαμπή, μά ή ψυχή μου ήταν ακόμα γεμάτη από νούλλα και παγερή ύγρασία! Δίπλα μου, στον καναπέ, ένα ξεδιπλωμένο τηλεγράφημα άφινε να φαίνονται ή άπαίσιες αυτές λέξεις:

«Νοιώθω τον θάνατο γύρω μου. 'Ελα χωρίς άναβολή, παληέ μου φίλε. 'Επαυλς Μποροντίν, Χάρκωβ Ρωσίας. 'Ερμίνη»!

Η στέπες κάτασπρες απ' το χιόνι μάγευαν με το υπέροχο θέαμά τους τα μάτια μου, τα όποια για πρώτη φορά τίς έδλεπαν... Πίσω απ' το έλκυρό μου άκουγόντουσαν τά κουδουνάκια των άλόγων του άλλου έλκυστήρου που μ' άκολουθούσε... Μέσα σ' αυτό θοισκόντουσαν οι άστυνομικοί που μου έδωσαν για συνοδεία ο Διευθυντής της 'Αστυνομίας του Χάρκωβ, όταν του δείξα το τηλεγράφημα της 'Ερμίνης και ζήτησα τη συνδρομή του. Μία άγωνία, που για πρώτη φορά τη δοκίμαζα, έσφιγγε μέσα στα δάχτυλά της την ψυχή μου και σ' άπαίσιες προσθήματα που μ' είχαν κυριεύσει όλόκληρο δεν μ' άφηναν ν' άπολαύσω το άγριο θέαμα του Ρωσικού χειμώνα που άπλωνόταν μπροστά μου...

«Είνα άνισάροπος αυτός; ο κύμης Μποροντίν!... Αυτή ή φράσι του 'Αστυνομικού, Διευθυντού, χόρεσε άδιάκοπα στο μυαλό μου και οι άστυνομικοί, τους όποιους έσπευσε να μου δώση για να με βοηθήσουν, μεγάλωναν την άγωνία μου με την παρουσία τους...

«Έπειτα από μιάς ώρας κάπασαμ στη στέπα, φτάσαμε τέλος στην έπαυλη Μποροντίν... 'Απόλυτος έρμητιά μάς υποδέχτηκε εκεί, μά έμεις, σπάζοντας την αλλόκοτη, προχωρήσαμε μέσα στον κεντρικό πρόχο, με τα παληά έπιπλα και τά άρραχιασμένα παράβου.

«Τότε, φίλε μου, να φροντίσεις ν' αγοράσεις σιδερένια πιάντα!...»

Στο Πανεπιστήμιο.

Ο καθηγητής: —Και ποιό είναι το σπουδαιότερο κώλυμα του γάμου;

Ο φοιτητής: —Η έλλειψις προκός, κύριε καθηγητά!

ρα... Ψάχνοντας άκατάπαυστα, το ένα ύστερα από τ' άλλο, τά δωμάτια, φτάσαμε τέλος στη βιβλιοθήκη...

Μά εκεί σταθήκαμε κατάπληκτοι από φόκη...

Δυό πτώματα μισοσκαμμένα θοισκόντουσαν σωριασμένα στο πάτωμα, ενώ γύρω στα έπιπλα κι' άπάνω στο ταπέτο, αόλκια και κηλίδες από άφθονο παγωμένο αίμα, μαύρο απ' την πολυκαίρια, φανέρωναν το φοβερό δράμα που έκτυλήθει εκεί μέσα!

Μά δεν ήσαν αυτά μόνο.

Στο βιβλιόφυλο ντουλάπι του τούχου θοισκόνταν άλλο ένα πτώμα, δεμένο με σχοινιά στα χέρια και στα πόδια, κι' ένα παλτό πολύτιμο γυναικείο, από έρμίνη, βουτηγμένο κι' αυτό στο αίμα το πηχτό και μαύρο... Η βαρεία μωροδία των πτωμάτων και το συγκλονιστικό θέαμα της άνομοπορφαγής έκείνης τάραξαν το μυαλό μου και τά νύερα μου κι' έπεσα λιπόθυμος...

—Η Μοίρα θέλησε να σάς χτυπήσει βαρεία, μιλαίδη Φάρλεϋ, έλεγα στη σκελετωμένη μά ακόμα γλυκεία κι' άρχοντική μητέρα της άξέχαστης 'Ερμίνης... 'Ετονε ν' αγαπήσει όταν είσαστε στη Ρώμη έναν τραλλό, έναν απ' τους πολλούς αυτούς κορυφούς τραλλούς που πλημμυρίζουν την κοινωμία και κυκλοφορούν άνευλόγητοι. 'Ο τραλλός αυτός ήταν ο Ρωσός με-ριστάν Μποροντίν... Το πάθος της 'Ερμίνης την έκανε να πάη με το σύζυγό της στο κτήμα του, σωστό τσιφλίκι, άπέραντο, στο όποιο βασιλεύσε παντοδύναμος, όπως συμβαίνει στη Ρωσία με τους μεγάλους κτηματίες.

Μά εκείνος, θέλωντας την παντρεμένη, μάγιασε και ή πρέλλα που εκθρήλβηκε έπίφοβα αυτή τη φορά... 'Ο Μποροντίν, άπάνω στον παροξυσμό του έπιασε το σύζυγό της και τον έβαλε δεμένο χειροπόδαρα μέσα σ' ένα ντουλάπι, όπου πέθανε σαν σκυλί από την πείνα και τη φρίκη, ενώ μπροστά στα πεταμένα απ' τον πρόνο μάτια του, ο αντίκλος του σκότωσε την κόρη σας κι' αυτοκτόνησε κι' αυτός με το ίδιο μαχαίρι...

Ήταν ένας παθολογικός τύπος, μιλαίδη, αυτός ο Μποροντίν... Έσπασε τον όλικό θάνατο σε τρείς ζωντανές υπόψεις και τον ήθικό θάνατο σε δυό νεκρωμένες απ' την ηλικία πέρες: Στη δική σας και στη δική μου...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΔΑΓΟΓΟΙ

Μεταξύ συζύγων.

—Η γυναίκα μου τώρα τελευταία, παραφέρεται τριμερά... Διόρκως τσακώνεται μαζί μου, με το τίποτε...

—Μωρέ, τί λέει!

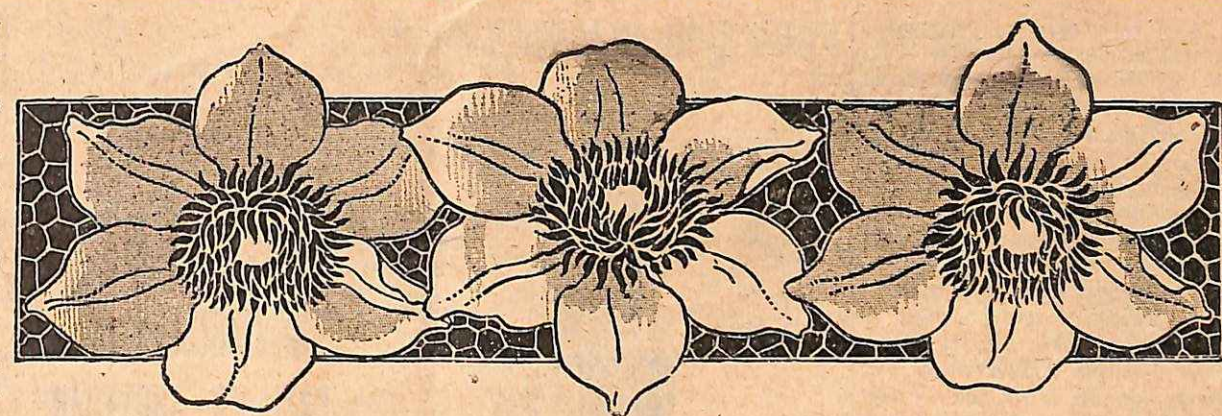
—Βέβαια. Και δεν περιορίζεται μονάχα σε λόγια. Χτές έσπασε μία πιάντα και μερικά πιάτα, πάνω στο κορμί μου.

—Τότε, φίλε μου, να φροντίσεις ν' αγοράσεις σιδερένια πιάντα!

Στο Πανεπιστήμιο.

Ο καθηγητής: —Και ποιό είναι το σπουδαιότερο κώλυμα του γάμου;

Ο φοιτητής: —Η έλλειψις προκός, κύριε καθηγητά!

ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η αντίπαθεία του Μπέκ προς τους ρεπόρτερ. Πώς την έπαθε ο νεαρός δημοσιογράφος. Πώς παντρεύτηκε ο ζωγράφος Καράν ντ' 'Ας. Η νεαρά δεσποινίς που τον αγάπησε απ' την πρώτη στιγμή. Μία φάρσα του Μιχαήλ 'Αγγέλου προς τους συγχρόνους του. Το άρχαιο άγαλμα που ήταν... δικό του. 'Ο Σαρδού και το άγαλμα του 'Ιουλίου Σιμόν. Η τιμωρία της πρωταγωνίστριας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο δραματικός συγγραφέας 'Ερρίκος Μπέκ, ο όποιος ήταν ένας από τους πιο είρωνα ανθρώπους της εποχής του, αντιπαθούσε σε μεγάλο βαθμό τους ρεπόρτερ των εφημερίδων. 'Ελεγε μάλιστα γι' αυτούς χαρακτηριστικά ότι έχουν τόση διαφορά από τους πραγματικούς δημοσιογράφους όση και τά δημοτικά τραγούδια από... τά έπη!

Μία μέρα κάποιος νεαρώτατος ρεπόρτερ ανέθηκε λαχανιασμένος τις σκάλες του σπιτιού του και μόλις μπήκε μέσα στο γραφείο του Μπέκ τον ρώτησε άμέσως τι ιδέα είχε για τον περισσότερο μυθιστοριογράφο 'Αλφόνσο Ντωντέ.

—Δυσκολεύομαι, παιδί μου, να σοφ πω τη γνώμη μου γι' αυτόν έτσι στο πόδι, άποκρίθηκε ο οικοδοσότης. Πρόκειται, θέλεις, για έναν ποιητή και...

— Πώς! έκαμε ο ρεπόρτερ. 'Ο Ντωντέ έγραψε και σίγχους!

—Τί, δεν το ξέρατε; παρατήρησε ο Μπέκ. Τότε, παιδί μου, καλύτερα θάκανες, αντί να μου ζητήσεις τη γνώμη μου, να μου ζητούσες τη... βιβλιοθήκη μου!...

Ο Καράν ντ' 'Ας, γνωστός ζωγράφος του τέλους του περασμένου αιώνα, ρωσικής καταγωγής, ο όποιος στον καιρό του έθεωρείτο βασιλεύς της γαλλικής γειογραφίας, παντρεύτηκε κατά έναν πρωτότυπο και άπροσδόκητο τρόπο.

Μία μέρα δηλαδή κάποια νέα και χαριτωμένη παριζιάνα, ή δεσποινίς Ντελίν, περιπατούσε στο περίφημο δάσος της Βουλώνης, μαζί με τη μητέρα της, όταν πέσανε από μπρος τους ένας κομψός κύριος. 'Ο κύριος αυτός ήταν ο καλλιτέχνης, ο όποιος με την πρώτη ματιά που του έριξε προέβλεψε σε έξαιρετική έντύπωση στη νέα.

—Μητέρα, μου μιλάτε στη σπύνη κάθε μέρα για γάμο, είπα ή κόρη άπειδουμένη προς τη γηραιά συνοδό της, κι' εγώ σας φέρνω αντίδοτο. 'Αμα λοιπόν επιμένετε σ' αυτό, παρουσιάστε μου για γάμο έναν άντρα που να μοιάζει αυτό του κυρίου κι' εγώ είμαι πρόθυμη να ύποκύψω τότε στην άξίωσή σας...

—Μά, παιδί μου, αυτόν τον κύριο

τον έβλεπα για πρώτη φορά, δεν τον γνώριζα, άπάντησε ή μητέρα, μαντεύοντας τη ζωρή συμπάθεια που είχε νοιώσει ή κόρη της για τον άγνωστο περαστικό.

—Δεν ξέρω. Κάνστε όπως καταλαβαίνετε...

Τό αποτέλεσμα ήταν ότι οι γονείς της νέας κατώρθωσαν να ξαναβρούν τον καλλιτέχνη κι' ότι μετά λίγον καιρό έπελεσθήσαν οι γάμοι του με την έρωτοχτυπημένη δεσποινίδα Ντελίν.

Όταν ο περίφημος ζωγράφος, γλύπτης και αρχιτέκτων της εποχής της

καταπληξή και τον θαυμασμό.

Έτσι όλοι έπέσθσαν πως αυτός ήταν ο άγνωστος τεχνίτης και βεβαιώθηκαν για τη μεγαλοφυΐα του.

Ο μέγας Γάλλος δραματογράφος Βικτωριανός Σαρδού, λίγους μήνες προτού πεθάνει, περιπατούσε μαζί μ' ένα φίλο του στην πλατεία του Παρισιού που άπλώνεται από στην έκτασία της 'Αγίας Μαγδαληνής, όπου βρίσκεται τοποθετημένο το άγαλμα του συγγραφέως 'Ιουλίου Σιμόν.

—Κυτάζε δώ, είπε ο Σαρδού στον συμπεριπατητή του. Βλέω άδύνατο, μου φαίνεται, να γίνει άσχημότερος άνδρας απ' αυτόν που άπαθανάζει τον μεγάλο μας πολιτικό. Και όμως για να τον τοποθετήσουν σ' αυτή τη θέση, άναγκάστηκαν να άφαιρέσουν ένα ωραιότατο άναδούτριο, σαν αυτό το άλλο εκεί...

Και ύστερα από μικρή σκέψη πρόσθεσε:

—Δυστυχισμένο Παρίσι, τί άναστίες που έχεις! Δεν είναι παράξενο μετά κάμποσα διάστημα ν' άφαιρέσουν και το δεύτερο άναδούτριο για να τοποθετήσουν καμιά άλλη άσχημοσύνη στην επιστημότητα των ήμερών μας.

Πού να το πιστέυε όμως ο άνύποπτος δραματογράφος που έλεγε τά παραπάνω ότι, ύστερ από λίγον καιρό, θα πέθαινε και ότι το δημοτικό, συμβολικό της γαλλικής πρωτεύουσας θα γέμιζε γάμοι τιμής προς το ένδοξο τέχνη της, να στήθι ο άνδρας του Σαρδού στην ίδιη πλατεία της πόλεως και μάλιστα στο μέρος του δεύτερου άναδούτρου!...

Πραγματικά, ύστερα από λίγον καιρό το μέρος εκείνο άνασκήση και το κομμένο άγαλμα βρέθηκε. 'Όλοι όσσοι είδαν έμειναν έκστατικοί μπροστά του και διατύπωσαν τη γνώμη ότι έπρόκειτο περί έργου της άρχαιότητος, το όποιο θ' άνηκε σε κανέναν μεγάλο 'Ελληνα καλλιτέχνη.

Τότε ο Μιχαήλ 'Αγγέλος, αφού βεβαιώθηκε έτσι για την άξια τη δική του και για την εύπιστία των συγχρόνων του, παρουσιάστηκε στον τόπο των άνασκαφών μαζί με το κομμένο γέρι του άγάλματος που το είχε φυλάξει και το έφύρμωσε στη θέση του τόσο τέλεια, ώστε προκάλεσε την καταπληξή και τον θαυμασμό.

Έτσι όλοι έπέσθσαν πως αυτός ήταν ο άγνωστος τεχνίτης και βεβαιώθηκαν για τη μεγαλοφυΐα του.

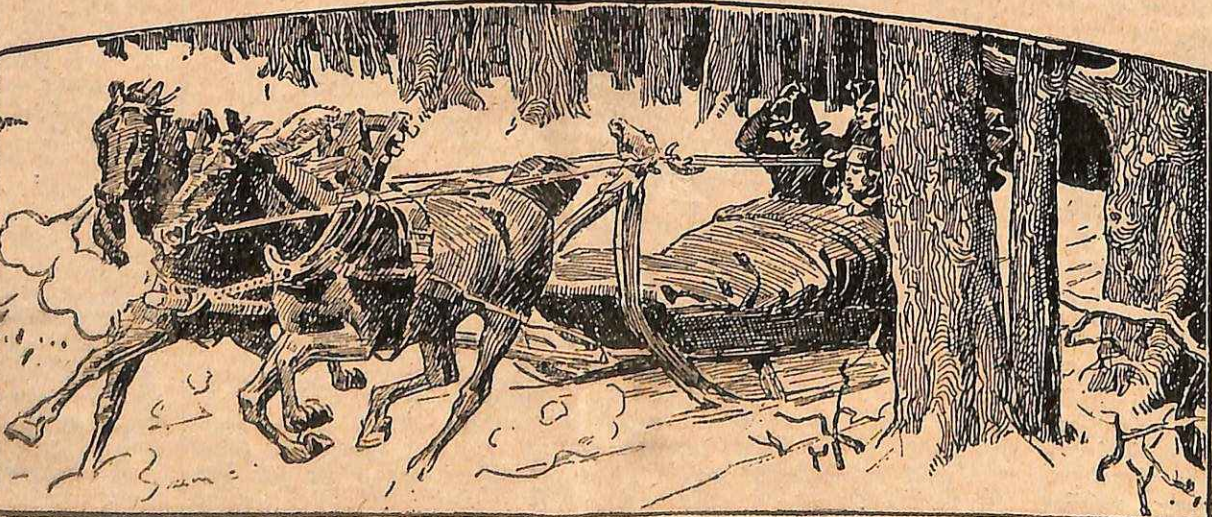
Ο μέγας Γάλλος δραματογράφος Βικτωριανός Σαρδού, λίγους μήνες προτού πεθάνει, περιπατούσε μαζί μ' ένα φίλο του στην πλατεία του Παρισιού που άπλώνεται από στην έκτασία της 'Αγίας Μαγδαληνής, όπου βρίσκεται τοποθετημένο το άγαλμα του συγγραφέως 'Ιουλίου Σιμόν.

—Κυτάζε δώ, είπε ο Σαρδού στον συμπεριπατητή του. Βλέω άδύνατο, μου φαίνεται, να γίνει άσχημότερος άνδρας απ' αυτόν που άπαθανάζει τον μεγάλο μας πολιτικό. Και όμως για να τον τοποθετήσουν σ' αυτή τη θέση, άναγκάστηκαν να άφαιρέσουν ένα ωραιότατο άναδούτριο, σαν αυτό το άλλο εκεί...

Και ύστερα από μικρή σκέψη πρόσθεσε:

—Δυστυχισμένο Παρίσι, τί άναστίες που έχεις! Δεν είναι παράξενο μετά κάμποσα διάστημα ν' άφαιρέσουν και το δεύτερο άναδούτριο για να τοποθετήσουν καμιά άλλη άσχημοσύνη στην επιστημότητα των ήμερών μας.

Πού να το πιστέυε όμως ο άνύποπτος δραματογράφος που έλεγε τά παραπάνω ότι, ύστερ από λίγον καιρό, θα πέθαινε και ότι το δημοτικό, συμβολικό της γαλλικής πρωτεύουσας θα γέμιζε γάμοι τιμής προς το ένδοξο τέχνη της, να στήθι ο άνδρας του Σαρδού στην ίδιη πλατεία της πόλεως και μάλιστα στο μέρος του δεύτερου άναδούτρου!...

Μέσα στο δεύτερο έλκυθρο βρισκόντουσαν τρείς άστυνομικοί.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

(Από τα «Απερμημενέματα» του 'Αγγλου αξιωματικού I. H. B. Rowlands).

ΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΗ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΚΑΤΑ τη διάρκεια του παγκοσμίου πολέμου, υπηρετούσα ως έφεδρος λοχαγός του 'Αγγλικού στρατού. Ένα άνοιξιότιμο πρωί Κυριακής, στεκόμουν έξω απ' τα γραφεία του Επιτελείου της Βρετανικής Στρατιωτικής 'Αποστολής, που είχε αναλάβει την αναδιοργάνωση του σχεδόν διαλυθέντος, μετά την υποχώρησή του, Σερβικού στρατού, του οποίου τα υπολείμματα βρισκόντουσαν τότε στην Κέρκυρα!...

Είχα τελειώσει κάποια επείγουσα υπηρεσία, που την είχα αρχίσει απ' τα μεσάνυχτα σχεδόν. Ήμουν πολύ κουρασμένος και πριν αποφασίσω να πάω να ξεκουραστώ λίγο, κοιτούσάμνα μερικές στιγμές στο πεζοδρόμιο για να με χτυπήσει ο δροσερός αέρας, ενώ συγχρόνως κάπνιζα μακαριώς την πίπα μου...

Εκείνη τη στιγμή, δυο αξιωματικοί φάνηκαν στη γωνιά του δρόμου, διευθυνόμενοι άραγ προς το αντίκρυνό καφενείο. Μόλις όμως με είδαν, άλλαξαν κατεύθυνση και με πλησίασαν: 'Ο ένας φρούσε στολή Σέρβου στρατηγού και ήταν ή Αυτού Βασιλική 'Υψηλότης, ο πρίγκιπ Διάδοχος 'Αλέξανδρος, αρχιστράτηγος τότε του Σερβικού στρατού και τώρα Βασιλεύς των Σέρβων, Κροατών και Σλοβένων... 'Ο άλλος ήταν ο ύπασιπότης του λοχαγού 'Ιβάν Τελλόνεβιτς!...

Αμέσως στάθηκαν προσοχή... 'Η 'Υψηλότης του κάντιζε πυρρο, χαμωμένο σε μια κομψή χνουπιά, και με κύταζε περίεργα κάτω, με ενοϊκά... 'Ο ύπασιπότης του μου μίλησε πρώτος και με ρώτησε:

— Είστε ο λοχαγός Ρόουλανδς;
— Μάλιστα...

— 'Ακουσα πώς μάς φεύγετε με άδεια για την 'Αγγλία... Είπε αλήθεια;

— 'Αληθέστατο... Φεύγω μάλιστα την Τρίτη που μάς έρχεται, κύριε συνάδελφε...

— Για το Λονδίνο;
— 'Ακριβώς...

— Και πόσο θα κρατήση ή άδεια σας, κύριε Ρόουλανδς;
— Είπε είκοσιήμερος, κύριε...

— 'Ο λοχαγός Τελλόνεβιτς γύρισε τότε προς τον Σέρβο Διάδοχο που μάς παρακολουθούσε αμίλητος, και είπε με τη βαρεία φωνή του:

— Θα λείψω 20 μέρες, 'Υψηλότητε... Μά τι μπορούμε να κάνουμε; Καταλάβαίνετε, βέβαια, ότι δεν μπορούμε να απασχολήσουμε, για την υπόθεσή που ξέρετε, άλλον αξιωματικό της Βρετανικής 'Αποστολής... Μας είχε τόσο πολύτιμος στις περιστάσεις που βρισκόμαστε!...

— Πού είχε λοιπόν ή γνώμη σου; ρώτησε τότε ο πρίγκιπ τον λοχαγό.

— Μου φαίνεται ότι ένας αξιωματικός της άξιας του λοχαγού Ρόουλανδς, μπορεί κάλλιστα να αναλάβη την ευθύνη της εμπιστευτικής αυτής αποστολής...

— 'Ο Διάδοχος με κύτταξε με το δυνατό κ' έξεταστικό βλέμμα του αρκετή ώρα... 'Υστερα, ευχρηστικώς, φάνεται, απ' την εξέτασή του, είχε στον ύπαστό της του:

— Της ίδιας γνώμης είμαι κ' εγώ... Μπορείς λοιπόν να του το προτείνης.

— 'Ο λοχαγός Τελλόνεβιτς γύρισε πάλι προς μένα και μου είπε:

— Πρόκειται περί του εξής, κύριε συνάδελφε... 'Η 'Υψηλότης του έχει μια σοβαροτάτη υπόθεση να κανονισθ,

δο στο δυνατόν γρηγορώτερα, στο Λονδίνο... Θα θέλατε να αναλάβετε μια τέτοια βασιλική αποστολή και να την διεκπεραιώσετε, κατά τη διάρκεια της άδειας σας;

—Θα ήταν μεγάλη τιμή μου, κύριε... απάντησα, χωρίς να σκεφθώ και πολύ.

— 'Η υπόθεσις αυτή όμως είχε πολλή σοβαρή και επείγουσα, μου είπε ο Σέρβος αξιωματικός. Θα θέλατε λοιπόν να συντομεύατε για λίγες μέρες, έστω τρεις-τέσσερες, την άδειά σας και να γυρίζατε γρηγορώτερα;

Μπορούσα κάλλιστα να άρνηθώ ευγενικά την πρότασι αυτή... Δεν ή-

τε, όσοδήποτε μεγάλη κ' αν είχε, θα σάς πληρωθούν από τον εκεί πρεσβευτή μας... Μή λυπηθήτε χρήματα... Σοδέψτε δσα και νάναι, άρκεί να διευκολυνθήτε στην αποστολή σας... Ανυπομνήμα που δεν μπορώ να σάς προσφέρω ένα ποῦρο... Είπε το τελευταίο μου αυτό που κατίζω...

Δέχτηκα μ' ευχαρίστησι τώρα... Μπορούσα απ' τα μάτια μου περνούσαν σκληρές καλοπέρασις, μεγαλειών και πολυτελείας όσο θα κρατούσε ή άδειά μου και για νάμαι ειλικρινής, τα τελευταία λόγια της 'Υψηλότητός του νίκησαν κάθε δισταγμό μου.

— 'Ακουσα με προσοχή τις οδηγίες του λοχαγού Τελλόνεβιτς... Δεν έβλεπα την ώρα πότε να αρχίσω... Μά αν ήξερα από πριν τι θα τραβούσα άργότερα, τι στιγμές άγωνίας θα περνούσα, καμιά βασιλική αποστολή δεν θα ήταν ικανή να με πείσει να δεχθώ!!

Μετά δυο μέρες, την Τρίτη, πήγα στο Γενικό Στρατηγείο του Σερβικού στρατού. Είπα τ' όνομά μου στον αξιωματικό της υπηρεσίας, αυτός δέ, έχοντας, φαίνεται, προηγουμένως οδηγίες, με

πήγε κατ' ευθείαν στο ιδιαίτερο γραφείο του Διαδόχου—'Αρχιστράτηγου, που ήταν πολυτελέστατα επιπλωμένο.

— 'Εκεί βρήκα τον ύπασιπότη Διπλόνεβιτς, καθισμένον στο γραφείο του, να λιώνη κόκκινο βουλοκέρι πάνω σ' έναν κλεισμένο μεγάλο φάκελλο με το επίσημο έμβλημα του Κράτους, τυπωμένα στην επικεφαλίδα... Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του, σφράγισε πρώτα με μια μεγάλη σφραγίδα το έστω βουλοκέρι και συγχρόνως μου

είπε:

— Καθίστε, λοχαγέ Ρόουλανδς... Στρογγυλοκάθησα σε μια αναπαυτική πολυθρόνα, ταπεινωμένη με πο-

λυτμο βελούδο, και περιμένα αμνητοσύνη... 'Υστερα από λίγο, ο Τελλόνεβιτς, άφου έρριξε μια τελευταία ματιά στο φάκελλο και βεβαιώθηκε πως ήταν καλά κλεισμένος, μου τόν έδωσε, λέγοντας:

— Είπε τα διαπιστευτήριά σας, λοχαγέ... 'Αμέσως μόλις φτάσετε στο Λονδίνο, θα τόν δώσετε στα χέρια της Αυτού 'Εξοχότητος του εκεί πρεσβευτού μας κ. 'Ιβάνοβιτς, στον οποίον δίνουμε και οδηγίες να φροντίση και για σάς, όσο θα μείνετε εκεί... Κρατήσαμε μια καμπίνα στο βατόρι που φεύγει σήμερα το απόγευμα για το Μπρίντεζι... 'Εκεί θα σάς συναντήση ο αντιπρόσωπός μας, ο οποίος θα φροντίση για την επίβασή σας στο βατόρι που θα φύγη για τη Μασσαλία... 'Από τη Μασσαλία πάλι ως το Λονδίνο, το δρομολόγιό σας θα κανονίζεται από τους αξιωματικούς μας, οι οποίοι θα σάς συναντούν ΚΑΘ' ΟΛΟΝ!

Παραξενεύτηκα πολύ άκούοντας τα τελευταία λόγια του... 'Η υπόθεσις έπαιρνε παιά άστειο χαρακτήρα... Καταντούσα να είμαι αημέλιος των Σέρβων από λοχαγός του 'Αγγλικού στρατού, διατελών εν άδειά!!

Κατσούφισα λίγο, μά ήταν άραγ παιά για διαμαρτυρίες και άρνήσεις... Εξοκρίπτοσα το άμπεχονό μου κ' έβαλα στη μέσα τσέπη με προσοχή τον μεγάλο φάκελλο, που ήταν σφραγισμένος με τη Σερβική βασιλική σφραγίδα. 'Υστερα σηκώθηκα να φύγω...

— Μια στιγμή, λοχαγέ Ρόουλανδς... Να θυμάστε πάντα, ότι ο φάκελλος αυτός δεν πρέπει, σε καμιά άπολύτως περίπτωση, να πέση σε ξένα χέρια...

Σκεφθήτε ότι έσείς, ένας 'Αγγλος αξιωματικός, έπιφορτισθήκατε με μια τόσο λεπτή και εμπιστευτική αποστολή κ' ότι, αν διαφθερώτε τις έλπίδες μας, θα προξενήσετε άνυπολόγιστη, άνέπαιστη ζημία και καταστροφή στη Βασιλική 'Υψηλότητά του... Σκεφθήτε τι κολοσσιαία, τί θηυσια έθνικά συμφέροντα έχει στηρήσει το Σερβικό 'Εθνος στην 'Υψηλότητά του... 'Όστε προσέχετε την έπιστολή αυτή, όπως θα προσέχατε την ίδια τη ζωή σας... 'Ο 'Υψηλός μου κύριος μου άνέθεσε να σάς εκφράσω την ευγνωμοσύνη του και τις θερμές ευχαριστίες του για την ευγενική σας έκδοσιν...

Εθλήσα κάτι να είπω, να τόν διακόψω, μά ή συγκίνησι με κόμισε και δεν μπόρεσα να ξεστομίσω λέξη...

— Πηγαίνετε στην εύη της Θεού, καλό ταξίδι και με το καλό να ξαναγυρίσετε, μου ξανάπε ο Τελλόνεβιτς, σφιγγοντάς μου θερμά το χέρι... 'Η Αυτού 'Υψηλότης και δι' αυτού ή πατρίδα μου, περιμένουν πολλά από σάς... 'Εξουσιοδοτήθηκα να σάς υποσχεθώ έκ μέρους των μεγάλων άνταμοιβή των υπηρεσιών σας, μόλις ξαναγυρίσετε άσφαλώς... Καλό ταξίδι και πάλι...

Σφίξαμε άλλη μια φορά τα χέρια, χαϊρετισθήκαμε ύστερα με το χέρι στο πλίκιο κ' έφυγα απ' τη βασιλική κατοικία, χωρίς να είμαι πω ήσυχος από ότι ήμουν όταν πήγαινα... Τί να κλεινε τάχα ο φάκελλός αυτός; Και γιατί διάλεξαν έμένα αποκλειστικώς για την υπόθεσι αυτή, ενώ ήρχονταν τόσο άλλοι αξιωματικοί, Σέρβοι και ξένοι;

Είτε περί διπλωματικού μυστικού έπρόκειτο, είτε άλλης φύσεως, ήταν μια φορά ξένο έντελώς προς τη στρατιωτι-

κή ιδιότητά μου...

— Έδωξα ώστόσο όλες αυτές τις ενοχλητικές σκέψεις απ' το μυαλό μου και παίρνοντας τις άποσπένες μου ανέβηκα στο βατόρι... 'Ηταν ένα θαυμάσιο 'Ιταλικό έπιβατικό, σχεδόν κρυμμένο απ' τόν κατάνταρο καπνό, που έβγαίνε αδιάκοπα απ' τις τρεις καμινάδες του... Μόλις ανέβηκα, ο ίδιος ο πλοίαρχος με πήγε στην καμπίνα μου, ένα όλόκληρο πολυτελέστατο διαμέρισμα, και με παρκαλέσει να του ζητώ άμέσως, διότι τότε είχα ανάγκη...

Φαίνεται δέ πως είχ' άρχισει να γίνωμαι σπουδαία προσωπικότης, γιατί μόλις έγκαταστάθηκα στην καμπίνα μου, είδα απ' τη μισανοιχτή πόρτα δυο Σέρβους στρατιώτες, σκοπούς, να φρουρούν τόν διάδρομο, έξω απ' το διαμέρισμά μου. Στενοχωρημένος όμως λιγάκι, γιατί στην πραγματικότητα ήμουν υπό έπιτήρησης, βγήκα να τούς ρωτήσω τί ήθελαν εκεί, μά αυτοί με λίγα λόγια, λακωνικάτα μου έξηγήσαν ότι έχον διαταγές απ' το Γενικό Στρατηγείο τους να άγρευτουν για την άσφαλείά μου...

Το πρωί της άλλης μέρας βρισκόμαστε παιά στο πέλαιος, κατεύσεσι στην 'Αδριατική θάλασσα, τραδώντας κατ' ευθείαν για το Μπρίντεζι...

— Έξαφνα ένα άδοξακό έπιδορύχιο φάνηκε στην επιφάνεια της θάλασσας, κ' άμέσως μια άπερίγραπτη σύγχυσι και ταραχή κυριάρχησε έπάνω στο βατόρι... Μηχανικά έβραξα για τόν βασιλικό φάκελλο στην τσέπη μου και έταράχθηκα να τόν σβίσω και να τόν πετάξω στη θάλασσα, αν μάς τίναζε στον άέρα το έπιδορύχιο με τις τρομαχτικές τορπίλλες του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΟΥΧΙ ΠΕΡΑΝ ΕΜΒΑΔΟΣ!

— 'Ο περίφημος γλύπτης της αρχαιότητας Σχάπας, προκειμένου κάποτε να σκαλίστη τα σινδάλια ενός άνδρος που έπεσε κ' έχθον, κάλεσε ή να ήλθον σινδάλιοι για να τόν γυμνίσουν σχετικά τη γνώμη του. 'Ο Σχάπας άκουσε με προσοχή τις υποδείξεις του πενήτη και την άλλη μέρα τόν έανακάλεσε για να ιδή αν τις είχε έφαρμάσει με ακρίβεια στο έργο του.

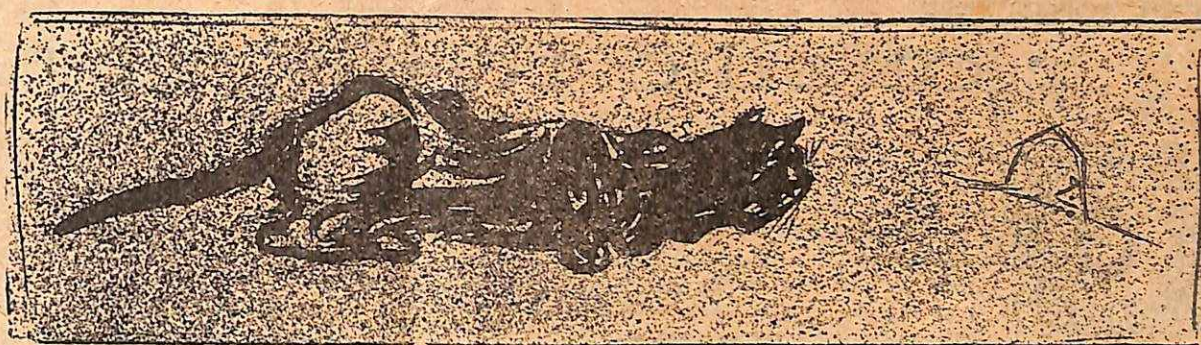
— 'Ο σινδάλιοις, άφου έδεβαίωσε τόν καλλιτέγγη ότι τα σινδάλια του άνδρουντος ήταν καμωμένα τέλεια, παίρνοντας θέρος από την έπιστευτική του πού το έλεγε ήναι από τόν μεγάλο γλύπτη, έγραψε να κίνη και έπαιρνε διάφορες άλλες λεπτομέρειες τού άνθρώπου.

— 'Ο Σχάπας όμως πρόλαβε και τόν διέκοψε λέγοντάς του την περίφημη φράσι:

— Ουχί περαν ευβάδος!...

Με αυτό ήθελε να τού πη ότι δεν καταλάβαινε τίποτε άλλο εκτός από τις ευβάδες, δηλαδή τή υποθήματα που άποτελούσαν την ειδικότητά του.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, 'Υφηγητού της 'Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μιῳ. Μετάνδρου 27, 'Αθήναι, Τηλ. 1-68.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μια καινούργια εφεύρεσις. 'Η ηλεκτρική γομαλάστιχα. Ένα πρωτότυπο κουδούνι εξώπορτας. Τό άσκι με τὸ νερό των Καυκασίων. Πῶς πελερουν οι Κινέζοι. Τὰ πρωτόγωνα πολεμικά τους μέσα. 'Η κηδείες στην 'Ελβετία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

— Ένας 'Αμερικανός μηχανικός άνακάληψε τελευταία μια ηλεκτρική γομαλάστιχα, ή οποία εινε ιδιαίτερος χρησιμην για τούς τυπογράφους και τούς σχεδιαστάς και γενικώς για όλους τους άσχολουνται με τις Γραφικές Τέχνης. Το μηχανήμα αυτό λειτουργεί άατομάτως, χωρίς σ' έναν μικρό μοτέρ, δυνάμεις... ένός δεκάτου ίππου, και εινε εφοδιασμένο με δυο μικρές σσητισμένες γομαλάστιχες. 'Ετσι, μόλις ο μοτέρ τεθεί σε κίνησι, ή γομαλάστιχη σβύνουν μέσα σε δυο δευτερόλεπτα άποιοδήποτε σημάδι μελάνης ή υπογιά από τὸ χαρτί.

— Στά περισσότερα μέρη του Καυκάσου βλέπει κανείς, έξω από τὸ σπίτι κάθε εύδουρου άστού, ένα άσκι γεμάτο και κορεσμένο χαμηλά, μπροστά στην πόρτα. Το άσκι αυτό χρησιμοποιείται άντι ρόπτρου ή ηλεκτρικού κουνουπιού της εξώπορτας. 'Ο έπισκεπτης δηλαδή δίνει στο άσκι μια δυνατή κλωτσιά, αυτό χτυπάει στην πόρτα κ' έτσι είδοποιούνται οι ένκοικοι τού σπιτιού.

— 'Ο καθένας θα γελάση για τὸ άλλοκο αυτό κουνούνι και θα νομίση ότι οι κάτοικοι του Καυκάσου τὸ χρησιμοποιούν από κοιναμάρα τους. Δεν είν' έτσι όμως. Με τὸ άσκι—ρόπτρον οι Καυκάσιοι μετρούν τὸ μέγεθος... τῆς φιλίας που αλδάνετα κάθε έπισκεπτης γι' αὐτούς. 'Όσο πιδ δυνατά δηλαδή κλωτσάει ο έπισκεπτης τὸ άσκι, τόσο πιδ πολλὰ αγαπάει—κατά την αντίληψή τους— τούς ένοίκους τού σπιτιού. 'Ας σημειωθεί άκόμη ότι τὰ άσκια αυτά εινε γεμάτα με κοφύρα, με τὸ περίφημο δηλαδή ξύλο και άπότομο ύψους τριῶν, τὸν οποίον τὴν παρανομα πολεμικὴς τίγρεις. Και για να σκευή έσοφίστηκε—άπως κανόνισ— ο προφήτης Μωάμετ!

— Στὸν πόλεμο τὸ 1880, οι Κινέζοι είχαν δώσει στοὺς στρατιώτες τους τὸ όνομα πολεμικὴς τίγρεις. Και για να διακρίνουν τὸν τίτλο αὐτὸν και να

— 'Η προσοχή τὸ παγκοσμίου κοινού εινε σήμερα συγκεντρωμένη στις Σινολαπωνικές μάχες, που γίνονται στη Σαγκάη. 'Οι λοι δέ θαυμάζουν τούς Κινέζους για τὸν ήρωισμό και τὴν επιμονή που δείχνουν στὸν πόλεμο αὐτόν.

Κι' όμως ο πολλὸς κόσμος δὲν ξέρει ότι από τούς αρχαιότατους χρόνους, οι Κινέζοι δὲν ήσαν καθόλου φιλοπόλεμοι λαός.

— 'Απόδειξις εινε ότι, ενώ είχαν εφεύρει τὴν πυρίτιδα που πολλὸν αλόνων πόντ από τούς

τούς κάνουν να μοιάζουν με τίγρεις, τούς έντιναν με μια μπλούζα μονοκόμματη από πάνω ως τὰ πόδια και τούς φορούσαν μια κοκκοῦλα που τούς σκέπαζε όλο τὸ κεφάλι, εκτός απ' τὸ πρόσωπο. 'Η μπλούζες αυτές ήσαν βαμμένες κίτρινες και είχαν φαρυδιές μαύρες ρίγες.

Τὰ πολεμικά μέσα που χρησιμοποιούσαν ήσαν άσπεια. Μέχρι από τριῶν αιώων, κάθε στρατιώτης είχε κρεμασμένη στο στήθος του από μια πινακίδα, στην οποία ήταν γραμμένη με μεγάλα γράμματα ή λέξις «Γιῶ-Όγκ», που σημαίνει «άνδρεία και όμνη».

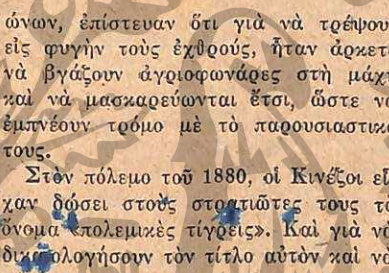
— Ένας 'Αγγλὸς αξιωματικός που έλαβε μέρος στὸν πόλεμο αὐτόν, έγραφε για τούς Κινέζους στρατιώτες τὰ εξής:

— 'Εκτός τόσο άνδρείοι, ώστε, όταν ίδούν ότι οι έχθροι τους δὲν φοδούνται απ' τις άρπίδες τους κ' απ' τις δαιμονιώδεις φωνές τους, κάνουν άμέσως μεταβολή κ' όποχωρούν γρήγορα-γρήγορα».

Τὰ όπλα που χρησιμοποιήσαν κατά τούς τελευταίους πολέμους των οι Κινέζοι, ήσαν παλαιά και έντελώς πρωτόγωνα: Τουφέκια που έπαρσαν φωτιά με τσακμακώτες, τόξα, βέλη, άκόντια, σπαθιά κοντά κλπ.

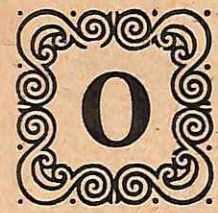
— Στά χωριά της 'Ελβετίας επικρατεί ένα περίεργο έθιμο σχετικά με τις κηδείες. 'Όταν πεθαίνει δηλαδή κανείς, οι οικείοι του τοιχοκολλουν στοὺς δρόμους μια πένθημη άγγελία, στην οποία καθορίζεται ή ήμερα και ώρα, κατά την οποία θα δεχτὸν τὰ συλλυπητήρια τών φίλων τους. Τὴν ώριμένη αὐτή ήμερα και ώρα, μπροστά στο σπίτι τού νεκρού, τοποθετείται ένα μικρό μαύρο τραπέζι σκεπασμένο με έπίσης μαύρο ύφασμα, πάνω στο οποίο βρίσκεται ένα κανάτι κατάνταρο. 'Όσοι λοιπόν από τούς χωρικούς θέλουν να συλλυπηθὸν τούς οικείους τού νεκρού, πηγαίνουν και στήνουν εκεί μέσα τὰ... έπισκεπτήριά τους.

— 'Επίσης στα χωριά της 'Ελβετίας άπαγορεύεται στις γυναίκες να παρακολουθουν τις κηδείες.

ΕΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ

Ο Γουσταύος, Έρμιν στριφογύριζε εκείνη τη νύχτα ο σ π τ ο κρεβάτι του, χωρίς να μπορεί να κοιμηθεί. Ένοιωθε μια παράξενη ανησυχία, σαν να φοβόταν πως θα του συμβεί κάποιο απροσδόκητο κακό, χωρίς όμως να μπορεί να προσδιορίσει τι ακριβώς. Άλλα υπέφερε πολύ και ήταν σχεδόν άρρωστος από την αγωνία.

Τέλος, κατά τα ημερώματα, εξαντλημένος καθώς ήταν από την απνία, αποκοιμήθηκε.

Και τότε είδε ένα παράξενο όνειρο. Είδε την αγαπημένη του γυναίκα, τη Λευκή, χαρούμενη και γελαστή σ' ένα όμοιο άνδρων και γυναικών, οι όποιοι δεν ήταν έντελως άγνωστοι στον Γουσταύο, μά δεν θυμότανε πού ακριβώς τους είχε ιδεί.

Ύστερα όμως η εικόνα άλλαξε μορφή.

Η Λευκή ξαναφάνηκε μπροστά του κατάκληνη και τρέμοντας σύγχορη, κάτω από ένα παράξενο έπαινο, το οποίο φάνηκε στον Γουσταύο όμοιο με κοστούμι αεροπόρου. «Γουσταύε!... Γουσταύε!...» του φώναζε με αγωνία. Σώσε με...».

Εκείνος προσπάθησε να πάει κοντά της, αλλά ένοιωσε τότε το παράξενο συναισθήμα ότι περπατάει μέσα σε νερό κι ότι όσο αυτός προχωρούσε, τόσο εκείνη ανέβαινε. Σιγά-σιγά το νερό μάλιστα έφτασε ως τους ώμους του, τόσο, ώστε αναγκάστηκε να κρατάει ψηλά το κεφάλι του για να μην πνιγεί.

Τη στιγμή εκείνη ακριβώς ξύπνησε, φωνάζοντας:

—'Η γυναίκα μου πνίγεται στη θάλασσα!... Πνίγεται στη θάλασσα!...

Συγχρόνως με μια μηχανική κίνηση, άπλωσε το χέρι του προς τον τοίχο και γύρισε το ηλεκτρικό κουμπί. Τό φως που πλημμύρισε άμέσως το δωμάτιο, τον έκανε να ξαναγυρίσει στην πραγματικότητα.

—Τι ανοησίες αυτά τ' όνειρα, ψιθύρισε. Χωρίς άλλο δεν θα γινω χαλινάρι το γηενινό μου δείπνο...

Κύτταξε ύστερα το ρολόι του που ήταν άκουμπισμένο στο πλαίσιο του τραπέζι και είπε:

—'Η ώρα είναι κάπου τέσσερες...

Η Λευκή θα κοιμάται ακόμα ήσυχα στην κάμαρά της και δεν θα φαντάζεται βέβαια ότι ενώ είδα ένα τόσο αγωνιώδες όνειρο, ένα γελοῦς αλλιώστε αν της τ' έλεγα...

Και όμως, κατά βάθος ο Γουσταύος δεν μπορούσε να ήσυχάσει.

Η γυναίκα του βρισκόταν πρό ο κτώ ημερών στην έξοχή, στο κτήμα της θείας της, στα περίχωρα της Σάρτο. Ήταν απολύτως ασφαλισμένη εκεί και δεν υπήρχε κανένας φόβος να της συμβεί τίποτε κακό.

Προσπύωναν δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο από νερό, γιατί το μέρος στο οποίο έμενε απέχει σχεδόν δυό χιλιόμετρα από τη θάλασσα.

—'Αφού έκανε τις σκέψεις αυτές, ο Γουσταύος έβουσε πάλι το φως. —'Ας κοιμηθώ, ψιθύρισε. 'Ολ' αυτά είναι άνοησίες...

—'Αλλά και πάλι δεν τον έπεινε ο ύπνος. Το όνειρό του, μολοντί δεν ήταν καθόλου προληπτικό, δεν τον έφινε να ήσυχάσει.

Αφού βασανίστηκε αρκετή ώρα από την αγωνία του, στο τέλος είπε αποφασιστικά:

—Θα πάω άμέσως στο χωριό να ιδώ τι γίνεται η γυναίκα μου. Είναι άνοησία βέβαια αυτό, αλλά δεν θα ήσυχάσω παρά μόνο όταν την ιδώ.

Ένοιωθε να τον σπρώχνει τώρα μια παράξενη κι άκατανίκητη δύναμις και, υπακούοντας σ' αυτή, πετάχτηκε από το κρεβάτι του και ντύθηκε.

Ύστερα βγήκε έξω, πήγε στο σταθμό, πήρε το πρώτο πρωινό τραίνο, κατέβηκε στο Σάρτο κι έπειτα από εκεί, διευδύνθηκε μ' ένα αυτοκίνητο προς το κτήμα όπου έμενε η γυναίκα του. Καθώς το αυτοκίνητο έτρεχε

Ο Γουσταύος ξύπνησε φωνάζοντας: —'Η γυναίκα μου πνίγεται!...

μέσ' απ' τους άγρους, ο Γουσταύος μονολογούσε:

—Είμαι τρελλός!... Πώς θα δικαιολογήσω τον έξαφνικό μου έρχομό τόσο πρωί; Γι' αυτό θα προσφαστώ ότι έφτασα έξαφνα κι' ανεκδοκίματα για να κάνω μια έκκληση στη Λευκή...

Έπειτα από λίγη ώρα, το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην είσοδο του κτήματος.

—Περιμένε με, είπε ο Γουσταύος στον σωφύ, χωρίς να καταλαβαίνει κι' αυτός ο ίδιος γιατί του είπε αυτή τη φράση...

Ένωμεταξύ η θεία της Λευκής, η οποία είχε ιδεί το αυτοκίνητο από το παράθυρο, κατέβηκε κάτω και προχωρούσε γελαστή προς τον άντρα της ανέμελος της.

—Εσύ είσαι, Γουσταύε; του φώναζε. Πώς μάς θυμήθηκες τόσο πρωί; Τότε ο Γουσταύος, αντί να της απαντήσει, τη ρώτησε με αγωνία: —'Η Λευκή δεν είναι εδώ;

—'Οχι, δεν είναι εδώ, είπε η θεία της, κυττάζοντάς τον με απορία. Μά γιατί φαίνεται τόσο άνησυχος; —Πού είναι; φώναζε ο Γουσταύος, στον ή δάσκαλο.

—Θεέ μου!... Με τι τρόπο με ούτάς;... 'Ησύχασε. Είναι πολύ καλά η γυναίκα σου. Την έπληραν χτές με το αυτοκίνητό τους οι Ντουριέ στη Διέππη, για να περάσει μαζί τους μερικές ημέρες στη θάλασσα...

—Στη θάλασσα! Στη θάλασσα!... φώναζε ο Γουσταύος, σαν τρελλός.

—Μάλιστα, του απάντησε η θεία της Λευκής, στη θάλασσα. Ξέρεις ότι οι Ντουριέ έχουν θαλαμηγό... Μά γιατί φαίνεται έτσι άνησυχος;... Με κανείς να τρέμει... Τι έχεις;

—'Ελθε μαζί μου στο αυτοκίνητο, της είπε ο Γουσταύος. Θα σε ξεζητήσω στο δρόμο...

Η θεία της Λευκής πήγε γρήγορα στο σπίτι, ντύθηκε μέσα σε μερικά λεπτά, και σε λίγο έμπαινε μέσα στο αυτοκίνητο μαζί με τον Γουσταύο.

Κι' ενώ το αυτοκίνητο ξεκίνησε με όλη του την ταχύτητα, διευδύνόμενο προς τη Διέππη, ο Γουσταύος άρχισε να διηγείται στη θεία της γυναίκας του, το όνειρό του.

—Βέβαια, συνεπαίρανε μόνος του,

Κάθε φορά που έφτανε μια δάρκα, όλοι έτρεχαν να ιδούν μήπως βρίσκονται μέσα δικοί τους. Κι' έξαφνα φάνηκε μια ψαρόδαρκα, φορτωμένη ναυαγούς...

—Βλέπω μέσα τους Ντουριέ! φώναζε η θεία της Λευκής.

—Κι' η Λευκή; ρώτησε αγωνιώντας ο Γουσταύος.

—Δεν την βλέπω... τραύλισε η φτωχή γυναίκα.

Τέλος η δάρκα πλησίασε και τότε ο Γουσταύος είδε στο βάθος της την Λευκή, ξαπλωμένη ακίνητη και σκεπασμένη μ' ένα αδιάβροχο ναυτικό.

Ο Γουσταύος θέλησε να πάει κοντά της, μά δεν μπορούσε άκόμα, γιατί η δάρκα δεν είχε πλευρίσει στην άκρη και, όπως στο όνειρό του, το νερό δεν έφινε να πάει κοντά στη γυναίκα του.

Τέλος η δάρκα πλευρίσε κι' ο Γουσταύος μη προσέχοντας καθόλου στους Ντουριέ, έπεσε απειλημένος επάνω στη Λευκή, φωνάζοντας:

—Λευκή!... 'Αγάπη μου!...

Εκείνη άνοιξε τότε τα μάτια της και ψιθύρισε:

—Γουσταύε!... 'Ηθελες;... Σε περίμενα.

—Ζή!... φώναζε καταχαρούμενος ο Γουσταύος.

Έπειτα από μια ώρα η Λευκή βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι ενός ξενοδοχείου ήσυχη και γελαστή. Είχε συνείδησι πελά και μπόρεσε να διηγηθεί στον άντρα της τι έγινε.

Στις άρχες το ταξίδι ήταν θανατικό, αλλά έξαφνα προς τα ημερώματα άρχισε μια τρομερή τρικυμία και το γιοτ άρχισε να παραδέρνει στα κύματα, ως ότου συντρίφτηκε επάνω σε μια απόκρημνη ακτή. Οι επιβάτες του κατώρθωσαν να βγούν στους βράχους και στάθηκαν εκεί περιμένοντας να γίνει κανένα θαύμα και να σωθούν. Εύτυχως, φάνηκε σε λίγο μια ψαρόδαρκα και οι καλοί ψαράδες τους έσωσαν με άμεση δυσκολία, γιατί η τρικυμία εξακολουθούσε ακόμα.

—Ω, φίλε μου, είπε η Λευκή, τελειώνοντας την αφήγησή της. Νόμιζα ότι δεν θα σε ξαναιδώ ποτέ και διαρκώς σε φώναζα άπελπισμένα.

—Τι ώρα ήταν, όταν η ψαρόδαρκα σ' έπληρωσε;

—Τέσσερες μετά τα μεσάνυχτα, απάντησε η Λευκή. Έτρεμα σύγχορη κι' ένας ψαράς με σκέπασε με το αδιάβροχό του. Θυμάμαι καλά τι ώρα ήταν, γιατί το ρολόι του κυρίου Ντουριέ δεν είχε πάψει να εργάζεται.

—Ω, πώς κρίωνα!... Κι' ύστερα διανοήθηκα από τον φόβο, την κόπωση και το κρύο. Θυμάμαι μάλιστα ότι πριν χάσω τις αισθήσεις μου σε φώναζα άπελπισμένα, ότι σου δεν μ' άκουγες...

—Άκουσα, της απάντησε ο Γουσταύος και της διηγήθηκε τ' όνειρό του.

Συγχινώντας τότε η Λευκή, είπε διαρκώς:

—'Αγαπίωστα λοιπόν πολύ, αγαπίωστα αληθινά, αφού η ψυχή μας συνεννοούνται κι' από μακριά.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Γιάννην Ρούμελην, Ένταθα. Τα ποιήματά σας τα βρήκαμε άμελημένα σιγερικώς και σκοπεύω στη διατύπωσή τους. Πολύ από τεχνικές άποψεις, και δεν έχουν την στοιχειώδη άραία έκφραση που πρέπει να έχει ένα ποίημα για να τραβήξει στο διάστημα του αναγνώστη του.

Αν εξακολουθείτε να γράφετε στίχους, προσέχετε να μη σ' έπαρασύρουν η άσάφεια και η ακαταληψία, που είναι δυο τρομερά ένοχητα και η άρμονική σιγουρία πρέπει να αποτελούν τη φιλοδοξία κάθε ποίητος. Κι' έτσι ρίτσην, κλειόμεν. Θα είχαμε κάθε διάθεση, άγαπητέ φίλε, να εκπληρώσουμε την αισθηματική επιθυμία που μάς διαβιβάζετε με τέτοια λεπτότητα, αλλά δυστυχώς δεν μπορούμε. Το πεζογράφοδ σας είναι μέτριο — όπως άλλωστε κατά κανόνα όλα όσα γράφονται σ' αυτό το είδος του λόγου — και αν το δημοσίευμα για καλό, θα προκαλούσε διαμαρτυρίες και παράπονα εκ μέρους των λοιπών αναγνωστών μας. Παρατήρησι λοιπόν από τη δύσκολη αυτή περιεργία, να γίνεται από τη μια στιγμή στην άλλη δοκίμια λογοτεχνίας και προσπαθήστε να εκφρασθήτε με κανέναν άλλον τρόπο στο πρόσωπο της προσημείας σας. Γ.Τ. Σιρρώνη, Ζαχάρου.

Μας γράφετε ότι «δεν είπατε ποιητής ούτε πρόκειται να γίνετε τοιούτος, αλλά άσχετοί είπατε έρασιτεχνικώς με την ποιητική». Η ελικρινής αυτή όμολογία σας έηγχε και την αλτία, για την οποία δεν κατανοώστε ακόμα να γράψετε άριτους στίχους. Αυτό τολάχιστο δείχνει το σημερινό σας «άδυναμισμό» του οποίου παραθέτουμε τα δυο πρώτα τετράστιχα:

Ποῦς καλὴ τέχνης δὲ νὰ πῇ πῶς θὰ
(τὰ καταφύγει)
Στὸ μουσιὰ μὲ χρώματα σωστὸ ν'
(ἀπεικονίσει)
τὸ φυσικὸ πανόραμα ποῦ τοῦ Θεοῦ
(τὸ χέρι)
Μὲ χάρι ἐξογραφίσει καὶ μὲ πανέρι
(κλίσι;
'Αριστερὰ τὴ θάλασσα, δεξιὰ ὠρεῖα
(λίμνη)
Στὴ μέση δάσος ἐκ πενκῶν, πὺδ πέ-
(ρα τὰ λιβάδια)
Δεξιὰ στὴ λίμνη τὸ βουνό, στὸ πλά-
(γι του δασί)
Π' ὁ μπότης ἐρωτιάριμα πολλὰ τοῦ
(δίνει χάδι;

Γ.Κ.Χ., Πειραιά. Σας συλλυποῦμαι γὰρ τὴν ἐρωτική ἀποτυχία σας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μποροῦν νὰ σᾶς κερνοῦνε τίποτε.

Αφού, καθώς λέγετε, σ' έγκατέλειψε άσπληχνος, μην περιμένετε πεία να τη συγκινήσετε με ποιήματα, και ποιήματα άπεινά σαν το σημερινό. 'Η 'Ερώτη άγάπη, για να είναι μάς ζητάει τη γνώμη, εκτός των άλλων σφαλμάτων της, εἶνε γραμμένη σε γλώσσα άνάκητη, η οποία χτυπά έντιστοιχιστικῶς στ' αὐτὰ μὲ τις παραφρονας της. Έπειτα τι σημαίνει η λέξη ακαταπόνησι; Μήπως θέλατε να πείτε αλλόφροντας συγχρόνως μια συλλογική, χάριν του μέτρου; Κι' αὐτὴν Σαμάραν, Κάρον.

Διαβάσαμε τὸν δρυμό και επικριτικῶς το γράμμα σας, και είδαμε ότι άναίρετε μιὰ μὲν δλες τις παρατηρήσεις και τις ὑποδείξεις μας σχετικά με τὰ προηγουμένα έργα σας. Όμοιογόνως δὲν παρόμοια έντιστοιχισθί σαν τὴ δική σας, διατύπωση το μάλιστα με τέτοιο τρόπο, σ' είδαμε ὡς σημεῖρα Σας ὑποεικνόντως χονδρική άδη, όπως την άσπαστική λέει «ποσέσεις», και μάς άπαντᾷ ότι «έτοιμα άποσύνματα συλλαβῶν βλέπουμε συχνά σὲ ποιήματα μεγάλων ποιητῶν μας!.. Μπορεί νὰ βλέπετε σεις. Έμεις όμως πεία τὴ φορά παρρησιαστικῶς εἶπα, θέα! μάς άποροῦ γιατὶ τὸ σημερινό ποίημά σας, που άπορροῦ γιατὶ μάς τὸ στέλνετε, άφου δὲν έχετε καμμία έκτίμησι στὴ γνώμη μας, παρατηροῦμε ότι δὲν ἀνεβαίνει κι' αὐτὸ παραπάνω ἀπὸ τὸ μέτριο. Ἀνώνυμος.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Την παρελθούσαν Κυριακή η καλύτερη ποδοσφαιρική ομάδα της πόλεώς μας «Ατρώμιτος» υπέβη και συνητήθη εις "Αρταν με την «Μικτήν πόλεως "Αρτης», αποτέλεσμα νην εκ παικτών των διάδων «Παναμορακικός», «Κεραυνός» και «Πανεργατικός». Δυστυχώς όμως ή έλλειψις της σύνθεσις (ένεκα ασθενείας πολλών παικτών της πρώτης ομάδος) έχάρισε την νίκη εις τους αντιπάλους της διά τετράστιχο 1-1.

Το πρώτον και μοναδικόν τέμα του ο «Ατρώμιτος» τὸ επέτυχε κατόπιν πάσης του «Αθανασίου δια το «Ηλιάδη. Διεκρίθησαν οι κ. Κόκκινος, Μέλης, Βρέλης, Μητρος, Αθανασίου και Ζουρίδης. Έξαιρετικῶς όμως διεκρίθη ο τετατοφύλας του «Ολυμπιακῶν» κ. Γεώργ. Γεωργιάδης, ο οποίος έπαίξεν εις άντικατάστασιν του τετατοφύλακος του «Ατρώμιτος» κ. Γκαέμου, άσθενούντος.

Ο διατητής του άγώνος κ. Ζήκος (έξ Ιωαννίνων) κατεχειροκροτήθη από τους παρακολούθησαντας τον άγώνα φιλάθλους «Αρτινούς» διά την άμωγον στάσιν, την οποίαν έτήρησε καθ' όλην την διάρκεια του άγώνος.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ. — Την 20ήν Μαρτίου συνητήθησαν εις άγώνα πρωταθλήματος αι ομάδες της πόλεως μας «Ιση» και «Μυτιληνικός», οι οποίοι άνεδείχθησαν ισόπαλοι, έπιτυχοῦσαι άνά έν τέμα έκάστι. Το τέμα της «Ισης» επέτυχεν ο κ. Κορητιόπουλος, όστις και διεκρίθη ιδιαίτερος. Διατητής ο κ. Παυλίδης, πολύ καλός.

Την ιδίαν ήμέραν ή Β' «Ολυμπιακῶν» ενίκησεν τον «Εθνικόν» με 6-0. ΓΕΡ. Χ. ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΣ.

Ο κ. Κυριάκος Σπανός, κεντρικῶς μέσος του «Απόλλωνος» Γιαννιτσῶν. (Φωτ. Νεο-Ελληνιστών)

ορησε καθ' όλην την διάρκεια του άγώνος. ΣΕΡΡΑΙ. — Την Κυριακήν 20ήν Μαρτίου, συνητήθησαν εις τὸ δημοτι-

γνικές δυσαναλογίαι, που άσφαλῶς θα τις διορθώσετε μόνος σας και με τον καιρό. Προσέχετε μόνον να μη βασθήτε, γιατί ή βία, παρὰ τὰ ραϊνόμενα, δὲν οδηγεί στην πραγματική πρόοδο.

Δ. ΠΥΤΕΛΛΗΣ

Την παρελθούσαν Κυριακή συνητήθησαν εις τὸ γήπεδον της Γούδας αι ομάδες «Ακρίτας» Αθηνῶν και «Ενωσις» Δουρογούτη. Κατόπιν πεισματώδους άγώνος, νικήτρια άνεδείχθη ή πρώτη διά τετράστιχον 3-1. Την νικήτριαν ομάδα άπέτελλον οι κ.κ. Καϊδάς, Βελουδάκης, Παταδόης, Καραμαλέγκος, Ζαφειράπουλος, Μωράνης, Λεκάκης, Σιδερότος, Λαμπρόπουλος, Σιδέρος και Μιχαλούδης. Έκ τούτων διεκρίθησαν ιδιαίτερος ο έξω δεξιὰ Σιδερότος, όστις δημησίωσε και τὰ τρία τέματα.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Από σήμερα μέχρι του Πάσχα, οι άποστέλλοντες εκ του Έσωτερικού δραχμάς 170, την άξιαν δηλαδή των 7 Ημερολογίων του «Μπουκέτου», θα λαμβάνουν δια τὰ έν λόγω Ημερολόγια, ελεύθερα ταχυδρομικών τελών και θα εγγράφονται συγχρόνως δωρεάν συνδρομητά επί ένα τρίμηνον εις τὸ περιοδικόν μας.

Επίσης οι άποστέλλοντες εκ του Έσωτερικού δραχμάς 225, την άξιαν δηλαδή των δώδεκα (12) έκλεκτών τόμων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου», θα λαμβάνουν όλους τους έν λόγω τόμους και συγχρόνως θα εγγράφονται δωρεάν συνδρομητά δι' ένα τετράμηνον εις τὸ περιοδικόν μας.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς βλέπουμε στα τελευταία Παρισιανά περιοδικά Μόδας, τ' ανοιξιάτικα επανωφόρια δεν θα έχουν συνήθως γιακά, αλλά θα κλείουν στο λαιμό με μία μικρή εσάρπα ή μ' ένα μεγάλο κουμπί. Έννοείται ότι, αν θέλουμε, μπορούμε να μη τ' αφήνουμε καθόλου και να τ' αφήνουμε ανοιχτά.

—Αρκετά ανοιξιάτικα επανωφόρια θα είναι κρυμμένα από ύφασμα σκουατζέλικα.

—Θα ιδούμε επίσης και επανωφόρια μονόχρωμα, τα οποία θα φοριούνται με φορέματα σκουατζέλικα ή έμπριμέ.

—Θα είναι πολύ αν-δρική κατά την άνοιξη τα φανταζι ταγιέρ, και τ' απλά μονόχρωμα ταγιέρ με μπλουζές σκουατζέλικες ή έμπριμέ.

—Πολλές μπλουζές θα αποτελούνται από ένα μόνο κομμάτι, καθώς θα κρύβονται σε όλο το φάρδος του ύφασματος και δεν θα έχουν παρά μόνο μία ραφή μπροστά.

—Θα ιδούμε και φούστες κομμένες αν-δρική, και γαρνιρισμένες στην υποφύρα. Άλλες με μία λοξή στενή μπάντα χρωματιστή, άλλες με άζου, άλλες με στενή δαντέλλα ή με αν-δρική του ίδιου χρώματος με το ύφασμα κι' άλλες φούστες πάλι, θα ε'ιναι κομμένες κάτω, ολόγυρα, με στεργγυλά ή με νερά φρεστόν.

—Πολλά νέα φορέματα θα είναι εντελώς ίσια, χωρίς ραφή στην τάγια και πρό πάντων χωρίς ζώνη. Θα προσομοιώνονται στο σώμα με μικρές λοξές πτυχές και με νερό.

—Εφότος θα ιδούμε πολλές γραβάτες (κολτάντ) σκουατζέλικες ή έμπριμέ, τις οποίες θα φορέσουμε με σκούρα ταγιέρ ή επανωφόρια από μέσα, επάνω δηλαδή από την μπλουζά ή από το φόρεμα.

—Θα ιδούμε ακόμα και πολλές πλατείες εσάρπες, τις οποίες θα φορέσουμε ντραπέ στους ώμους, και τις τις δένουμε εμπρός, απλά, χωρίς φούχους.

—Η εσάρπες αυτές θα γίνονται από ύφασμα μαλακό, από κρέπ-ντέ-σιν, από μουσελίνα, από βουά, ή από δαντέλλα.

—Συγγν θα γαρνιζώνται ολόγυρα με στενή μπάντα από βελούδο, με μα-ραμπού, ή με δαντέλλα.

—Τα φορέματα που θα φορέσουμε το πρωί, και το απόγευμα νωρίς, καθώς και τα κοστούμια ταξιδιού και της εποχής, θα έχουν φούστες αρκετά κοντές.

—Τα φορέματα πάλι που θα φορέσουμε αργά το απόγευμα σε επανέ-φει, σε τσίγρη και σε μπρόντ, θα έχουν φούστες αρκετά μακρύτες και μόνο τα βραδύνα φορέματα θα είναι πολύ μακρούς και κάποτε θα έχουν και οι ρόδες.

—Τα φορέματα όμως τα πρωοι-σμένα για χορούς, θα είναι πιο κοντά εμπρός και θ' αφήνουν ελεύθερα τα πόδια. Η κορσέ όμως που δεν χορεύουν θα φορέσουν φορέματα ολόγυρα μακρούς.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Πέντε φορέματα με άμπριμέν: I) Φόρεμα από μπλε-μαρέν σα-τέν, με άμπριμέν γός. II) Φόρεμα για λεπτή κυρία, από μαύρο και άσπρο σατέν. III) Φόρεμα από μαύρο ύφασμα, και ύφασμα έμπριμέ. IV) Φόρεμα άσπρο-μαύρο, γαρνιρισμένο με κουμπιά. V) Φόρεμα μαύρο, η μπλε-μαρέν, με άμπριμέν άσπρο, με μαύ-ρες ή μπλε-μαρέν βούλες.

—Το βράδυ θα φορέσουμε πολύ πλατεία περιδέσσια, αποτελούμενα από τέσσερες και πέντε άλλεπάλληλες σειρές γυνιδών, αρκετά μεγάλων.

—Επίσης και η βραδυά τσάντες θα ε'ιναι κρυμμένες από χάντρες, χρωματιστές.

—Καθώς είπαμε και σε προηγούμενα άρθρα μας, μία από τις κυριότερες νοουβέ, ε'ιναι και η μάλλινη λεπτή δαντέλλα.

—Θα ιδούμε λοιπόν την άνοιξη και-μωμένες απ' αυτή, μπλουζές διχρόμες, με άμπριμέν από οδοντή δαντέλλα και το ύπλοισιν από δαντέλλα καλόν. Επίσης και πολλά βραδυά φορέματα θα γίνονται από μάλλινη δαντέλλα.

—Ός γαρνιτούρα μάλιστα η μάλλινη δαντέλλα θα κυριαρχήσει σε' ανοιξιάτικα φορέματα.

—Θα φορέσουμε όσαύτως και μπλουζές άσπρες—κοντινιμένες ή με άζου—μαλν με σκούρες φούστες.

—Εκτός από τα ταγιέρ φανταζι, θα φορέσουμε κατά την άνοιξη και ταγιέρ κλασσικά, με ζακέτα σχεδόν ολόγυρα ή με βέστα σταυρωτή με δυό ή τέσσερα κουμπιά και με ρόδες πολύ πλατεία, ντυνιπλαινιμένα από επάνω με πικέ άσπρο.

—Με τα ταγιέρ θα φορέσουμε τώρα στην άνοιξη και χα-ροικιμένα μικρά καπελλάκια απ' οδόν και λήθα, που πάν-των κινινα.

—Επάνω α

πέννα με μία τερσάντα και μ' ένα μα-γάλο σου από τοδλί.

—Θα φορέσουμε επίσης και κανο-τιέ από ψάθα γιαπωνέζικη, γαρνιρι-σμένα με βελούδινη ή μεταξωτή κορ-δέλλα.

—Η νέα μόδα απαιτεί τάγια ύψη-λή, ώμους ίσιους και πλατείες και στήθος και γοφούς αρκετά καμπυλω-τά. Η περίφημη έφρηβική γραμμή ε-χει πειν καταργηθεί.

—Όσον αφορά τα μαλλιά, η Μό-δα μας επιτρέπει να τ' έχουμε ή μι-κρά ή κοντά, όπως μας άρέσει.

—Πολλές όμως Παρισινές, ή οποί-ες είχαν αφήσει τα μαλλιά τους να μακρύνουν, άρχισαν πάλι να τ' κό-βουν. Τα κομμένα μαλλιά άλλωστε ε'ιναι τόσο πρακτικά τ' καλοκαίρι.

—Πάντως θα ε'ιναι αν-δρική και τ' αλοκαίρι τα έντυλε μαλλιά, τα ό-ποία θα στολίζουμε με χτένες και ιμαρτέες από στράς ή από μαργα-ρίτια.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΟΛΕΜΟΙ ΓΙΑ... ΨΥΛΛΟΥ ΠΗΔΗΜΑ

Κατά το έτος 1286 μερικοί πειρα-ταί επεδόρουν στη Νάξο, την οποία είχε κατακτήσει ο Φράγκος ήγεμών Βαρθολομαίος Γκόςης και, μεταξύ των άλλων, άρπαξαν από κεί κι' έναν γά-δαρο, ο οποίος άνηκε στον ήγεμόνα και έφερε στη ράχι τ' αλόνισμα του κυρίου του. Οι πειραταί έβαλαν στο πλοίο τους τ' όπλονετικό τετρά-ποδο μαλν με τ' άλλα λάφυρα και τ' ο-υετέφεραν στη Σύρο. Έκεί τον πού-λησαν, αντί άδρόστατης άμοιής, στον γιοιό του δούκ' των Κυκλάδων Γου-λιέλμο Σανούδο.

Ο Βαρθολομαίος Γκόςης όμως έ-ξοργίστηκε τόσο πολύ για την άρπα-γή του εύνοουμένου του γαλιάρου, ό-στε εξώπλισε όλα τα πλοία που είχε και διευδύνηκε με άπειλητικούς σκο-πούς κατά τής νήσου Σύρου, όπου ή-ταν εγκατεστημένος ο Σανούδος.

Μόλις έφτασε εκεί, πολιορκήσε τ' ο-ροούδι της, τ' όποιο κινδύνευε έτσι να πέση στα χέρια των επιδρομέων.

Εδύωγος όμως, έκείνης τις ήμέρας έ-φυγε να φτάσουν εκεί μερικά πολεμι-κά, στα όποια επέβαιναν φίλοι του Σανούδου, και οι Φράγκοι, βλέποντάς τα, έδυσαν την πολιορκία. Έπειτα συμβιβάστηκαν με τον Σανούδο και γύρισαν στη χώρα τους, αφού ύπολο-νισαν ότι έδωσαν χάνον τον ιστορικό γαλιάρου 30.000 σολδία.

Επίσης ένας άλλος πόλεμος που κηρύχτηκε από παρόμοια κομική αί-τις ήταν και ο μεταξύ Σουηδίας και Πολωνίας, κατά το 1655. Αφορμή του καταστρεπτικού αυτού πολέμου ή-ταν μία παράλειψις... λέξουν εκ μέ-ρους του βασιλέως της Πολωνίας Κα-ζίμιου. Ο υνάρχης δηλαδή αυτός, γράφοντας προς τ' βασιλέα της Σου-ηδίας Κάρολο Γουσταύο, παράλειψε να άναφέρει έναν από τους τίτλους του και προκάλυψε έτσι την άγανά-κτησή του!.. Τό αποτέλεσμα ή-ταν έ-τι, κατόπιν αυτού, ο Κάρολος Γου-σταύος έξοστράτευσε έναντίον του και κατέλαβε την Πολωνία.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδείες, ε'ιναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Ε'ιναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Ε'ιναι την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβανόνται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άρι-στουργηματικά, τα όποια έχουν μεταφραστεί εις έλας τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις έκαστην-μύ-ρια άντιτύπων και πού μόνον τ' όνομα των συγγραφέων των άποτελεί έγγυησιν περί της άξιας των.

Ιδού ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΘΕΒΑΛ	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ-ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ
(Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80).	(Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40).	(Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20)
Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώ-δης, αλθμηματικότατον, περιπαθέστατον, κλη-ρις δραματικών και τραγικών έπεισοδίων, έ-ξελίσσεται εις την Ισπανίαν κατά την εποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί τόν πύργον ένδ' ευ-γενούς, επί του όποιου βαρύνει ή σκληρότερο μοίρα.	Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χρειά-ζεται άλλη σύστασις εις όσους δεν τ' έχουν διαβάσει, παρά να έρωτησουν έναν πού να τ' ο-υετέφεραν όταν έδημοσιεύθη εις τ' «Μπουκέ-το». Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα έπι-κυζιαν έξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθη-αν ως τότε στην Έλλάδα.	Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας ε'ιναι και α «Περιπέτειαί του Πύμ», α όποια έχουν μεταφρασθ' εις έλας τας γλώσσας τ' ό-κ'όσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πό-λον, πρό των τραγικών μυστηρίων του όποίου ταλαιών σκληρόν άγώνα ο ήρωας τ' ός ρωμάν-εζου, γραμμένο από έναν τόν μεγαλειότατον ποιητήν του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	Η ΣΦΥΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ
(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30).	(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30).	(Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).
Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ-διάς» περιγράφεται ένα τρυφερότατον ειδύ-λιον μεταξύ μιάς κόρης και του εξαδέλφου της, με βασανιστήν των δυο αυτών άγνων έρωστών τόν σκληρόν και άφαντάτως φιλόργουν πα-τέρα της κόρης.	Η «Σφύξ των Παγών» ε'ιναι τ' άριστοέργ-ημα του μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξιδίων Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδης, τρομα-κτικός, πολύπλοκος, κρατεί άπ' άρχης μέχρι τέλους άδιάπτωτον τ' ένδιαφέρον του άναγνώ-στου.	Αλθμηματικότατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφεράν Γκρεβίλ, έκτυλίσσεται μέσα στους κάλους των εγγενών της Ρωσίας, των όποιων μ' έξαιρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τ' έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	Η ΜΟΝΜΑΡΤΗ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ
(Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).	(Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).	(Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).
Περιεργότατον και τρομακτικότατον μυθ-ιστόρημα, τ' όποιον κρατεί άπ' άρχης μέχρι τέ-λους εις συνεχή άγωνίαν τόν άναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και τ' ο μυστηριώ-δους, τ' όποιον μόνον εις τ' τέλος διαφωτί-ζεται.	Η Λάγκερλεφ ε'ιναι ή μεγαλειότατα συγγρα-φής του αλόνος μας και έχει βραβευθή με τ' Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύ-ναι να έγγυηθή διά την ΕΚδοχήν του Μεγά-λου Βάλτου, ή όποια ε'ιναι αληθές άριστοέργ-ημα.	Η «Μονμάρτη» ε'ιναι τ' άριστοέργημα της ρωμαντικής τέχνης, γραμμένο από τόν άθάνατον συγγραφέα των «Μποέμ». Η ζωή των φοιτη-τών στο Παρίσι, ο έρωτής των, ή φτώχειας των, περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8).	
Ένα μικρό Αθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' έξαιρετική τέ-χνη και χάρι, γεμάτο αλθμημα και ένδιαφέρον.	Συμφορικό μυθιστόρημα του άπαθανόντος Έλλανος λογοτέχνου, τ' όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή εντάχιστη πλοκή του και τ' βαθύ του αλθμημα.	

Εκτός των άνωτέρω βιβλίων της Βιβλιοθήκης, υπάρχουν και πωλούνται εις τ' Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οι όποιοι πωλούνται ο μόν πρώτος προς δραχμάς 1000, οι δε λοιποί προς δραχμάς 250 διά τ' Ε-σωτερικόν και δραχμάς 375 διά τ' Εξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ε'ιναι ολόκληρος βιβλιοθήκη, ή έκλεκτικότης της όποιας ε'ιναι έξαιρετική. Ε'ιναι έκαστον τόμον περιέχοντα υπερπεντακόσια διηγήματα και έκαστονάδες ποιημάτων, άνεκδότων, κωμωδιών, ποιημάτων, περιέργων και υπερχίλια εικόνες, χρωματιστά και μη.

Ε'ιναι τόν πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τ' μυθιστορήματα «Η γυναίκα του άλλου», «Η διαβολογυναι-κα», «Τό Έμερολόγιο της Εύας», «Δυό καρδιές που αγαπήθηκαν» και τ' όνομα του Μαίτερλιγκ «Η πριγκίπισσα Μαλ-λαίν».

Ε'ιναι τόν δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η αγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του «Εξαδέλφου του Διαδέλου» και της «Μούμιας που ζωντάνεψε».

Ε'ιναι τόν τρίτον ή συνέχεια του «Εξαδέλφου του Διαδέλου» και της «Μούμιας που ζωντάνεψε», «Η καινούργια αγάπη και παληά», «Τά Απομνημονεύματα του Γαβριηλίδη», «Τά Άνέκδοτα έξεχόντων Έλλήνων» και τ' όνομα του μυθιστορήματος του κ. Ξενοπούλου «Πιστή στον Έρωτα».

Ε'ιναι τόν τέταρτον τόμον «Μπαλασό», «Η τελευταίος έπιστολής του Ιακώβου Όρτις», «Μέσα στα βάθη της νύ-χτας» και «Τά φιλολογικά Απομνημονεύματα του Πάυλου Νιρβάναν».

Επίσης πωλούνται εις τ' Γραφεία μας τα περίφημα Έμερολόγια του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» των έτών 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 και 1932 προς δραχμάς 25 έκαστον, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών. Όσοι θέλουν ολόκληρον την σειράν των Έμερολογίων τ' ός γίνεται έκπτώσις 30 ος).

Όμοίως εις τ' Γραφεία μας πωλούνται και οι προηγούμενοι τόμοι του περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οι όποιοι πωλούν-ται ο μόν Α' τόμος αντί δραχ. 300, οι δε λοιποί προς δραχ. 250 έκαστος. Διά τ' Εξωτερικόν δραχ. 400 έκαστος.

Όλοι οι άνωτέρω έκδόσεις μας εύρίσκονται παρά τ' Γεν. Αντιπροσώπ' μας Αιγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφείον μας Άλεξανδρείας 12, οδός Σάχ Σολιμάν Πασά) και πωλούνται εις τας άναφερομένας τιμάς. Αποστέλλον-ται δε εις έλας τας πόλεις της Αιγύπτου και Σουδάν πλεον ταχυδρομικών έξόδων έναντι πληρωμής κατά την παραλαβήν.

CONSTIPATION
prendre avant repas du soir UN
GRAIN de VALS

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΤΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΝ
ΑΠΑΡΤΙΖΟΜΕΝΗΝ
ΑΠΟ 20 ΕΙΚΟΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ
ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΔΡΧ. 250
ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΔΙΑ ΔΩΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ :
ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΟΥ ΕΡΜΟΥ 6
ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΑΛΛΗ-ΒΟΥΔΟΥΡΗ-ΣΙΑΝΕΎ' ΝΟΒΑ Κ. Α. Π.

